„Jill Shalvis scrie cu umor, suflet... și pasiune arzătoare!“
Carly Phillips
În sfârșit, iubirea
JILL SHALVIS

SERIA „LUCKY HARBOR“

Amy Michaels se hotărăște să lase trecutul în urmă și să înceapă o viață nouă în Lucky Harbor, unde își găsește un post de chelneriță la singurul restaurant din oraș. Într-o zi, nerăbdătoare să exploreze împrejurimile, pleacă într-o drumeție pe un traseu montan, însă se rătăcește noaptea în munți. Cel care o salvează este chipeșul pădurar Matt Bowers, chiar bărbatul pe care îl admiră în secret de ceva vreme.

Matt Bowers, un fost polițist care a eșuat în viața profesională, dar și în cea personală, se retrage în Lucky Harbor, unde acceptă o slujbă mai simplă, dorind să stea departe de agitația marilor orașe. Aici însă liniștea îi este tulburată de apariția frumoasei Amy, pe care o place din prima clipă în care o vede. După o noapte fierbinte sub cerul înstelat, Matt nu poate nega că între el și Amy există o puternică atracție fizică – și nici că, după multă vreme, își dorește mai mult decât o aventură. Acum depinde de el să o facă pe Amy să aibă încredere și să înțeleagă că, indiferent de trecutul lor, își pot clădi un viitor împreună.

◆

„Poți conta pe Jill Shalvis pentru o poveste amuzantă, fierbinte, pe care o citești pe nerăsuflate!“

ROBYN CARR

◆

JILL SHALVIS este autoarea multor bestselleruri din topurile *New York Times* și *USA Today*, vândute în peste 10 milioane de exemplare. A câștigat de două ori premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3482-5
9 786063 334825
Lira
eBook disponibil

JILL SHALVIS

În sfârșit, iubirea

At Last
Jill Shalvis
Copyright © 2012 Jill Shalvis
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

În sfârșit, iubirea
Jill Shalvis

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păuniță Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHALVIS, JILL
În sfârșit, iubirea / Jill Shalvis;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3482-5

I. Fuiorea, Doina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

JILL SHALVIS

În sfârșit, iubirea

Traducere din limba engleză
Doina Fuiorea

LITERA®
2019

Tuturor celor care au fost singuri într-o călătorie –
sper să vă găsiți speranța, pacea și inima.

capitolul 1

Totul este mai bun cu ciocolată.

– Nu m-am rătăcit, îi spuse Amy Michaels veveriței care o privea de sus, de pe ramura unui copac. Serios, nu m-am rătăcit!

Dar chiar se rătăcise. Și, de fapt, era un mod de viață. Nu că ar fi părut să-i pese domnului Veveriță.

– Bănuiesc că nu știi pe unde să o iau, nu? întrebă ea. Se întâmplă să caut speranța.

Veverița își mișcă nasul, apoi își lăsă coada jos și dispăru în pădurea deasă.

Ei bine, iată ce primea dacă cerea indicații unui tip! Sau dacă cerea unui tip ceva, orice... Rămase acolo o clipă, cu soarele dogoritor în ceafă, cu o hartă într-o mână și cu jurnalul bunicii Rose în cealaltă. Pădurea din jurul ei era o bogăție de nuanțe de verde, plină de mușchi de copaci și plante cățărătoare. Până și pământul era viu cu tot felul de plante și pârâiașe pe care trebuia să le sară, în timp ce păsările și veverițele sporovăiau deasupra ei. Fată de oraș în adâncul sufletului, Amy era obișnuită cu betonul, luminile și oamenii care se ciocneau unii de alții. În acea liniște țiuitoare și lipsă de civilizație, se simțea parcă pe altă planetă, dar merse mai departe.

Vechea Amy nu ar fi făcut-o. Ar fi plecat de mult acasă. Dar, de-a lungul vieții ei, vechea Amy își făcuse un obicei din a fugi în loc să ia atitudine. Se săturase de asta. Era motivul pentru care se afla acolo, în sălbăticie, în loc să fie pe canapeaua ei. Mai exista un motiv, unul despre care îi era foarte greu să vorbească. Cu aproape cinci decenii în urmă, bunica ei își petrecuse o vară în Lucky Harbour, un orășel de coastă din Washington, din care Amy putea să surprindă frânturi pe serpentinele

de pe traseu. Aventura de o vară a lui Rose fusese povestea de dinainte de culcare a lui Amy, singura bucurie într-o copilărie altfel mizerabilă.

Acum Amy crescuse - relativ vorbind - şi căuta ceea ce bunica ei susţinuse că găsise cu atâţia ani în urmă: speranţa, pacea, inima. Părea prostesc şi iluzoriu, dar simţea adevărul înlăuntrul ei... Amy îşi dorea acele lucruri, avea nevoie de ele cu atâta disperare, încât o durea.

Era mai greu decât se aşteptase. Trează încă dinaintea ivirii zorilor, lucrase o tură de zece ore la restaurant, iar acum se afla pe un drum de munte. Încă pe picioare.

Nefiind sigură că se îndrepta în direcţia cea bună, deschise uşor jurnalul bunicii, care era mai degrabă un carneţel cu spirală, suficient de mic să-i încapă în palmă. Practic, Amy îl învăţase pe de rost, dar întotdeauna era o alinare să vadă mâzgălelile dezordonate.

A fost o săptămână grea. Cea mai grea din vara asta. O femeie din oraş ne-a dat detalii despre o excursie de o zi pe jos, promiţându-ne că va fi distractiv. Am pornit de la baza North District, am făcut dreapta spre Eagle Rock, apoi stânga spre Squaw Flats. Cu vuietul neîncetat al oceanului ghidându-ne dinspre nord, ne-am îndreptat spre cea mai minunată pajişte pe care am văzut-o vreodată, marcată pe partea de est de stânci preistorice, înalte de zece metri, care se înălţau spre cer. Cea mai îndepărtată era şi cea mai înaltă, înfiptă cu mândrie în pământ, probabil stând acolo din epoca de gheaţă.

Ne-am aşezat cu spatele la stânci, bucurându-ne de întreaga privelişte. Mi-am petrecut ceva vreme desenând pajiştea, iar când am terminat, soarele târziu al amiezii se răsfrângea perfect pe stâncă, luminând-o ca pe un diamant din rai orbitor şi înălţător. Ne-am gravat iniţialele în partea de jos a diamantului nostru şi ne-am petrecut noaptea sub un cer negru de catifea...

Dimineață, mi-am dat seama că îmi lipsise ceva – speranța pentru viitor.

Amy putea să audă cuvintele rostite de vocea blândă și tremurândă a bunicii, chiar dacă fusese mult mai tânără când scrisese jurnalul. Bunicul Scott murise când Amy avea cinci ani, așa că nu-și amintea prea multe despre el, în afară de o față severă și de faptul că îi tremurau degetele foarte tare. Era greu să și-l închipuie pe bărbatul stoic din amintirile ei plecând într-o excursie fabuloasă la o stâncă de diamant și găsind speranța, dar ce știa ea?

Urcă o vreme ce i se păru o veșnicie pe traseul montan abrupt, care cu siguranță păruse mult mai plat și mai drept pe hartă. Nici harta, nici jurnalul lui Rose nu indicau că Amy trebuia să urce până când i se făcea rău. Sau că traseul cu un singur sens era plin de obstacole precum pietre, pâraie învolburate, mici plante cățărătoare și, în două cazuri, copaci doborâți, care erau mai mari decât tot apartamentul ei. Dar Amy avea hotărârea de partea ei. La naiba, se născuse hotărâtă! Bineînțeles, alesese câteva rute ocolitoare prin mocirla nesansei, apoi prin orașul deciziilor proaste, dar acum era pe drumul cel bun.

Îi lipsea doar acea speranță. Era bună și pacea. Dar pe inimă nu punea mare preț. Inima nu funcționase cu adevărat pentru ea. Inima putea să se ducă la naiba, ea își dorea speranța aceea. Așa că înaintă printre formațiuni stâncoase înalte ca zgârie-norii și copaci ale căror vârfuri nu reușea nici măcar să le vadă, simțindu-se mică și nesemnificativă.

Și mută de uimire.

Fusese nevoită să se adapteze împrejurărilor și înainte; dar în trecut fusese vorba despre ceva complet diferit, precum renunțarea la mese în săptămânile fără grăsime, nu să se aventureze prin pădurea umedă și deasă, plină cu gândaci, păianjeni și probabil păsări ucigașe.

Cel puţin aşa i se păreau lui Amy, din cauza ţipetelor frenetice ale bufniţelor.

Când avu nevoie de o pauză, îşi deschise rucsacul şi luă direct negresa de urgenţă pe care o şterpelise mai devreme de la muncă. Se aşeză pe o piatră mare şi oftă de plăcere la gândul că nu mai stătea în picioare. La prima muşcătură din bunătatea de ciocolată, gemu din nou, relaxându-se numaidecât.

Privind în jur natura luxuriantă, îşi spuse că nu era chiar aşa de neplăcut. Putea să ducă totul până la capăt. La naiba, poate că avea să doarmă şi ea acolo, la fel ca bunicii ei, sub cerul de catifea...

Apoi, o albină se avântă asupra ei cu precizia unui pilot kamikaze, iar Amy ţipă, îndepărtându-se de piatră.

– La naiba!

Scuturându-se de praf, se ridică în picioare şi se uită la negresa de pe jos plină de pământ. O privi o clipă cu părere de rău înainte de a cerceta cu atenţie împrejurimile.

Nu mai erau albine, dar acum avea o problemă şi mai mare. Brusc, îşi dădu seama că trecuse ceva vreme de când nu mai zărise ţărmul stâncos, cu arcadele lui de piatră şi insuliţele stâncoase. Nici nu mai auzea zgomotul valurilor ce se spărgeau de mal şi care îi era călăuză spre nord.

Nu era semn bun.

Îşi consultă harta şi traseul subliniat cu creionul. Nici *asta* nu fu de ajutor. Fuseseră câteva răspântii pe traseu, nu toate marcate clar. Se întoarse la jurnalul bunicii. Conform instrucţiunilor, pornise de la baza North District, făcuse dreapta spre Eagle Rock, stânga spre Squaw Flats, dar nu mai auzea oceanul. Nici urmă de pajişte. Nici urmă de stâncă de diamant.

Şi nici o speranţă.

Amy se uită la ceas – 6.30 seara. Deja se întuneca? Greu de spus. Se gândi că mai avea vreo oră şi jumătate până la lăsarea serii, dar ştia că nu era destul timp.

Pajiștea nu avea să apară ca prin minune, cel puțin nu în acea zi. Se învârti încet ca să-și adune lucrurile, apoi auzi un foșnet ciudat. Un fel de foșnet făcut de om. Amy încremeni, cu excepția părului de la ceafă, care se ridică brusc.

- Hei!

Foșnetul se opri, dar ea întrezări ceva în tufiș.

Un chip? Putea să bage mâna în foc că da.

- Hei! strigă ea. Cine este acolo?

Nu răspunse nimeni. Amy ridică ușor rucsacul și căută cuțitul de buzunar.

Șobolan de oraș o dată, șobolan de oraș pentru totdeauna.

Un alt foșnet ușor și ceva albastru - poate un hanorac.

- Hei! strigă ea mai tare decât avusese de gând, dar *ura* să fie speriată.

Nici acum nu-i răspunse nimeni, iar o liniște bruscă îi spuse că era din nou singură.

Se pricepea să fie singură. Era independentă. Cu inima bătându-i încă nebunește, se întoarse. Apoi, din nou. Pentru că avea o problemă - totul arăta la fel, era atât de asemănător încât nu mai era sigură pe unde venise.

Sau pe unde trebuia să continue. Înaintă pe potecă, dar nimic nu părea cunoscut, așa că se întoarse la 180 de grade și încercă din nou.

Tot necunoscut.

Minunat. Simțind că se adâncește tot mai mult în inima pădurii, își scoase mobilul și se uită la ecran.

O linie...

„Gata, nu intra în panică!" Până ce nu era pusă cu spatele la zid, Amy nu se panica niciodată. Observând cea mai apropiată stâncă, porni într-acolo. În ghidul ei scria că formațiunile stâncoase de pe munții Olimp erau din șisturi, piatră de nisip, bazalt și un pat de lavă. *Ea* ar fi spus că erau ascuțite și stâncoase, lucru confirmat

de tăieturile de pe mâinile şi picioarele ei. Dar erau un loc bun ca să prindă semnal.

Cel puţin, asta spera.

Să se cațăre pe stânci era în regulă. Să privească în jos, nu prea. Se afla al naibii de sus.

I se puse un nod în gât.

Dar fu răsplătită cu *două* linii pentru eforturile ei. Se gândi o clipă pe care din cele două prietene foarte apropiate ale ei să o sune, pe Grace sau pe Mallory. Fiecare din împătimitele de ciocolată era de ajutor într-o situaţie dificilă, dar Mallory era din Lucky Harbor, aşa că Amy o sună mai întâi pe ea.

- Cum îţi merge? întrebă Mallory.

- Mi-am luat o pauză de negresă, răspunse Amy relaxată, de parcă nu era cocoţată pe o stâncă aflată la mii de metri deasupra pământului. Mă gândeam că ai putea să mi te alături.

- Pentru ciocolată? întrebă Mallory. Oh, da! Unde eşti?

Ei bine, iată întrebarea zilei!

- Sunt undeva pe traseul Sierra Meadows.

Urmă o clipă de tăcere acuzatoare.

- Ai minţit când ai spus că vrei să ne întâlnim la o negresă? întrebă Mallory pe un ton plin de reproş.

- Da, dar asta nu este chiar partea din poveste pe care mă aşteptam să o rezolvi, spuse Amy.

Stânca era umedă sub ea. Muşchii înmuiaţi de ploaie îmbrăcau fiecare trunchi de copac la vedere, iar ea putea să audă cum o cascadă curgea într-un lac natural, undeva pe aproape. Alt tufiş foşni. Vântul?

Sau?...

- Nu pot să cred că ai minţit cu privire la ciocolată, spuse Mallory. Să minţi cu privire la ciocolată este... *ipocrit*. Îţi aminteşti toate lecţiile alea despre fetele rele pe care mi le-ai dai?

Amy îşi frecă rădăcina nasului, acolo unde începea să vibreze o durere de cap.

– Te referi la lecțiile pe care ți le-a dat armăsarul atrăgător cu care te culci în prezent?

– Ei bine, da. Dar vreau să spun că poate tu ai nevoie de lecții despre fetele *bune*. Iar prima lecție despre fetele bune este să nu tachinezi *niciodată* când vine vorba de ciocolată.

– Lasă baltă ciocolata! Amy trase adânc aer în piept. Bine, știi că nu prea strig după ajutor când o dau în bară, dar... Făcu o grimasă. *Ajutor!*

– Chiar te-ai pierdut?

Amy oftă.

– Da, chiar m-am pierdut. Anunță presa. Trimite-i un mesaj lui Lucille.

De fapt, în Lucky Harbor, Lucille *era* presa. Chiar dacă avea peste 70 de ani, era deșteaptă foc și se folosea de asta ca să se ocupe de pagina de Facebook din Lucky Harbor, un fel de *Page Six*[1] din New York.

Mallory deveni foarte serioasă, folosindu-și vocea autoritară pentru primiri urgențe.

– Pe ce traseu ai luat-o și de cât timp mergi?

Amy își dădu toată silința să-i povestească tot parcursul până la punctul în care făcuse stânga spre Squaw Flats.

– Trebuia să ajung la pajiște până acum, nu?

– Dacă urmai traseul corect, aprobă Mallory. Bun, ascultă-mă cu atenție. Vreau să rămâi exact unde ești. Să nu te miști de acolo.

Amy privi în jurul ei, întrebându-se ce fel de animale erau prin preajmă și dacă arăta ca o gustare pentru ele.

– Poate că ar trebui...

– Nu! spuse hotărâtă Mallory. Vorbesc serios, Amy! Vreau să stai pe loc. Oamenii se rătăcesc pe acolo și nu se mai aude vreodată de ei. *Nu te mișca din locul acela!* Am un plan.

Amy încuviință din cap, dar Mallory închisese deja. Puse mobilul în buzunar și, chiar dacă nu era genul care

[1] Site și emisiune TV cu bârfe despre celebrități (n.red.)

să asculte indicațiile altora, făcu exact ce îi ordonase Mallory și nu se mișcă din loc. Dar își așeză din nou în palmă greutatea liniștitoare a cuțitului.

Și își mai dori o negresă.

Zgomotele pădurii începură să se audă din nou. Păsări. Insecte. Un urlet care îi făcu pielea de găină. Se înfioră tot ascultând fiecare zgomot în parte. Dar, așa cum învățase mai demult, era extenuant să mențiii o stare de tensiune nervoasă prea mult timp. Nu era o regină a strigătelor[1] prea bună, așa că își scoase blocul de schițe și încercă din răsputeri să se lase absorbită de desen.

La treizeci de minute după aceea, auzi pe cineva venind din direcția opusă celei din care *credea* că venise ea. Persoana nu făcea prea mult zgomot, dar Amy era maestră în a auzi pe cineva care se apropia. Putea să o facă și în somn - chiar o făcuse. Inima îi bătea cu putere, dar pașii de pe potecă erau relaxați și hotărâți. Nu erau pași greoi, de bețiv care traversa holul spre dormitorul ei...

În orice caz, sigur nu era Mallory. Nu, era un bărbat cu un mers ușor, dar care nu încerca să ascundă faptul că se apropia. Amy își strânse degetele pe greutatea liniștitoare a cuțitului.

Bărbatul apăru dinspre cotitura ascunsă a potecii. Era înalt, bine făcut, înarmat și periculos, chiar dacă nu pentru sănătatea ei fizică. Nu, pădurarul nu avea nimic dur, viguros și fabulos care să reprezinte o amenințare pentru trupul ei.

Dar Matt Bowers era *letal* pentru liniștea ei sufletească.

Ea aflase cine era în nopțile în care el venise să mănânce la restaurant după o tură lungă. Locuitorii din Lucky Harbor se gudurau pe lângă el, în special femeile. Amy atribuia reacția unui amestec electrizant dintre testosteron și uniforma lui. El sorbea un Big Gulp, dar ea și-ar fi pariat și ultimul dolar pe faptul

[1] Regina strigătelor, „scream queen" în original, este numită o actriță care joacă în filme horror. (n.red.)

că înăuntru era Dr. Pepper. Bărbatul era un dependent de suc înrăit.

Amy îi sesizase farmecul, îi simțea ea însăși efectul, dar aceea era reacția trupului ei. Creierul era mai deștept decât restul trupului și îi rezista.

El purta ochelari de soare întunecați de la Oakley, dar se întâmpla ca ea să știe că ochii lui erau de un căprui-deschis, tăioși și că nu le scăpa nimic. Ochii aceia contrastau pe deplin cu zâmbetul lui, care era relaxat, indolent și lăsa de înțeles că el era inofensiv.

Zâmbetul acela mințea.

Nimic la Matt Bowers nu era dulce și supus. Nici măcar un fir din părul de pe capul bronzat, nici măcar unul dintre mușchii impresionanți, nimic. El însemna belele cu B mare, iar Amy renunțase la belele cu mult timp în urmă.

Ea încă era așezată pe stânci, departe de potecă, dar atenția lui Matt se îndreptă numaidecât spre ea, fără nici cel mai mic efort. Îi observă amuzamentul ironic când se opri lângă ea și o privi.

- A trimis cineva un SOS?

Ea abia reuși să-și înăbușe oftatul.

„La naiba, Mallory! Dintre toți bărbații din lume, trebuia să-l trimiți pe ăsta..."

Când ea nu răspunse, el zâmbi. Știa al naibii de bine că ea o sunase pe Mallory și își dorea să o audă cum recunoștea că se pierduse.

Dar ea nu avea chef - da, știa, era copilăroasă și imatură. Adevărul era că reacția ei la vederea lui era foarte departe de a fi copilăroasă, iar asta o speria. Nu era pregătită pentru cei ca el, nu era pregătită pentru nici un bărbat. Ultimul lucru de care avea nevoie era o situație complicată, chiar dacă Matt îi ațâța poftele și chiar dacă arăta de parcă știa exact cum să o scoată de pe muntele acela.

Sau de oriunde, în general...

Şi dacă *acela* nu ar fi fost cel mai tulburător gând care o măcinase săptămâni întregi...

Luni întregi.

– Mallory a sunat la secţie, spuse el. Şi-a dat seama că eram cel mai în măsură să te găsesc înainte de căderea nopţii.

Amy se îndreptă de umeri, sperând că părea mai stăpână pe ea decât se simţea.

– Mallory nu trebuia să te deranjeze.

El zâmbi.

– Deci, *chiar* ai trimis un SOS.

La naiba cu el şi cu zâmbetul lui înfumurat!

– Uită de asta, spuse ea. Sunt bine. Întoarce-te la ale tale... Ea îşi flutură mâna în aer. Indiferent ce fac pădurarii – să-l scoată pe Yogi din tomberoane, să ţină veveriţele aliniate şi aşa mai departe.

– Yogi şi veveriţele chiar îmi ocupă mult timp, aprobă el cu blândeţe. Dar nu-ţi face probleme! Pot să mă ocup şi de tine.

Vocea lui părea să provoace o reacţie ciudată în pântecul ei. Şi mai jos.

– Norocoasa de mine!

– Da. El mai luă o înghiţitură de suc. Poate că nu ştii asta, dar, pe lângă alinierea lui Yogi şi a întregului neam de veveriţe, salvarea domniţelor aflate în nevoie este tot parte a meseriei mele.

– Eu nu sunt o domniţă aflată în nevoie...

Ea se opri când ceva şuieră exact deasupra ei. Cu o reacţie instinctivă, se lipi de stâncă, distrugând cu totul imaginea de fată dură.

– Este doar strigătul unui cufundar spuse pădurarul ei personal. Ecoul se aude dincolo de Four Lakes.

Ea se îndreptă de spate chiar în clipa în care alt animal urlă şi abia reuşi să nu tresară.

– Ăsta, spuse ea cu vocea tremurândă, a fost mai mult decât un cufundar.

– Un coiot, recunoscu el. Și mugetul unui elan. Se lasă seara. Toată lumea merge la masă. Sunetul este purtat peste lacuri, astfel încât cu toții par mai aproape decât sunt.

– Există elani prin zonă?

– Elanul Roosevelt, spuse el. Și căprioare, râși și pume.

Amy își băgă blocul de desen în rucsac, fiind mai mult decât pregătită să plece naibii de pe muntele acela.

– Ce ai acolo? întrebă el.

– Nimic.

Nu îl cunoștea atât de bine încât să-i arate desenele ei și, în plus, el reprezenta tot ceea ce nu-i inspira încredere: un zâmbet degajat, o fire liniștită, relaxat – indiferent cât de atrăgător era ambalajul.

capitolul 2

Dacă Dumnezeu voia să fim mai slabi, nu mai crea ciocolata.

Matt își iubea meseria. După ce lucrase mai întâi în armată, apoi în Chicago SWAT, lipsa sângelui, a măruntaielor împrăștiate și a gangsterilor din săptămâna lui de lucru era un mare bonus. Dar ziua lui ca pădurar supraveghetor în North District începuse înainte de ivirea zorilor, când doi dintre pădurarii lui anunțaseră că erau bolnavi, obligându-l să facă tura de dimineață prin pădurea luxuriantă, o povară pe care o considera la fel de greu de suportat ca o obturație de canal.

Fără anestezie.

Nu vorbitul era problema. Lui Matt îi plăcea mult să stea de vorbă și iubea muntele. Ceea ce nu-i plăcea erau părinții care nu se interesau ce făceau copiii lor, femeile divorțate care căutau o mică aventură cu un pădurar sau cei înnebuniți după ieșirile în aer liber care știau... totul.

După tura de dimineaţă, măsurase nivelul de topire a zăpezii, apoi se duse la locurile de campare de la Eagle Rock ca să mute o mamă raton supărată foc şi cei patru pui de la duşuri. De acolo, urcase la Sawtooth Lake ca să verifice eroziunile raportate pe ţărmurile de est şi de vest, luase măsuri ca să ţină eroziunea sub control, patrulase toate traseele din sector pentru o presupusă apariţie a unui Yeti, se ocupase de nişte documente îngrozitoare şi apoi se întoarse să salveze o frumoasă şi dulce fecioară.

Sau poate nu chiar atât de dulce...

Ea încă era aşezată pe stâncă, cu picioarele ei foarte lungi îndoite, cu braţele înfăşurate în jurul lor, cu ochii întunecaţi care nu trădau nimic altceva decât neîncredere, iar el simţi pumnul conştientizării direct în stomac.

Era al naibii de frumoasă! Şi sută la sută cu o atitudine care spunea „jos labele sau mori".

Ea nu era genul lui obişnuit. El prefera femeile dulci, calde, darnice, cu un strop de senzualitate jucăuşă, aşa că habar nu avea ce se întâmpla cu Amy Michaels. Dar, în ultimele şase luni, de când ea se mutase la Lucky Harbor, îşi tot dăduseră târcoale unul altuia.

Sau poate că doar el îi dădea târcoale. Amy nu făcea decât să-l ignore, o adevărată performanţă din moment ce ea îi servea cina la restaurant aproape în fiecare noapte. Ar fi putut să o invite să iasă cu el, dar ştia că nu ar fi acceptat. Îi refuza pe toţi cei care o întrebau.

Aşa că Matt se ducea regulat la Eat Me şi se desfăta cu mâncarea de la restaurant şi, când se putea, cu prezenţa ei. Apoi se ducea acasă şi visa la toate celelalte căi prin care ea putea să-i ţină companie, cele mai multe dintre ele excitându-l.

În acea zi, ea purta blugi şi un tricou negru fără mâneci, care i se mula pe formele corpului, subliniindu-i uşor umerii bronzaţi şi braţele puternice. Bocancii ei

aveau șiret, dar și fermoare. Bocanci de fată de la oraș, care să arate bine.

Și chiar arătau.

- Îmi spui ce se întâmplă? întrebă el.

- Nu se întâmplă nimic.

- Aha...

Ea nu voia să-i spună nimic. Nici moartă nu ar fi recunoscut că se pierduse.

De obicei, oamenii erau fericiți să-l vadă, dar nu și această femeie. Niciodată această femeie, lucru puțin derutant. El știa - după ce o urmărise la restaurant în vreme ce servea pe toată lumea, de la primar la camionagii vulgari, cu aceeași eficiență nepăsătoare - că ea accepta discuțiile fără noimă, dar nu tolera lucrurile spuse pe ocolite.

- Deci, ce a făcut Mallory, a fumat ceva? întrebă el.

- Se crede amuzantă.

- Și... tu ești bine?

- Foarte bine, răspunse ea.

El încuviință din cap. Era bine pentru el dacă ea nu voia să cedeze și să recunoască faptul că se pierduse. Îi plăceau înverșunarea ei și puterea interioară de care dădea dovadă. Dar el nu putea să plece pur și simplu.

Sau să-și ia ochii de la ea. Părul ei era de un castaniu-închis, bogat și strălucitor, uneori prins, alteori căzându-i ușor pe față, cum era în acea zi. Purta ochelari de soare în stil aviator, luciu de buze și expresia aceea de fată dură. Era o contradicție pe două picioare.

Și un vis asudat pe două picioare.

- Știi că traseul ăsta se închide la lăsarea serii, nu?

Ea își înălță capul și privi cerul. Se înserа. Apoi îi întâlni privirea.

- Desigur, spuse ea cu un zâmbet încordat.

„Hm." El se întrebă - nu pentru prima dată - cum ar fi fost să o vadă zâmbind atât cu ochii, cât și cu gura în același timp.

Ea se legă din nou la bocanci, acei bocanci stupizi, care nu aveau nici urmă de bun-simţ în ei. Şi-o închipuia în acei bocanci şi cu nimic altceva în vreme ce ea cobora de pe stâncă şi îşi trăgea rucsăcelul drăguţ din piele, la fel de nepractic ca bocancii.

- Ce faci tocmai aici sus?

- Doar o drumeţie, spuse ea prudentă.

Era mereu atentă la ce zicea, având grijă să-şi ascundă gândurile şi, mai ales, să păstreze distanţa faţă de *el*.

Dar Matt avea propriul detector de minciuni, care era al naibii de precis. Ea mintea, ceea ce îi stârni curiozitatea şi suspiciunea ce îl caracterizau - bune pentru poliţistul din el, periculoase pentru bărbatul care nu mai era interesat de legături romantice.

- Este minunat să faci drumeţii pe aici, spuse el. Dar poate să fie periculos.

Ea ridică din umeri, de parcă primejdiile din pădure nu erau de nivelul ei. Ori era înfumurare, ori petrecuse al naibii de mult timp în situaţii mai periculoase. Bănuia că era vorba de ultima variantă, la care nu-i plăcea să se gândească.

Ea se întoarse pe potecă, evident, nerăbdătoare să scape de el. Nu era vreo surpriză.

Dar împreună cu detectorul de minciuni al lui Matt venea abilitatea şlefuită de a citi oamenii, iar el o citea foarte bine. Era epuizată, la limita puterilor şi, ceea ce-i plăcea cel mai puţin, speriată, chiar dacă făcea tot posibilul să ascundă asta. Totuşi, avea nervii întinşi la maximum, iar Matt ştia că era din cauza lui.

Nu ştia sigur cum să se descurce cu întreaga situaţie. Sau cu ea. Nu era deloc obişnuit să dea explicaţii, dar ei trebuia să-i explice câteva lucruri. De exemplu, că se rătăcise.

- Amy...

- Uite, apreciez faptul că ai venit. Chiar am pierdut noţiunea timpului, dar o să plec acum, aşa că...

Știind cât de mult conta o tăcere plină de înțeles, Matt așteptă ca ea să-și termine propoziția.

Ea nu o termină.

În schimb, era clar că aștepta ca el să plece. Matt înțelese brusc că ea voia să-l urmărească. Mândrie prosteasă, după cum știa prea bine.

– Bine atunci, spuse el. Ne vedem la restaurant cât de curând.

– Exact.

Ea încuviință din cap mulțumită, părând, cu siguranță, cea mai ingrată femeie pe care el o întâlnise vreodată.

Având mai mult timp decât ea, el se sprijini cu spatele de un copac, bucurându-se de strălfulgerarea de enervare care îi traversă chipul.

– Exact, o îngână el.

Fusese o zi a naibii de lungă și se anunța o noapte și mai lungă. Nu mai avea destul Dr. Pepper ca să facă față situației, dar era foarte dispus să încerce.

Amy oftă, abia ascunzându-și enervarea, și porni pe potecă.

În direcția greșită.

Ciudat, se gândi Amy, cum indignarea justificată reușea să refacă nivelul de energie al oamenilor, fără a lua în calcul faptul că păreau stupizi. Oh, și cât de mult ura să fie stupidă! Iar să fie stupidă în compania cuiva era și mai rău. Bineînțeles, făcuse asta și înainte. De prea multe ori ca să mai țină șirul. Crezuse că trecuse peste etapa aceea, dar se părea că nu era așa.

– Ai nevoie de ajutor?

Cu o grimasă, se întoarse ușor și dădu ochii cu Matt. Da, avea nevoie de ajutor, și amândoi știau asta.

El încă era sprijinit cu spatele de copac, cu mâinile încrucișate la piept, pistolul de la șold reflectând razele soarelui. Părea masiv și dur, cu umerii suficient de lați încât să-i poarte toate problemele lui Amy. Părul

îi atingea gulerul, puțin sălbatic, dar foarte ciufulit. Sexy. La naiba cu el! El stătea acolo de parcă avea tot timpul din lume și nici o grijă pe cap.

Și, evident, nu avea. Nu se rătăcise *el*.

Dar mai era ceva – un fel de tensiune care plutea în aerul dintre ei. Și nu era vorba despre vreo pasăre, o insectă sau un afurisit de elan.

Era tensiune sexuală. Trecuse foarte-foarte multă vreme de când își permisese să recunoască un asemenea lucru și era surprinsă peste măsură. Știa ea cum erau bărbații! Toți bărbații! Ea știa că în spatele fațadei șlefuite a unui tip, indiferent de tip – drăguț, amuzant, sexy, oricum –, se afla adevărata lui față, care pur și simplu stătea la pândă.

Dar îl urmărise deja de luni întregi, iar el era întotdeauna... Matt. Nu părea să conteze dacă era amuzat, încordat, obosit, fiindcă el își păstra firea rece, calmă, echilibrată. Nimic nu-l impresiona. Trebuia să recunoască: era un lucru care o deruta. *El* o deruta.

– De fapt, sunt bine, spuse ea.

El își exprimă o îndoială politicoasă prin arcuirea unei singure sprâncene. Mândria ei era ca o uriașă minge de fotbal în gât, iar să-și recunoască înfrângerea era crunt. Dar una era egoul, alta era să fii idiot.

– Bine, spuse ea. Spune-mi, te rog, doar în ce direcție este sudul.

El îi arătă sudul.

Încuviințând din cap, ea o porni într-acolo, dar fu luată pe nepregătite când el o prinse de rucsac și o trase înapoi.

Ea tresări, zbătându-se în mâinile lui înainte să-și impună să se relaxeze. Era Matt, își aminti ea, iar gândul fu urmat de un fior pentru care ar fi vrut să dea vina pe vreme, dar știa că nu era așa.

El o întoarse la 90 de grade.

– Ca să te întorci la postul de pădurar și la mașina ta, vrei să mergi spre sud-vest, spuse el.

Corect. Ea știa asta și o porni în direcția corectă.

– Să ai grijă la urși! strigă Matt după ea.

– Da, bine, mormăi ea, o să fiu cu ochii în patru după Zâna Măseluță.

– Ora 3.

Amy întoarse capul și încremeni. Oh, sfinte Dumnezeule, chiar era un urs la ora 3! Bucurându-se de ultimele raze ale soarelui, ursul era solid, maroniu, păros și *mare*. Stătea lungit pe spate, cu labele uriașe în aer în timp ce se întindea, încrezător că se afla în vârful piramidei trofice.

– Fir-ar să fie! șopti ea, venindu-i în minte fiecare urs urlător pe care îl văzuse pe Discovery Channel.

Ea făcu un pas înapoi, apoi încă unul, până când se izbi de un zid și aproape că țipă.

– Este doar un urs brun, spuse zidul care era Matt.

– Vrei să încetezi să te mai strecori după mine? îi șuieră ea peste umăr. Urăsc să fiu urmărită așa.

Matt fu destul de drăguț încât să nu puncteze că *ea intrase* în el. Sau că tremura în bocanci. În schimb, el își puse băutura jos și o liniști cu un foarte șoptit „ștt!", frecându-i brațele în sus și în jos cu mâinile lui mari.

– Ești în siguranță, spuse el.

Ea era în siguranță? Cum era posibil așa ceva? Ursul era mare cât un VW și se zvârcolea pe pământ, scoțând evidente gemete de extaz, în timp ce-și scărpina spatele de acele de pin de pe jos, cu o putere latentă în fiecare mișcare. Asemenea bărbatului de lângă ea.

– Chiar ne vede? șopti ea.

În timp ce ea vorbea, ursul își întoarse capul mare și păros, studiindu-i alene pe Amy și pe Matt din locul în care stătea pe jos.

Da, îi văzuse. Reacționând din instinct, ea se întoarse și se ascunse exact la pieptul lui Matt.

– Dacă râzi de mine, îl atenționă ea, în timp ce mâinile lui calde și puternice se strânseră în jurul ei, te ucid.

El nu râse şi nici nu o luă peste picior. Pentru prima dată, îl văzu încruntat, cu maxilarul acoperit de barba nerasă de câteva zile şi cu ochii ascunşi sub ochelarii Oakley.

– Nici o grijă, fată dură, spuse el, cuprinzând-o în braţele lui calde şi puternice. Şi, oricum, sunt greu de ucis.

capitolul 3

În viaţă există mai mult decât ciocolată, dar nu chiar acum.

Când o trase pe Amy aproape de el, Matt se gândi să râdă de ea era ultimul lucru de pe lista cu lucruri pe care şi-ar fi dorit să le facă în acea clipă. Să o sărute era pe listă. Şi să-şi alunece mâinile pe spatele ei ca să-i cuprindă posteriorul dulce şi să se frece de ea erau pe listă.

Dar să râdă? Nu. Ea aproape că îşi ieşi din fire cu o clipă mai devreme, şi nu doar pentru că se temea de urs. Nu, mare parte se întâmplase când el o atinsese pe neaşteptate. Era un detaliu care îl neliniştea al naibii de tare.

– Te apăr eu.

– De obicei, mă descurc singură, murmură ea la pieptul lui. Nu prea îmi plac urşii.

Vocea îi era delicată şi plină de recunoştinţa rezervată pe care el ştia că, de fapt, nu o exprimase vreodată. Îi plăcea mai mult aşa decât neliniştea pe care o arăta de obicei în prezenţa lui, dar nu era nici pe departe ceea ce şi-ar fi dorit ca ea să simtă.

El îşi plimbă mâna în sus şi în jos pe spatele ei, încercând să-i liniştească tremurul care simţea că o traversează, prefăcându-se a *nu* observa ce bine era să o simtă lipită de el. Sau cât de... fragilă era.

Înainte, nu se gândise niciodată la ea ca fiind fragilă. Își petrecuse mult timp urmărind-o cum căra tăvi pline la restaurant și știa că, de fapt, era al naibii de puternică.

– N-o să fii momeala ursului, îi promise el, întorcând-o în așa fel încât să treacă în spatele lui. În orice caz, nu azi.

Ea îl prinse de cămașă și se apăsă pe spatele lui.

– De unde știi?

– Ei bine, în primul rând, ești în spatele meu. Deci, dacă ar fi să fie cineva momeala ursului, acela aș fi eu. Iar urșii bruni sunt foarte pasivi. Dacă facem un pas spre el, o să plece.

Ea îi dădu drumul, probabil ca el să facă întocmai, chiar împingându-l ușor, gest care semăna mai degrabă cu un ghiont în toată regula. Cu un râset, Matt se supuse și păși spre urs, dând din mâini. Cu o privire plină de reproș, ursul se ridică greoi în patru labe și dispăru în tufiș.

Amy își reveni cu o rapiditate admirabilă, ceea ce pentru el fu o ușoară dezamăgire întrucât chiar se bucurase de contactul cu ea.

– Se pot întâmpla foarte multe aici, în vârf de munte, spuse el. Trebuie să fii pregătit pentru orice.

– Da, înțeleg asta, mulțumesc.

În bocancii aceia ridicoli, dar sexy ca naiba, ea se îndreptă spre potecă fără tragere de inimă.

– Ești sigură că nu vrei un însoțitor? întrebă el. „Sau ceva mai confortabil..."

– Ai ghicit!

Perfect, din moment ce el nu avea experiență în alinarea femeilor. De fapt, mulți ani fără experiență, de când fosta lui iubită îl sfâșiase fără milă în urmă cu mult timp, la Chicago. Continua să o urmărească pe Amy cufundându-se în razele apusului, când stația lui radio începu să cârâie, apoi se auzi Mary, dispecera lui.

– Ai găsit-o?

Mallory sunase la biroul lui cu o oră înainte, iar Mary îl găsise prin radio. Acum probabil Mallory suna ca să afle ce se întâmplase cu Amy.

– Da, este pe drumul de întoarcere. Eu încă sunt sus, aproape de 06-04, spuse el, dându-i coordonatele.

– Poate că ar fi bine să rămâi peste noapte.

– De ce?

– Unul dintre arborii uscaţi a căzut acum douăzeci de minute, dincolo de drumul forestier, la 06-02.

Traseul pe care pleca el.

– Nu pot să urc un gater acolo înainte de ivirea zorilor, spuse ea.

Rămâneau două posibilităţi – să-şi lase camioneta şi să meargă pe jos cu Amy ori să doarmă acolo, sus. Nu avea de gând să-şi abandoneze camioneta. Nu era deloc greu să rămână peste noapte, din moment ce avea tot echipamentul cu el şi îşi petrecuse nopţile acolo de multe ori.

– Rămân. Scoate-mă din emisie.

– 10-4.

Matt se întoarse şi plecă în direcţia opusă celei spre care o luase Amy, ieşind de pe potecă şi alegând o scurtătură considerabilă până la locul în care îşi lăsase camioneta. Nu se grăbi printre pâlcurile de molid, cucută, pin şi cedru. Nu era nevoie; tot ajungea înaintea ei. Şi, cu siguranţă, când ajungea la camioneta lui şi continua drumul cu maşina cu tracţiune integrală pe drumul forestier până la intersecţia cu poteca Sawtooth, ieşea chiar înaintea ei. Ea ieşi dintr-un unghi mort şi continuă să meargă, fără să-l vadă.

– Amy!

Ea se uită împrejur, cu picioarele bine înfipte în pământ şi cu ochii alarmaţi, gata de luptă.

– Sunt eu, spuse el uşor.

– Ce naiba faci, în afară de a încerca să mă sperii de moarte?

Ea chiar că înaintase. Și, dacă el nu se înșela, Amy șchiopăta puțin în bocanci.

– Doar mă asigur că încă mergi în direcția bună.

Răsuflând puțin greoi, ea își smulse ochelarii și își îngustă ochii negri spre el, cu mâinile în șold.

– Ai avut tot timpul camioneta cu tine?

– M-am oferit să te ajut. Crezi că o să fii bine în următorii cinci kilometri?

– Cinci kilometri? Ce naiba s-a întâmplat cu „excursia nu foarte lungă, de trei kilometri dus-întors, de care se poate bucura oricine" pe care o promitea ghidul meu de călătorie?

– Dacă ai fi rămas pe poteca Sierra Meadows, ar fi fost adevărat, spuse el. Dar tu ai tăiat-o spre poteca Sawtooth.

Ea își dădu la o parte părul de pe față.

– Aveți nevoie de marcaje mai bune.

– Reduceri bugetare, spuse el. Data viitoare, să rămâi pe traseele cu acces ușor de lângă post. Acelea sunt marcate clar.

– Accesul ușor este pentru molâi.

– Poate, dar măcar toți molâii sunt în siguranță peste noapte. Pentru că, de îndată ce se întunecă, este mai bine să rămâi nemișcat. Și asta o să fie peste... El lăsă capul pe spate și studie cerul. Zece minute. Ai fost vreodată aici noaptea?

Ea ridică privirea spre cer neliniștită.

– Nu.

– Este un tip de întuneric cu totul nou. Fără lumini pe străzi, fără luminile orașului, nimic.

– Și atunci de ce nu te grăbești?

– Eu nu merg nicăieri în seara asta, spuse el. Drumul forestier este blocat până dimineață din cauza unui copac căzut și nu vreau să-mi las camioneta aici.

– Deci, o să rămâi aici toată noaptea? întrebă ea. Sub cerul de catifea?

– Frumoasă descriere.

– Nu-mi aparţine. Ea scoase o lanternă mică din rucsac şi o aprinse în întuneric, părând uşurată că într-adevăr funcţiona. Nu crezi că o să reuşesc să mă întorc înainte de lăsarea întunericului, nu-i aşa?

– Nu.

Ea oftă.

– Dacă rămân aici, o să mă amendezi pentru că n-am permis de şedere peste noapte?

– Cred că pot s-o las mai moale.

Nu i se întâmpla prea des să nu ştie cum să procedeze cu o femeie. De fapt, era prima dată. Cu siguranţă, ea era nepregătită. Tot ce avea era lanterna. Fără apă, fără cort, fără sac de dormit, fără mâncare, din câte vedea el.

Nu ar fi fost vreo problemă, din moment ce el era pregătit pentru amândoi. În plus, se ţinuse scai de Amy nu pentru că tânjea după ea de luni întregi, ci din cauza a ceea ce putea să se întâmple.

– Am echipament de camping, dacă vrei să-l împărţim.

Dumnezeule, ce putea să spună! Un fraier înnebunit de nişte ochi de culoarea ciocolatei topite.

– Nu am nevoie.

Mantra ei. Şi nu era nici o îndoială că îi *era* foarte bine stând acolo, cu trupul ei lung şi suplu emanând tupeu, în timp ce se uita la el cu privirea aceea devastator de puternică, umbrită de lucruri pe care nu le înţelegea, dar voia să le afle.

– Să dormi lângă focul tău, o sfătui el, făcându-i jocul. Ca să ţii coioţii la depărtare.

– Coioţii, repetă ea uşor.

– Şi să te dai bine cu spray pentru ţânţari. Este sezonul lor. Bagă-ţi blugii în bocanci când te întinzi. Nu cred că-ţi doreşti ca tot felul de creaturi târâtoare dubioase să urce pe tine.

Ea îşi privi lung blugii mulaţi, apoi bocancii care erau *absolut* nepotriviţi pentru drumeţie.

– Creaturi târâtoare dubioase?

– Este puțin cam devreme pentru șerpi, dar ar trebui să te ferești și de ei, spuse el. Pentru orice eventualitate.

Ea încuviință din cap și aruncă o privire lungă și neliniștită de jur împrejur.

Matt nu avea nici o idee despre ce avea ea de gând să facă, dar nu era chiar atât de nemernic încât să o lase singură, indiferent cât de vitează se credea.

– Știi, spuse el încet, uneori, să fii singur nu înseamnă pur și simplu că trebuie să fie așa.

Ea se gândi o clipă la cuvintele lui.

– Chiar ai echipament în camionetă?

– Procedură standard de operare, spuse el.

Și chiar era adevărat. Dar ceea ce nu făcea parte din procedura standard de operare era să ofere echipamentul excursioniștilor rătăciți, indiferent cât de sexy erau aceștia.

Fără să se lase dusă de nas, ea îi aruncă o privire pieziș, de oțel, iar el făcu tot posibilul să pară inocent.

– Ascultă, spuse ea în cele din urmă. Poate că ți-am dat o impresie greșită când... m-am ciocnit de tine când am văzut ursul.

– Te-ai ciocnit de mine? El nu reuși să se abțină și râse. Ai încercat să te urci pe mine!

– Adică exact ce vreau și eu să zic, spuse ea tăios. Aventura mea cu dormitul în aer liber nu o să includă urcatul pe trupul nimănui.

– O să includă dormitul?

Ea continuă să-l studieze, gândindu-se atât de intens, încât el aproape simți miros de ars. El o lăsă în pace și se întoarse spre lemnele din jur, adunând vreascuri uscate, în vreme ce amurgul se transformă în noapte adâncă într-o clipită. Îndreptându-se spre mijlocul luminișului, el făcu iute și eficient un foc, apoi apucă sacul de dormit și cortul. Își verifică buzunarul și scoase – slavă Domnului! – o cutie de Dr. Pepper, niște pastramă de vită, o pungă de bezele și două sticle de apă.

– Scumpo, cina este gata.

Primi încă o privire piezişă peste foc.

– Public greu de mulţumit.

Aşa cum se întâmpla la o asemenea altitudine, acum era o temperatură decentă, iar în următoarea secundă se făcea al naibii de frig. El se mută mai aproape de foc, lângă partenera lui de campare, care stătea zgribulită, apropiindu-se atât cât să nu-şi pârlească sprâncenele. Încă nu apăruse luna, deşi câteva stele începură să strălucească asemenea diamantelor pe un cer imens. În Chicago nu vedeai un asemenea cer, se gândi el şi se lăsă absorbit pentru o clipă.

Amy îşi ţinea mâinile întinse deasupra flăcărilor. El se îndoia că maioul îi oferea – dacă îi oferea – vreo protecţie în faţa vântului nopţii. Lucru confirmat de felul în care sfârcurile se apăsau în materialul subţire. Frumoasă privelişte! El se întoarse la camionetă, luă hanoracul pe care îl avea şi i-l întinse.

– Ce-i asta?

– Un mod de a te încălzi.

Se uită la hanorac de parcă era o cobră care scuipa venin.

– Este mai eficient dacă îl pui pe tine, spuse el.

– Să porţi hanoracul unui tip înseamnă... *lucruri*, spuse ea.

– Da? Ce lucruri?

Ea nu răspunse, iar el mai aruncă un lemn în foc. Ea deja începuse să tremure.

– Este doar un hanorac, Amy, nu un inel. Nu vine cu un angajament. Acum, dacă vine vorba despre Dr. Pepper al meu, pe ăsta chiar *nu-l* împart.

Ea pufni şi îmbrăcă hanoracul fără alte comentarii. Îi trecea de şolduri, ajungând până peste coapse, înghiţind-o cu totul. Îşi trase gluga pe cap, ascunzându-şi faţa de el.

– Mulţumesc.

El ar fi trebuit să-și țină pur și simplu gura și să lase lucrurile așa, dar nu reuși.

– Întreb doar dintr-o curiozitate morbidă, ce anume mai exact credeai că vreau la schimb?

Ea îi aruncă o privire absolut grăitoare, iar el se întrebă din nou ce fel de nemernici întâlnise ea în viață.

– Serios? spuse el. Pentru un hanorac? Poate că, dacă îți dădeam Dr. Pepper, mă mai gândeam. Sau dacă trebuia să mă lupt cu ursul pentru tine...

Ea chiar zâmbi. Era un zâmbet frumos, care îi lumina ochii. El îi întoarse zâmbetul.

– Deci, cine ți-a spus că un tip primește sex în schimbul hanoracului? întrebă el.

– Tipii se gândesc doar la un lucru.

El îi cumpăni spusele câteva clipe, cu mâinile ocupate să ridice cortul, îndesând înăuntru sacul de dormit.

– Uneori, ne gândim și la mâncare, spuse el în cele din urmă.

Amy râse de-a binelea, și Matt se simți de parcă ar fi câștigat la loterie. El aruncă un buștean aproape de foc și îi făcu semn să se așeze. De îndată ce ea se așeză, îi întinse pastrama de vită și bezelele.

– Masa de seară a campionilor. Cu care vrei să începi?

Ea le privi pe amândouă, apoi deschise punga de bezele.

– Viața este scurtă, spuse ea. Mai întâi, desertul.

– Îmi place cum gândești.

El înteți flăcările și dădu într-o parte cele două lemne care ardeau ca să dezvăluie cenușa fierbinte – un loc perfect pentru a încălzi bezelele. Îndreptându-se spre marginea luminișului, găsi două bețe lungi, apoi îi dădu unul lui Amy.

În schimb, ea îi întinse o bezea pentru bățul lui. Ia te uită, amândoi prietenoși și cuprinși de un spirit casnic! Fripseră tăcuți bezele câteva minute, Amy uitându-se lung și gânditor la foc.

– Faptul că sunt aici mă face să-mi doresc să desenez, spuse ea încet.

El ridică privirea spre ea.

– Stai uşor... Tocmai mi-ai oferit o frântură de informaţie personală?

Ea dădu ochii peste cap.

– Nu sunt chiar o cretină din punct de vedere social. Sunt în stare să port o conversaţie obişnuită.

– Dar desenatul nu este ceva obişnuit pentru tine, spuse el.

Ea îi menţinu privirea lungă.

– Nu. Nu este.

Uită de zâmbetul ei minunat. *Acum* se simţea de parcă tocmai câştigase la loterie.

– Desenezi? îl întrebă ea.

Era în căutarea unui lucru în comun? I-ar fi plăcut să i-l ofere, dar nu era acela lucrul lor în comun.

– Schiţe simple, spuse el, suflând în bezea înainte să o mănânce. Mă pricep la schiţe simple când trebuie să fac un raport, dar cam atât. Nu înseamnă că nu-mi dau totuşi seama cât de mult poate să inspire locul ăsta. Ce desenezi?

– De cele mai multe ori, peisaje. Ea aruncă o privire de jur împrejur. Mi-ar plăcea să desenez siluetele copacilor pe fundalul cerului întunecat. Sau cascadele pe care le-am văzut urcând până aici. Încă le aud.

– Da, sunt mai mult de 60 de gheţari care se topesc aici, spuse el. Pe lângă ploile abundente pe care le-am avut anul acesta. Toată apa coboară spre mare non-stop.

Ea îi mai întinse o bezea din pungă, iar degetele li se atinseră. Ei i se tăie brusc răsuflarea, iar el fu străbătut de sunetul scos de ea. Amy îşi făcu de lucru cu bezeaua friptă, băgând-o în gură şi sugând resturile de pe deget. El încercă să nu se uite lung şi astfel să-i demonstreze că avea dreptate când spusese că *tipii se gândeau doar la un lucru*. Dar, Dumnezeule, îşi *sugea* degetul! Lui îi scăpă un sunet absolut involuntar, iar ea se opri.

Matt îi întâlni privirea și, chiar dacă nu reuși să-i citească întocmai expresia de pe chip, ea nu păru dezgustată sau deranjată. Amy își mușcă ușor buza de jos pentru o clipă și deodată păru că aerul rece fu absorbit de noapte, lăsând în urmă doar căldură.

Multă căldură. Dar la naiba dacă avea să facă el ceva! Indiferent cât de frumoasă era în lumina flăcărilor, el știa că o mișcare spre ea ar fi fost fatală pentru orice fel de prietenie care s-ar fi putut lega între ei.

Dar ea continuă să-l privească de parcă nu-l mai văzuse niciodată și, dintr-odată, se treziră mai aproape unul de altul, coapsele atingându-li-se. Îl mâncau mâinile să o atingă, dar se chinui din răsputeri să rămână perfect nemișcat. Perfect. Nemișcat. Tocmai de aceea știu că ea se aplecase prima. Oh, da! Dar chiar când gura ei ajunse la a lui, un coiot urlă – un urlet care îți făcea părul măciucă și care fu urmat imediat de altul drept răspuns, mai prelung și mai tare, răsunând prin peșterile muntelui.

Amy se îndepărtă brusc, îndreptându-se de spate cu un suspin speriat.

– Nu sunt atât de aproape pe cât se aud, spuse el.

Ea încuviință din cap și se aplecă să se joace cu bocancul, folosindu-se de truc ca să se apropie din nou. Ar fi tachinat-o în legătură cu gestul ei, dar nu voia să o sperie și mai tare.

Un alt coiot urlă, apoi i se alăturară mai mulți. Amy încremeni și îi puse mâna pe coapsă.

În liniște, Matt își dori coioții mai aproape, dar ei nu veniră. În schimb, Amy își dădu seama unde îi era mâna și o retrase numaidecât.

– Scuze.

– Nu trebuie. Poți să te ții de mine oricând.

El înșiră un rând de bezele pe bățul ei, apoi făcu același lucru cu al lui, urmărind cum Amy stătea cu ochii pe umbrele pădurii din jur, de parcă dacă doar se concentra foarte tare putea să vadă prin întuneric.

– Nu eşti o mare amatoare de camping, nu? întrebă el înţelegător.

– Sunt mai mult o fată de la oraş.

– Ce oraş?

– New York. Miami. Dallas...

– Toate?

– Şi Chicago, spuse ea. M-am tot mutat.

El trase băţul din foc şi îşi dori să fi avut ciocolată şi biscuiţi care să se potrivească perfect cu bezelele fripte.

– Eu sunt din Chicago, spuse el. Născut şi crescut într-o cutie de chibrituri. Lucru care nu îi lipsea. Nici vremea, nici serviciul, nici fosta soţie... Chiar dacă îi lipsea familia. Când ai fost acolo?

– Acum zece ani. Ea ridică din umeri. Doar pentru scurt timp.

Matt ştia că Amy împlinise 28 de ani, ceea ce însemna că avea 18 ani când fusese în Chicago.

– Ai făcut liceul în Chicago?

– Nu. Am obţinut diploma şi am terminat mai devreme. Înainte de Chicago.

– Acum zece ani, eu tocmai ieşisem din marină, spuse el. Lucram ca poliţist. Poate că drumurile noastre s-au intersectat când erai în oraş.

– Mda, puţin probabil, îi spuse ea. Tu făceai parte din SWAT, nu erai un poliţist de patrulă care gonea adolescenţii fără adăpost de pe la colţuri.

Nu era surprins că ea ştia că făcuse parte din SWAT. Toată lumea din Lucky Harbor cunoştea viaţa fiecăruia în parte. El voia să o ştie doar pe a ei, dar ea reuşise cu brio să păstreze discreţia.

– Ai fost o adolescentă fără adăpost?

Ea scoase doar o singură silabă, „hm", care putea să fie o încuviinţare sau un vag „nu vreau să vorbesc despre asta".

Păcat, pentru că el chiar voia să vorbească despre asta.

– Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?

– Eu sunt rezultatul a ceea ce se întâmplă când adolescenții nu sunt atenți la cursurile de educație sexuală. Nimic din ce n-ai văzut mai înainte în *16 and Pregnant*[1].

– Chiar atât de rău?

Ea ridică din umeri și bagă o bezea în gură.

Se părea că se încheiase conversația. Ceea ce era bine. Urma să aibă și alte ocazii. Îi plăcea să o vadă savurând fiecare bezea ca pe un premiu special. Îi plăcea mai ales cum își lingea degetele de resturi cu sunetul acela...

– Ai bezele bune, spuse ea.

El mai avea și alte lucruri bune, dar ținu afirmația pentru sine.

Când se săturară de zahăr, echilibrară gustul cu pastrama de vită. Amy își desfăcu rucsacul, iar el privi fără șovăială înăuntru, descoperind blocul de desen, creioanele colorate, un ghid de călătorie, un luciu de buze și cuțitul de buzunar, înainte ca ea să scoată un măr și apoi să închidă rucsacul la loc.

Amy era o enigmă, își spuse el în gând. O fată dură la exterior, o fetișcană pe interior și o grămadă de alte lucruri pe care încă nu reușise să le descopere.

Ea îi întinse mărul. El luă o îmbucătură, apoi i-l dădu înapoi. Îl împărțiră până la cotor, își băură apele, apoi Amy căscă.

– Îmi pare rău, spuse ea și căscă din nou. Am fost în tura de dimineață la restaurant. Sunt epuizată.

– Atunci, a venit ora de culcare.

El înteți focul, apoi se ridică și o trase în picioare și pe ea, întorcând-o spre cort.

Amy se uită lung înăuntru, la sacul de dormit încă rulat.

– Ăsta este al tău. Eu pot să dorm în camionetă, zise ea.

[1] Reality-show din Statele Unite despre adolescentele care rămân însărcinate în timpul liceului (n.tr.)

– Scaunele rabatabile sunt stricate şi bancheta din camionetă este tare şi rece ca naiba. Ai avut o zi lungă şi ai nevoie de somn. Ia tu cortul!

Ea îşi muşcă buza de jos, iar ochii îi redevenirăsuspicioşi.

– Şi tu?

– O să stau lângă foc. Am o pătură de rezervă, o să fiu bine.

– Nu, spuse ea, clătinând din cap. Nu pot să te las să faci asta. O să răceşti.

– Te oferi să împărţim cortul?

Ea îşi coborî privirea spre pieptul lui şi îşi muşcă din nou buza de jos, ceea ce îl înnebunea de-a binelea. *El* voia să muşte uşor buza aceea de jos şi să calmeze durerea cu limba.

– Să împărţim cortul este o idee neinspirată, spuse ea în cele din urmă. Este o idee chiar *foarte* neinspirată.

Dar îl mai studie o dată lung. Pieptul, abdomenul, mai jos... Pupilele ei se dilatară, dând-o de gol.

Ori se lovise la cap şi nu ştia, ori faptul că îl studia o excită.

– Uneori, spuse el, ideile neinspirate devin idei inspirate.

– Nu, nu devin.

Lui nu-i plăcea să contrazică o femeie, mai ales o femeie drăguţă şi sexy, pe care visase că o dezbrăca şi îi lingea fiecare bucăţică din corp. Dar de data asta era întru totul împotrivă.

Vehement.

În loc să o afirme cu voce tare, el o înghionti spre cort.

– Trage fermoarul după tine.

Când ea închise cortul, el răsuflă adânc şi rămase vreme îndelungată acolo, în întuneric, între foc şi cort. „Eşti un idiot", îşi spuse şi clătină din cap, apoi se apropie mai mult de flăcări. Se lăsă pe spate, încercând să se facă mai comod sau cât se putea de comod fără hanorac

ori sac de dormit, și se uită lung la cer. În mod normal, privitul cerului nu eșua niciodată, dar în seara aceea îi luă mai mult timp.

Foarte mult timp.

Vina îi aparținea trupului lui, hotărî el. Cu siguranță, existau câteva capitole care erau în dezacord, dar, la urma urmei, creierul lui fu cel care îi aminti scopul principal. El venise la Lucky Harbor pentru puțină pace și liniște, ca să fie singur.

Ca să uite de iadul care devenise viața lui în Chicago.

Și *chiar* fusese un iad îngrozitor, fiind nevoit să-și denunțe propriul partener că lua mită, apoi să înfrunte cenzura celorlalți colegi polițiști.

Apoi fusese căsnicia lui.

Lui Shelly nu-i plăcuseră niciodată programul lui de lucru sau pericolul cu care se confrunta zi de zi. În schimb, lui nu-i plăcuse niciodată că ea nu-și luase în serios propria siguranță. Iar când totul ieșise prost, iar ea fusese rănită... Ei bine, acela fusese cu totul altfel de iad.

Și vina lui. Se învinovățea sută la sută pentru tot.

Și fuseseră doi. Shelly îi spusese, când plecase ca din pușcă, tocmai faptul că lui îi era mai bine singur, iar el crezuse că era adevărat. În tot acel răstimp, se gândise la asta...

La un moment dat, în timpul acelei reflecții interioare enervante, trebuia să fi adormit în cele din urmă, pentru că se trezi brusc când auzi țipătului lui Amy.

capitolul 4

O zi fără ciocolată este ca o zi fără soare.

Pe nerăsuflate, cu inima bătând nebunește, Amy zăcea pe spate, într-o beznă totală. „La naiba!" Gata, era *ultima* dată când se mai furișa în pădure ca să găsească

un copac mare și frumos în spatele căruia să se ușureze. Căzuse pe drumul de întoarcere spre cort. Fusese atât de întuneric, iar lanterna ei degeaba lumina.

Căci alunecase pe ceva și căzuse.

Jos.

Și tot mai jos.

Își pierduse lanterna în cădere, iar acum nu putea să vadă prea multe, doar vag linia neagră a frunzișului copacilor, departe deasupra ei. Sau cel puțin spera să fie copaci. Claustrofobă din cauza negrului atotcuprinzător și mai mult decât speriată de târâtoarele dubioase, ea se ridică și făcu o grimasă. Încheietura mâinii stângi o ardea. La fel și posteriorul. Minunat, își accidentase fundul. Parcă și vedea titlul de pe Facebook: „Amy Michaels își rupe fundul în timpul unei pauze de toaletă pe munte".

Partea cea mai rea era că totul se întâmpla din cauza ei. Ea era înțeleapta străzii și fusese destul de încrezută încât să creadă că putea să se descurce singură. Era greșeala ei, pentru că ar fi trebuit să știe că lucrurile rele se puteau întâmpla oriunde. Dintotdeauna i se întâmplaseră, încă de când murise bunica ei. Pe vremea aceea, o Amy de 12 ani se dusese să locuiască împreună cu mama ei pentru prima dată. Oh, cât de mult urâse experiența aceea! Și mama ei o urâse, iar Amy se purtase foarte urât din cauza suferinței și a urii adolescentine. Își dorise să atragă atenția într-un mod nepotrivit, sub forma relațiilor sexuale greșite, folosindu-le ca pe un mod de a-i manipula pe băieți. Apoi acel jos se întorsese împotriva ei, neplăcându-i acest lucru. Îi trebuise mult timp să-și dea seama că se distrugea singură, dar măcar renunțase la sexul periculos. La naiba, aproape că renunțase la bărbați, indiferent cât erau ei de minunați și de sexy!

Trecuse atât de mult timp, că se simțea ca o virgină. Sau cel puțin ca o virgină din punct de vedere emoțional.

Și acum urma să moară ca una.

O rază de lumină se întrezări deasupra. Nu era Dumnezeu. Nu era zâna din poveste. Doar Matt, strigând-o pe nume, cu o îngrijorare limpede în glas.

– Aici jos! spuse ea. „Unde toate fetele proaste aterizează pe posteriorul lor rupt." Vin!

– Nu te mișca!

– Dar...

– Vorbesc serios, Amy. Nici măcar un mușchi.

– Ei bine, dacă vorbești serios...

Nu primi nici un răspuns. Se părea că pădurarul relaxat nu se mai simțea chiar atât de relaxat.

Ajunse la ea repede și fără să cadă, observă Amy cu o oarecare amărăciune. Și, spre deosebire de ea, se părea că putea să vadă în întuneric. Ghemuit în fața ei, nu mai era altceva decât o umbră mare, care o țintui jos când ea încercă să se ridice în picioare.

– Stai, spuse el cu voce hotărâtă.

– Ce sunt, un câine?

– Unde te-ai lovit?

– Nicăieri.

El își trecu lumina pe deasupra ei și făcu ochii mici spre încheietura pe care o ținea lipită ea.

– Ține asta, spuse el și îi puse lanterna în mâna sănătoasă, ca el să-i verifice cealaltă încheietură.

Ea răsuflă printre dinții încleștați, el îi aruncă o privire lungă.

– Poți să-ți miști degetele?

Ea îi arătă cât de mult putea să-și miște degetul din mijloc.

– Frumos, spuse el. Chemarea naturii, nu?

Ea nu răspunse, distrăgându-și atenția luminând în jurul lor ca să se asigure că nu erau înconjurați de urși sau de pume. Ceea ce *văzu* îi tăie răsuflarea mai mult decât atingerea ușoară a lui Matt pe încheietura ei.

Erau la baza unei lunci.

– Sierra Meadows?

– Da, chiar dacă este partea din spate. Matt îi aruncă o privire în treacăt. De ce?

– Fără motiv.

– De ce încerci să vinzi castraveți grădinarului? Cauți Sierra Meadows?

– Da.

– Nu este un loc foarte cunoscut, spuse Matt. Este greu de ajuns aici... Ei bine, dacă nu cazi în el.

– Ha-ha!

Ea se întrebă cât de greu era să găsească mai târziu locul acela singură.

– Așadar, de ce Sierra Meadows?

– Am citit despre zidul de stânci de diamant. Voiam să le văd.

– Este la câteva sute de metri de aici, dincolo de o luncă foarte umedă. Dar merită văzut... la lumina zilei. El luă lanterna înapoi. Nu cred că ai încheietura ruptă, dar ai o entorsă. Ce te mai doare?

– Nimic.

În mod evident, el nu o crezu din moment ce își dădu ochii peste cap cu emfază și se apucă să-și treacă mâna peste membrele ei cu o eficiență iute și nepăsătoare.

– Hei! Ea îi dădu mâna la o parte. Mi-am făcut deja analizele generale.

Terminând cu brațele, picioarele și coastele ei, el îi dădu capul pe spate și o privi în ochi.

– Câte degete ridic acum?

– Unul, spuse ea. Dar, după cum ți-am arătat deja, este mai eficient dacă e degetul din mijloc.

El zâmbi.

– Ești bine.

– Îți tot spun asta.

– Hai!

Ridicându-se în picioare, o trase și pe ea după el.

La acea mișcare, o durere ascuțită îi străbătu noada, dar ea își controlă tresărirea și îl lăsă să o ajute să urce dealul înapoi.

– Am văzut aproape tot ce se poate vedea aici, spuse el în vârf. Dar n-am văzut până acum pe nimeni care să cadă în râpa aia.

– Atunci mă bucur să fiu eu prima.

– Trebuia să mă trezești.

Ca să o însoțească la pipi. Nici în ruptul capului! Ajunseră la locul de campare, iar el o împinse ușor spre cort. Ea se strecură înăuntru, înapoi în sacul de dormit, trăgându-l peste cap și sperând că avea să creadă că era acasă, într-un pat cald. Dar acasă ea nu-și făcuse niciodată griji pentru urși și pume și, din câte știa, nici despre lupul rău și mare. Cu siguranță, acasă nu tremurase niciodată așa.

Când se făcuse atât de frig?

Dintr-odată, posteriorul ei vibră, speriind-o pentru o fracțiune de secundă, dar își dădu seama că era mobilul din buzunarul de la spate. Cu ceva manevre, îl scoase și citi mesajul de la Mallory.

Lecția nr. 2 de fată cuminte: Când prietena ta cea mai bună îți trimite un tip minunat, tu o suni și îi mulțumești. Asta înseamnă bune maniere. Lecția nr. 3 de fată cuminte: Nu te mai încrunta! O să-l alungi pe superbul tip menționat anterior.

Amy cu siguranță se încruntase și nici nu avea în plan să renunțe să o facă. Se gândea să-i răspundă lui Mallory și să-i spună exact ce credea ea despre lecțiile de fată cuminte primite până acum, dar chiar în clipa aceea sacul de dormit îi fu smuls de pe cap, dar nu era lupul cel mare și rău. De fapt, dacă se uita mai bine, chiar *existau* ceva asemănări.

– Brațul tău, spuse Matt în genunchi, cu capul plecat, ca să nu se lovească de partea de sus a cortului. Avea o trusă de prim ajutor din care scoase un bandaj pe care îl folosi să-i lege încheietura. Apoi lovi o pungă de gheață

de coapsă ca să o activeze şi i-o înfăşură în jurul încheieturii. Mai scoase o pungă de gheaţă şi se uită la ea.

Ea îşi îngustă ochii.

- Ce este?

- O să mă laşi să mă uit? întrebă el.

Ea îşi strecură mâna spre fund.

- Cum ai ştiut?

- La nimereală, spuse el sec. Lasă-mă să văd!

- Nici moartă!

El răsuflă adânc şi îşi lăsă bărbia în piept pentru o clipă. Ori se ruga să fie calm, ori încerca să nu râdă. De îndată ce-şi reveni, se mişcă în stilul lui clasic, eficient şi calm, şi îi desfăcu sacul de dormit, aruncându-l iute înainte ca ea să facă altceva decât să chiţăie.

Ceea ce ea chiar făcu.

El nu o luă în seamă şi o ţinu jos, fără nici un efort, cu o mână pe încheietură şi cu cealaltă pe coapsă.

- Nu te mişca, spuse el.

„Nu te mişca?" Glumea?

- Ascultă, o să stau *nemişcată*, cu piciorul direct în fundul tău...

- Sângerezi.

- Poftim? Încetă imediat să se mai zbată şi încercă să vadă ce vedea el. Ba nu sângerez. Unde?

- Piciorul tău.

Avea dreptate, prin blugi i se vedea sânge pe coapsă. Se uită lung şi uşor încremenită. Ura sângele, mai ales pe al ei.

- Hm...

Matt scotoci din nou prin trusa de prim ajutor.

- Scoate-ţi pantalonii! Trebuie să curăţăm zona.

Ei bine, iată ce o scoase din încremenire în doi timpi şi trei mişcări. Amy râse spre el, făcându-l să-şi ridice privirea.

- Oh, nici nu mă gândesc! spuse ea. Singura lumină din cort venea de la lanterna lui, aşa că observă lesne expresia de surprindere de pe chipul lui. Probabil că,

atunci când le spunea femeilor „scoate-ți pantalonii", în general, ele își rupeau hainele în graba de a se dezbrăca pentru el. Nici moartă!

Ea mai degrabă îi simți zâmbetul.

– Am făcut o mulțime de manevre de prim ajutor de bază, îi spuse el pe tonul acela calm și rezonabil, care o făcea să-și dorească să-l scoată din sărite.

Mare păcat că renunțase la a scoate bărbații din sărite cu mult timp în urmă!

– Dă-mi doar un plasture.

– Trebuie să curățăm tăietura.

În vocea lui se simțea o atitudine prietenoasă, dar întrepătrunsă de o hotărâre de oțel. Autoritate. Și totuși, nu avea nici un sens... Era cea mai sexy voce pe care ea o auzise vreodată. De cele mai multe ori, nu-și permitea să fie interesată de oamenii din viața ei, dar de data asta părea incapabilă să fie indiferentă.

– După tot ce ai făcut, spuse ea, cum naiba ai ajuns aici, prin locuri uitate de lume, ca să salvezi o puicuță stupidă?

El râse ușor, iar sunetul o încălzi puțin.

– Mi-a plăcut dintotdeauna în natură, spuse el. Aveam 12 ani când mi-am petrecut pentru prima dată noaptea sub cerul liber.

– Ai fugit de acasă când aveai 12 ani?

– Nu. El îi aruncă o privire care lăsa de înțeles că i se părea interesant că mintea ei ajunsese la acea concluzie. Interesant și deranjant. Fratele meu mai mare m-a luat într-o excursie cu cortul, continuă el. Mi-a atras atenția să nu mă duc nicăieri fără el, nici măcar la toaletă. El zâmbi când își aminti. Dar eu mi-am zis: la naiba cu asta!

Surâsul din vocea lui era contagios, iar ea se simți puțin mai relaxată.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă.

– M-am trezit în toiul nopții pentru că trebuia să merg la toaletă. Eram mult prea șmecher ca să am nevoie de un însoțitor...

El se opri cu subînțeles, iar ea făcu o grimasă.

– Mda, mda...

– Așa că am ieșit din cort și m-am dus să caut un copac. Am intrat direct în niște tufișuri și m-am tăiat peste tot. Aproape că am făcut pe mine până ce am scăpat de acolo. El râse din nou și clătină din cap. Fratele meu m-a certat serios când m-am întors. Doamne, era atât de supărat că mă rănisem! I-am zis să se liniștească, pentru că eram în regulă. În dimineața următoare, totul încă era bine. Dar după-amiază, aveam temperatura 38° C. Mama m-a dezbrăcat ca să mă bage într-o baie rece și mi-a descoperit pe braț o rană urâtă, care se infectase.

Vocea lui era magică, se gândi Amy, ascultându-l în întuneric. Scăzută și ușor răgușită. Era ca și cum ai asculta o carte extraordinară înregistrată. Fără regrete față de trecut, dar și afecțiunea evidentă atât pentru fratele, cât pentru mama lui, lucruri pe care ea nu le experimentase.

– Am făcut și urticarie, spuse el. *Peste tot.*

Ea icni.

– Oh, Doamne! După o scurtă pauză, ea se ridică atât de repede încât se lovi cu capul de bărbia lui. Crezi că eu am...

– Nu. El o împinse înapoi jos, frecându-și bărbia cu mâna liberă. Dar ai o tăietură care ar putea să se infecteze dacă nu o curățăm.

– Până dimineață?

– Până la miezul nopții.

Se uită lung la el, căutând un singur indiciu că începea să fie pervers. Pentru că, dacă era așa, putea spune că era un pervers mort. Dar stând acolo, îngenuncheat lângă ea, o privea calm și hotărât, ca o stâncă.

Încă un lucru complet străin pentru experiența ei: un tip voia să intre în pantalonii ei pentru motive care nu aveau nici o legătură cu sexul.

Poate că zgârietura deja se infectase, iar ea își pierduse mințile. Era singura explicație pe care putea să o accepte pentru sentimentul de dezamăgire pe care îl simți. Caz în care căzătura era chiar ultima dintre problemele ei. Așa că scoase un oftat și își desfăcu fermoarul de la blugi. Pentru o clipă, intră în panică, nefiind în stare să-și amintească exact ce lenjerie își pusese de dimineață. Nu știa dacă erau chiloții de bunicuță sau ceva mai sexy. Chiloții de bunicuță... Nu, ceva sexy. „Nu!" Dumnezeule mare, își pierduse mințile!

Să-și tragă blugii strâmți până la genunchi nu era ușor, nici atrăgător, iar Amy era foarte conștientă de corpul masiv și puternic al lui Matt, aflat lângă ea. Și, da, el avea dreptate - văzu o tăietură mare pe coapsă, ce se întindea până la spate. Era fierbinte, dar abia dacă mai observă, fiind ușurată să descopere că nu purta chiloții de bunicuță. Purta niște chiloți normali, albăstrui - cumpărase trei perechi la ofertă. Și abia acum începură să apară vestile proaste, pentru că în chiloții aceia arăta de parcă nu purta nimic. Ba chiar mai rău: aveau scris „delicios" pe fund, dar, spre norocul ei, el nu putea să vadă acest detaliu.

Urmă o clipă de tăcere totală.

Apoi încă una.

Și încă una.

În cele din urmă, ea ridică privirea. Matt stătea nemișcat ca o piatră, cu mâinile în șold și ochii dilatați, aproape negri.

- Matt?

- Da?

- Ești bine?

- Mă descurc.

Vocea lui răsună neobișnuit de încordată.

– Credeam că ai spus că ai făcut asta de nenumărate ori.

– Da, am făcut-o. Dar nu cu cineva de care sunt foarte atras.

Replica îi provocă anumite reacţii în trup, pe care era mai bine să nu le experimenteze în compania cuiva.

– Sunt doar nişte chiloţi, murmură ea în cele din urmă.

– Şi sunt chiar nişte chiloţi minunaţi, încuviinţă Matt. Dar aici nu este vorba despre chiloţi, Amy. Este vorba despre tine.

Nu ştiu cum să răspundă sau ce să simtă. Trebuia să se simtă ciudat, ştia asta. În schimb, se simţi...

Atrăgătoare. Sexy.

Trecuse atât timp de când nu se mai crezuse aşa încât fu luată prin surprindere. Şi tot prin surprindere o luă şi dorinţa care o cuprinse.

Rămaseră tăcuţi vreme îndelungată. Apoi ea îl auzi pe Matt răsuflă adânc şi prelung. În clipa imediat următoare, el îi curăţa rana cu un pansament steril şi antiseptic. Durea ca naiba. Îşi distrase atenţia privindu-i degetele lungi şi bătătorite care se ocupau de ea. Păreau decadente pe pielea ei, asemenea unei plăceri refuzate prea mult timp. Şi chiar refuzase mult timp să fie atinsă, să-i poarte cineva de grijă.

Prea mult timp.

– Întoarce-te, îi ceru Matt.

Ea şovăi, totul înlăuntrul ei împotrivindu-se cerinţei calme, dar, în acelaşi timp, se simţi absolut excitată de cuvintele lui.

– Amy!

Ea se întoarse. Urmă un moment lung de linişte, în timp ce Matt studie priveliştea de la spate. Ea riscă şi aruncă o privire peste umăr. Chipul lui era mai mult colţuros decât curbat, iar părul mătăsos îi atingea uşor gulerul de la cămaşă. Avea umerii atât de laţi, încât acoperea orice firicel din lumina pe care putea să le-o ofere

luna. Mai rămase doar lumina slabă a lanternei, dar ei nu îi era frică de întuneric.

Sau de el.

Era în siguranță alături de el. Știa asta. Dar, în același timp, era cât se putea de în nesiguranță.

Știa și asta.

Când el termină cu bandajatul, iar ea își trase blugii la loc, amândoi răsuflau cam greoi. El îi întinse punga cu gheață pentru noadă. Ea o așeză, apoi se lăsă tăcerea.

- Încă tremuri, spuse el și se întinse lângă ea. Vino aici, fată dură!

O trase aproape. Sacul de dormit, încă deschis, stătea între ei. El nu încercă să intre în sac alături de ea, pur și simplu o luă în brațele lui calde și o ținu până când nu mai tremură.

- Este mai bine? șopti el în părul ei.

Era tare ca o stâncă lângă ea, cu mușchii brațelor încordați. Mda, era mai bine.

- Mult mai bine, mulțumesc.

El dădu să se îndepărteze, dar ea își scoase brațele din sacul de dormit și îl luă de gât, îngropându-și fața în el. Fu o mișcare ce îi sperie pe amândoi. Era un lucru prostesc. În mod normal, era mult mai rațională, dar el o înflăcăra cu fiecare gest mic pe care îl făcea. Amy nu înțelegea ce se întâmpla, dar știa că dorința de a-l ține aproape nu avea nici o legătură cu faptul că îi era frig.

- Amy... El o mângâie ușor pe spate. Ești în siguranță, știi asta, nu-i așa?

Ferită de urși, coioți și târâtoare dubioase, poate. Dar nu era apărată. Nu de dorința care o traversa, nu de sentimentele pe care nu voia să le simtă. Să aibă asemenea sentimente o făcea vulnerabilă.

- Nu suntem singuri aici, spuse ea. Chiar înainte să mă găsește pe potecă, în tufiș era cineva care mă urmărea. Am văzut doar un chip.

– Sunt câţiva oameni aici pe munte, în seara asta, spuse el şi îşi frecă maxilarul de al ei.

– Dar eu nu mă referem la asta.

– Ştiu.

O mângâie din nou uşor pe spate.

– Când am preluat prima dată slujba asta, trecuse ceva timp de când nu mai fusesem cu cortul. Apoi, s-a dovedit că, în prima mea noapte aici, am fost urmărit.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi încercă să-i vadă chipul.

– De...?

– De fiecare film de groază pe care îl văzusem.

Ea zâmbi.

– Pădurarul mare şi rău s-a speriat?

– Am făcut focul, spuse el în loc să răspundă, iar evitarea tipic masculină de a recunoaşte că îi fusese frică o făcu să zâmbească în întuneric. Dar, chiar şi după ce am aprins focul, tot urmărit m-am simţit.

– Ce ai făcut?

Mâna lui aluneca în sus şi în jos pe spatele ei, vag mângâietoare, dar nu atât de vagă ca să nu o excite.

– M-am ridicat şi am cercetat zona, spuse el. De mai multe ori. În cele din urmă, am adormit ţinând arma în mână, iar la prima oră a dimineţii, m-am trezit surprins de un pui de urs curios.

– Oh, Dumnezeule! spuse ea cu un râs îngrozit. Ce s-a întâmplat?

Amuzamentul se ivi şi în vocea lui.

– Am tras ca un nebun într-un copac şi ne-am speriat amândoi. Am căzut de pe buşteanul pe care adormisem, iar ursul a făcut la fel. Apoi, amândoi ne-am ridicat legănat în picioare, iar el a fugit la mama lui. Dacă mama mea ar fi fost pe oriunde într-o rază de 3 000 de kilometri, şi eu aş fi fugit la ea, exact ca ursul.

Ea izbucni în râs.

– Ce, spuse el zâmbind spre ea, nu crezi că am şi eu o mamă?

– Cred că n-ai fugi la *nimeni* dacă ai fi speriat. Ai rămâne tare pe poziții și te-ai lupta.

El ridică din umeri.

– Am avut și eu momentele mele.

– Deci, mama ta...?

– Trăiește în Chicago cu tata și au grijă de cei trei nepoți de la fratele meu. Vorbim în fiecare săptămână și mă întreabă când o să le ofer și eu câțiva.

– Când o să le oferi?

El clătină din cap.

– Nu prea curând.

– De ce? întrebă ea, fascinată într-un mod pe care nici ea nu și-l putea explica. Copiii nu sunt pentru tine?

El ridică din umeri.

– Fosta mea soție părea să creadă că nu mă pricep la dragoste, cel puțin nu tipul de dragoste de care are nevoie o familie. Spunea că nu mă pricep la oameni.

– Ai fost căsătorit?

Era surprinsă, deși nu ar fi trebuit. Matthew Bowers era o adevărată partidă.

– Aproape douăzeci de minute, spuse el. Chiar după ce am terminat armata.

– Când erai polițist, spuse ea.

– Da.

– Din cauza asta credea că nu erai potrivit pentru a avea familie? întrebă ea. Din cauza serviciului tău?

– În parte. Și pentru că am dezamăgit-o. Dar mai ales pentru că era supărată pe mine.

Amy voia să întrebe cum o dezamăgise, dar părea ceva prea intim, mai ales că era în brațele lui, cu punga lui de gheață pe fund. Dar vorbele fostei soții nu aveau nici un sens. Nu era genul de bărbat care să dezamăgească un străin, darămite o persoană de care îi păsa. Ceea ce făcuse pentru ea o demonstrase cu vârf și îndesat. Poate că serviciul îl adusese acolo ca să verifice dacă ea era în siguranță, dar nu erau nici treaba și nici responsabilitatea lui să petreacă noaptea cu ea și să o protejeze.

Şi totuşi, el rămăsese.

În viaţa ei, existaseră oameni care *fuseseră* responsabili de ea şi nu rămăseseră.

- Matt?

Răspunsul lui mut vibră din pieptul lui spre ea. Matt întoarse capul, astfel că faţa lui ajunse în părul ei, inspirând în vreme ce o mângâia pe spate.

- Eu cred că eşti foarte bun cu oamenii, spuse ea încet.

Îi simţi zâmbetul.

- Mulţumesc mult, murmură el. Acum spune-mi despre tine.

- Nimic la fel de interesant.

- Pune-mă la încercare, îi ceru el.

Era *ultimul* lucru pe care avea de gând să-l facă.

- Ei bine, n-am un fost soţie...

- Dar mama? Tata? Fraţii?

- O mamă. Nu suntem foarte apropiate. Un eufemism, desigur. Rămăsese însărcinată în adolescenţă şi nu avusese stofă de mamă. Am fost crescută de bunica mea, dar acum ea nu mai este. A murit când aveam 12 ani.

- Vreun membru al familiei?

Nici unul despre care voia să vorbească.

- Nu.

El o strânse mai tare în braţe, într-un gest protector, poate chiar uşor posesiv. Ar fi trebuit să o facă să se simtă claustrofobă.

Nu reuşise.

Rămaseră tăcuţi. După aceea, deşi Amy nu şi-ar fi închipuit că era posibil, din moment ce era cuibărită în braţele unui bărbat foarte puternic şi foarte sexy, chiar adormi.

Se trezi probabil la câteva ore mai târziu, în timp ce lumina zorilor i se strecura printre pleoapele. Pentru o clipă, rămase complet nemişcată, uluită de mai multe lucruri. Unu: nu îi mai era frig. De fapt, îi era chiar cald,

iar asta se datora faptului că era ghemuită ca un covrigel în sursa ei de căldură.

Matt.

Deschise încet un ochi și îl găsi urmărind-o cu privirea pe sub pleoapele somnoroase. Părea foarte amuzat de situația amândurora.

– Bună, spuse el.

Și, ca să meargă cu privirea aceea de dormitor, avea un glas răgușit, de dimineață. Ambele detalii erau teribil de înnebunitoare. Nu mai arăta ca un pădurar acum. Arăta somnoros, ciufulit și al naibii de sexy.

– Faci ceva cu asta? întrebă el.

Nefiind chiar o persoană matinală, creierul ei avu nevoie de o clipă ca să proceseze ce voia să spună. Atunci înțelese că prin „asta" el se referea la mâna ei, care alunecase supărător de jos pe abdomenul lui. Dacă își mișca degetele puțin mai jos...

– Scuze! Cu fața în flăcări, ea se trase înapoi și închise ochii. Asta este numai din vina lui Mallory.

– De fapt, spuse el coborând privirea la erecția lui evidentă, nu este.

– Nu, vreau să spun că... Ea se opri la auzul râsetului încet și provocator și își simți din nou fața cuprinsă de flăcări. Te-a trimis aici fiindcă ea crede că este ceva între noi.

– Și *este* ceva între noi?

Ea nu voia să atingă subiectul acela. Nici măcar cu un deget.

– Nu are nici o legătură cu noi. Este o răzbunare pentru că i-am întins o cursă și am așezat-o lângă Ty la licitația de acum câteva săptămâni.

– Și dacă nu este așa?

Ea îi întâlni privirea caldă.

– Ce să nu fie?

– Răzbunare, spuse el.

Picioarele lor erau încurcate. La un moment dat în noaptea aceea, sacul de dormit se dăduse într-o parte,

așa încât acum nu mai era nici o barieră între ei. El era cald și tare.

Peste tot.

Ea simți cum se înmoaie, în vreme ce căldura excitației creștea înăuntrul ei. Ba, mai rău, simțea în degete o poftă nebună de a-l atinge.

- Amy.

Vocea lui Matt era păcat curat, nu atât o atenționare, cât mai mult o afirmație, iar mâinile ei reacționară fără voie și migrară spre pieptul lui.

- Mm, răsună răgușit din pieptul lui, în timp ce își strecură mâna în părul ei și îi înălță capul spre el. Îi caută privirea. Ești trează de-a binelea, nu-i așa?

- Da. De ce?

- Doar să mă asigur, răspunse și o trase sub el.

capitolul 5

Alte lucruri sunt doar mâncare. Dar ciocolata este ciocolată.

Matt mizase pe faptul că putea păstra distanța, dar nu funcționase. În timp ce o strânse pe Amy în sacul de dormit, ea își mușcă din nou arcuirea senzuală a buzei de jos. Începu să răsufle întretăiat, iar pulsul i se înteți la baza gâtului. Privirea i se întunecă din același motiv care îl răscolea pe el.

Îl dorea.

Era doar o reacție normală, din moment ce el o dorea de luni întregi. Chiar din prima clipă când o zărise la restaurant lucrând pe brânci pe femeia frumoasă, dură, rănită, cu zâmbetul sfâșietor, care nu se potrivea deloc cu ochii ei minunați.

În clipa aceea, ea părea mai delicată decât de obicei. Bretonul lung și dat într-o parte i se lipise de frunte într-un colț. Rimelul îi cursese. Îl înnebunise de-a binelea toată noaptea ea și picioarele ei foarte lungi, care

erau încurcate cu ale lui. Fusese întotdeauna un admirator declarat al posteriorului femeilor, dar Amy părea să-i lărgească orizonturile.

Încă purta hanoracul lui, care acum avea mirosul ei. Voia să i-l ridice până la bărbie și să atingă fiecare bucățică din ea. Și apoi să o sărute. Și să lingă... Toate posibilitățile erotice i se jucară în minte. Coborî capul până ce gura lui se găsi la doar un milimetru distanță de a ei, dându-i o clipă să se gândească la ce urma să se întâmple între ei.

Ea ridică privirea spre el, cu degetele în părul lui.

– Da, spuse ea pe nerăsuflate, abia auzindu-se.

Atunci el o sărută, iar geamătul ei delicat și discret îl cuprinse ca un foc. Mâinile ei se strânseră pe el, de parcă voia să-l țină lipit de ea. Nu că ar fi plecat undeva. Dumnezeule, nu! Luni întregi se întrebase ce gust avea, dacă realitatea era la fel de frumoasă ca visurile. Era.

Amy avea un gust divin.

Care deveni cu atât mai dulce acum, când trupul ei minunat era înfășurat pe al lui, făcându-i neuronii să zboare în stânga și în dreapta. În speranța că avea destui, adânci sărutul, deschizându-și mai mult gura peste a ei.

Ea scoase din nou sunetul acela, un murmur adânc și gutural, care trăda atât uluire, cât și excitare. El putea să-i simtă inima cum bătea nebunește. Nu, aceea era inima lui, pentru că, pentru prima dată după atâtea luni, ea îl lăsase să intre. Nu doar că îl lăsase să intre, dar se topise în el, într-o capitulare absolută, apăsându-și trupul cald de corpul lui. Strecurându-și degetele prin părul lui, îi murmură numele, venind mai aproape în el, apoi și mai aproape.

Și uite așa, el intră adânc, mult mai adânc decât intrase de ceva vreme. Semnale de alarmă îi răsunară în minte, dar așteptarea și plăcerea erotică le amuțiră. Apăsându-și gura mai hotărât peste a ei, luă tot ce îi oferi, dorindu-și mai mult. Mult mai mult. Voia totul,

rostindu-i pe nerăsuflate numele, dezbrăcată și zvârcolindu-se sub el. Dădu să apuce marginea hanoracului, dar se opri numaidecât când auzi ceva afară... Ace de brad scârțâind. Cineva era acolo, plimbându-se prin apropiere. El își înălță capul.

– Ce este? șopti Amy, cu mâinile încă în părul lui Matt și gura umedă din cauza gurii lui. Un urs?

El clătină din cap. Cu siguranță, afară era un om.

– Așteaptă aici.

Ridicându-se de pe ea dintr-o mișcare abilă, se aranjă înainte să iasă, nedorindu-și prea tare să întâlnească intrusul cu un mădular în erecție de dimensiunea... Ei bine, de dimensiunea cortului pe care tocmai îl părăsise.

Dimineața era atât de cețoasă, încât nu reuși să vadă la mai mult de câțiva metri în față, dar cercetă cu grijă luminișul.

Nici urmă de intruși misterioși.

Dar cineva fusese acolo, putea să vadă urme de pași în roua dimineții. Își verifică și camioneta, dar totul părea la fel, cu excepția lanternei pe care o lăsase pe bara din spate. Aceea dispăruse.

– Ai găsit ceva?

Matt se întoarse spre Amy. Stătea cu spatele la cort, cu un briceag în mână, gata de acțiune. Părul îi era vâlvoi și încheietura bandajată, postura spunând limpede că era gata de luptă. Încă purta hanoracul lui, iar el nu mai văzuse niciodată ceva mai sexy. Probabil putea să poarte și un sac de cartofi pe ea, și lui tot sexy avea să i se pară. Poate că trebuia să se adune.

– Bună treabă la faza cu așteptarea, spuse el.

– Eu nu fac faza cu așteptarea.

Adevărat. Putea să-și poarte singură de grijă. Mesaj recepționat tare și clar... Numai că era în firea lui să aibă grijă de cineva, chiar dacă ar fi trebuit să renunțe la asta până acum. Tocmai acea trăsătură îi bulversase complet viața în Chicago.

Era motivul pentru care acum se afla acolo. Nu trebuia să uite. Se afla acolo pentru viața liniștită de la munte. I se potrivea. Îi plăcea să fie singur, chiar foarte mult, și nu avea de gând să-și schimbe prea curând statutul.

Și totuși, iată că era acolo, dorind-o pe Amy. Incapabil să se oprească, ridică o mână, îi cuprinse obrazul și își trecu degetul mare peste buza ei de jos. Putea să pară al naibii de dură și de stăpână pe lumea ei, dar, cu siguranță, era moale la atingere.

Iar el voia să o mănânce la micul dejun. Putea să fie un meniu foarte special, nu avea nici cea mai mică îndoială.

Dar ea făcu un pas înapoi. Sigur, se așteptase la asta. La naiba, se așteptase la asta noaptea trecută! Se duse la camioneță și luă ultimul Dr. Pepper, recunoscător că hoțul nu-l furase. Îl desfăcu și i-l oferi mai întâi lui Amy.

Ea își arcui sprâncenele.

– Dr. Pepper pentru micul dejun?

– Micul dejun al campionilor.

Ea luă o înghițitură, apoi îl studie pe el, părând amuzată.

– Ce faci dacă îl beau pe tot?

– O să plâng.

Ea râse și destinse considerabil atmosfera. Apoi, el se îndrăgosti puțin când ea îi dădu înapoi restul de suc.

– Nu este ce aș fi ales pentru micul dejun, spuse ea.

Mda. Nici el.

Plecară la scurt timp după aceea. Amy trebuia să ajungă la muncă și știa că același lucru trebuia să facă și Matt. Ar fi dus-o mai întâi la stâncile de diamant, dar era prea multă ceață.

În plus, era motivul real pentru care îi refuzase invitația. Voia să fie singură când se ducea să caute inițialele bunicilor ei.

Și speranța ei...

O oră mai târziu, Matt o lăsă la mașina ei, iar Amy plecă acasă. Făcu cel mai lung duș din istoria umanității și nu ieși până când nu rămase fără apă caldă. După ce se uscă, șterse aburii de pe oglindă și se uită lung la imaginea ei.

– Tu l-ai *sărutat?*

Reflexia ei încuviință din cap. „Tu, târfo!"

Amy habar nu avea la ce se gândise. De fapt, nu *gândise*, aceea era problema. *Simțise.* Mult prea mult.

Măcar nu fusese nici un martor, își spuse ea. Ei bine, cu excepția oaspetelui misterios. Cu norocul pe care îl avea Amy, oaspetele misterios putea să fie Lucille, iar Amy și Matt puteau să ajungă pe Facebook logoditi sau ceva la fel de îngrozitor. Nu ar fi fost un motiv de fericire pentru Mallory?

„Dar pe tine te-ar face fericită?"

Gândul fugar o îngrozi. Nu avea nevoie de un bărbat care să-i complice viața sau ca să fie fericită. Oricum, viața ei era destul de complicată. Era foarte ocupată să reia pașii bunicii ei ca să găsească... Ei bine, nu era sigură ce anume, dar spera, cu puțin noroc, să se regăsească.

„Numai că, dacă erai cu adevărat interesată să te regăsești, trebuia să-l lași pe Matt să te ducă la stânci", îi șopti o voce slabă.

Și, serios, de ce era atât de speriată? Că avea să ajungă la finalul jurnalului lui Rose, iar viața ei urma să rămână tot fără sens? Pentru că nu avea nevoie de o călătorie ca să se simtă așa. *Viața* ei o făcuse să se simtă așa, lucru care se întâmplase când murise bunica ei.

Amy nu se descurcase prea bine când avusese loc episodul acela. Era prima care recunoștea. Pe vremea aceea, mama ei ieșise deja din mocirlă și chiar pusese mâna pe un tip minunat, măsura acelui „minunat" fiind, bineînțeles, contul din bancă. Trecând din partea săracă a societății spre singura parte care conta, Amy devenise imaginea clasică pentru săraca fetiță bogată,

lovindu-se de o societate din care nu făcuse niciodată parte și pe care nu putea să o înțeleagă. Încălcase regulile și se purtase ca la carte, atrăgând atenția prin tot felul de scandaluri. Și fusese bună la asta.

Până în ziua în care ajunsese să aibă cu adevărat probleme. Probleme mari. O problemă cât casa și, pentru prima dată, nu fusese din vina ei. Nu, onoarea îi revenise tatălui ei vitreg, care hotărâse că trebuia să-i ofere puțin din ceea ce oferea cu atâta deschidere băieților de vârsta ei.

Dar el nu era un băiat.

Amy fusese dintotdeauna în stare să intimideze pe oricine îi invada spațiul fără permisiunea ei, dar nu pe el. Speriată pentru prima dată în viața ei, încercase să ceară ajutor. Dar nu o crezuse nimeni.

Era pe cont propriu.

Fusese dintotdeauna pe cont propriu și se descurcase de minune. Nu avea nevoie de nimeni.

Dar, din când în când, cum era cazul acum, simțea nevoia unui ajutor cât de mic. Doar să fie ținută în brațe. Atinsă.

Dorită.

Matt îi amplificase foarte tare acele sentimente. Și, dacă n-ar fi fost întrerupți de dimineață, ea ar fi acționat în consecință. Nu avea nici cea mai vagă idee până unde ar fi ajuns.

Fără îndoială, satisfăcută, din moment ce Matt avea o gură și mâini magice. Imaginea ei din oglindă oftă la amintirea plăcerii. Își dorea mai mult. Nu era o surpriză. Surpriza *era* cât de mult dorea să-și treacă mâinile peste trupul puternic și sexy al lui Matt. Îl simțise vibrând cu aceeași dorință, în fiecare mușchi, iar el avea o mulțime de mușchi absolut delicioși.

Plăcere reciprocă. Aveau nevoie de asta. Nu căuta mai mult și, după ce Matt îi povestise despre fosta lui soție și faptul că nu se pricepea la dragoste, se părea că nici el nu voia mai mult.

Putea să fie atât de simplu? *Nu.* Nimic nu era atât de simplu. Ceea ce însemna că avea nevoie să stea departe de un foarte atrăgător Matthew Bowers. Foarte departe.

Matt nu prea se pricepea la gătit. Putea să gătească – mama lui se asigurase de asta – doar că prefera să nu o facă. Însă în Lucky Harbor locurile unde putea mânca erau puține: Love Shack, singurul bar din oraș, sau Eat Me, restaurantul. La Love Shack aveau cea mai bună bere la halbă.

Eat Me o avea pe Amy.

A doua zi după aventura lor nocturnă, după zece ore de muncă, Matt intră în restaurant. Se așeză într-un separeu, iar Amy îi aduse un suc. Numai pentru asta și ar fi putut să o sărute. Purta un tricou negru, cu un fermoar argintiu care trecea în zigzag printre sâni și care putea fi deschis de sus sau de jos. Blugii erau cu talie joasă și decolorați, cu o gaură pe un șold, materialul fiind susținut de o rețea de fire peste pielea bronzată. Purta un bandaj pe încheietură.

– Ca de obicei? întrebă ea. Hamburger și cartofi prăjiți?

– Da. În ce stare sunt rănile?

– Bine. Șoldul este ușor umflat, dar încheietura este mult mai bine.

– Și cealaltă lovitură?

Ea ridică o sprânceană.

– Doar *nu* mă întrebi despre fundul meu?

El zâmbi.

– Și nici nu râzi cu gândul la fundul meu, spuse ea.

– Încă nu este amuzant?

Ea doar se uită la el.

– Bine, zise el, și un zâmbet larg îi lumină fața. Încă nu este amuzant.

Lucille trecu pe lângă separeu și se opri, atingând încheietura lui Amy.

– Ce s-a întâmplat, scumpo?

– Am căzut în timpul drumeției. Nu-i nimic.

Amy îi aruncă o privire lungă lui Matt, provocându-l să spună ceva.

Matt nu era nebun de-a binelea. Și-o dorea pe acea femeia dezbrăcată. Așa că rămase tăcut.

Lucille își îndreptă degetul arătător spre el.

– Ai căzut în pădurea Pădurarului Funduleț Fierbinte?

Afirmația o făcu pe Amy să schițeze unul dintre rarele ei zâmbete adevărate.

– Cum i-ai spus?

– Pădurarul Funduleț Fierbinte, repetă Lucille. Vrei să-mi spui că n-ai văzut sondajul de pe Facebook cu topul celor mai fierbinți bărbați din oraș?

Dumnezeule! Matt se scufundă în scaun.

– Ne-a dublat traficul, spuse Lucille. Matt este în fața doctorului Josh Scott, dar la mustață. Trebuie să intri să votezi.

– O să fac asta.

Tonul lui Amy spunea că avea să voteze cu Josh.

Lucille plecă, iar Amy îi aruncă o privire plină de curiozitate.

– O să mă duc să las comanda pentru tine. Pădurar *Funduleț Fierbinte*.

El o apucă de încheietura sănătoasă înainte ca ea să apuce să plece. Atingerea îl făcu să simtă un curent electrizant.

Ea coborî privirea spre mâna lui pe a ei. Se părea că nu era singurul care experimenta șocul legăturii dintre ei. Ea se eliberă și se retrase, părând ușor tulburată.

Matt cunoștea sentimentul acela. Chimia dintre ei era foarte puternică.

Ea se întoarse cu spatele și dispăru în bucătărie. Nu fu prea surprins când, la câteva minute după aceea, Jan, proprietara restaurantului Eat Me, fu cea care îi aduse mâncarea. Jan avea vreo 50 de ani, cu o încruntare

continuă pe chip și o șapcă neagră, care o făcea să semene cu Lucy din filmul de desene animate *Peanuts*.

– Unde s-a dus Amy? întrebă el.

– În pauză, spuse ea, cu vocea unei femei care fuma de 30 de ani. Și-a luat pauză.

În noaptea aceea, Amy încercă să se piardă în maratonul serialului *Friends* de la televizor, lângă un castron uriaș de floricele și două batoane de Snickers, când sună telefonul.

– Întâlnirea dependentelor de ciocolată mâine-seară, spuse Grace când Amy răspunse la telefon. Mallory a vrut să te sun să-ți spun. Te-ar fi sunat ea, dar se ducea să sară pe Ty.

Da, sau încerca să o evite pe Amy după isprava cu trimisul lui Matt în pădure.

– Nu știu, spuse Amy. Jan spune că nu mai putem să ne întâlnim la restaurant pentru prăjiturile de ciocolată.

Cu câteva săptămâni în urmă, dependentele de ciocolată distruseseră din greșeală interiorul de la Eat Me, când prăjitura lor cu ciocolată luase foc din cauza unor lumânări de păcăleală.

– Negrese, spuse Grace fără șovăială. Ne întâlnim pentru negrese.

Negresele își făcură efectul.

– Mallory spune să le faci tu, o avertiză Grace. Se pare că acum viața ei este în ordine și o să ne ocupăm de a ta. Spune că o să-ți dăm lecții de fată bună. Ea râse. Îmi pare rău.

– Și de ce ți se pare amuzant?

– Ei bine, nu *chiar* amuzant, răspunse Grace, încă părând ușor amuzată. O provocare, poate.

– Hei, aș fi o fată cuminte foarte bună!

Dacă ar fi vrut...

Grace pufni.

– Bine. Ne vedem mâine-seară, fată cuminte!

– Poate că sunt ocupată.

– Ești?

Amy șovăi. Voia să fie ocupată urcând înapoi pe munte spre Sierra Meadows, dar nu era atât de nebună încât să o facă noaptea. Putea să aștepte următoarea zi liberă.

– Amy?

– Sunt liberă. Dar chiar cred că ne-am folosi mai bine timpul dacă am aranja mai întâi viața *ta*. Eu pot să aștept fără probleme.

Grace lucrase ca expert financiar în estul țării până în urmă cu câteva luni. Fiind în căutarea fericirii, rămăsese în oraș, dar acolo posibilitățile de angajare erau destul de limitate.

– Bună încercare, dar este rândul tău, replică Grace. Oh, și app, Facebookul spune că te-ai împrietenit pe munte cu Pădurarul Funduleț Fierbinte.

– App... *ce?*

– APP. Apropo. Doamne, tu nu navighezi niciodată pe internet?

Amy oftă.

– Negrese. Mâine-seară.

– O să așteptăm povestea cu Pădurarul Funduleț Fierbinte.

Amy închise telefonul, apoi primi un mesaj de la Mallory:

Lecția nr. 4 de fată cuminte: omiterea detaliilor picante față de prietenele tale cele mai bune este un păcat. Te-ai culcat cu el ????????

Amy își dădu ochii peste cap și scrise un răspuns:

N-ai auzit... fetele cuminți nu spun tot. Mai ales prietenelor indiscrete care, pe furiș, vor să le facă lipeala așa-ziselor cele mai bune prietene când acestea nu-și doresc să li se facă nici o lipeală.

Amy trimise mesajul, știind că Mallory avea să se perpelească toată noaptea. Era o consolare măruntă, pentru

că, la vreo oră și jumătate după aceea, auzi un ciocănit la ușă. Tot trupul lui Amy intră în alertă maximă, în special sfârcurile, așa că știa exact cine era.

Matt Bowers.

Adică Pădurarul Fundulеț Fierbinte.

Știa că, mai devreme sau mai târziu, avea să apară. Întrebarea era dacă ea își dorea ca el să apară.

El bătu din nou - un ciocănit puternic și încrezător. Ea se uită pe vizor. Da, un pădurar în uniformă, al naibii de sexy, stătea la ușa ei înarmat, țintit și încărcat.

Și fierbinte.

Privind-o direct în ochi, el își arcui o sprânceană.

Încă tăcută, ea își mușcă buza, șovăind. Să se supună hormonilor? Ori să ignore nevoia care vibra înăuntrul ei...

- Toată noaptea, spuse Matt. Pot să fac asta toată noaptea.

Trăgând aer în piept, ea deschise ușa.

El se legănă înapoi pe călcâie, cu mâinile în buzunare, părând în largul lui câtă vreme o studie atent.

- Frumos, spuse el.

Era îmbrăcată cu cel mai vechi tricou pe care îl avea și o pereche de pantaloni scurți. Arăta ca o fată care vindea vechituri, dar partea cea mai rea era că el cu siguranță nu arăta așa. Arăta mult mai bine.

- Sunt vraiște.

- Poate. Dar ești o vraiște frumoasă.

Ea făcu ochii mici, iar el râse.

- Știi, majoritatea femeilor adoră ca un bărbat să le spună că sunt frumoase.

- Eu nu sunt majoritatea femeilor.

- Da, mi-am dat seama.

- De ce ești aici, Matt?

- Să trecem la subiect? întrebă el. Asta vrei să spui?

- Da. Să trecem.

- Bine. Direct. Îmi place asta. Dar ție s-ar putea să nu-ți placă. Este vorba despre sărut.

Ea simți brusc fluturi în stomac.

– Ce-i cu el?

– Te porți ciudat de atunci.

– Nu, nu mă port.

– Mincinoaso! Matt se sprijini de tocul ușii, făcându-se comod. Asta m-a făcut să-mi pun întrebări. Am avut respirație urât mirositoare?

Glumea? Avusese un gust de vis!

– Nu.

– Te-am sărutat ca un nătărău? Un Saint-Bernard?

Se simți realmente amenințată de un zâmbet. Cum reușea asta mereu, să o facă să zâmbească? Să o facă... să-l *dorească*, absolut disperată. Era o enigmă, una mare. Ea chiar nu avusese nici cea mai mică intenție să se încurce cu un bărbat, dar bărbatul acela venise de nicăieri și o luase prin surprindere, iar acum ea nu mai putea să se gândească la nimic altceva.

– Nu, spuse ea. Nu săruți ca un nătărău sau ca un Saint-Bernard.

– Hm.

El păși spre ea și o înghesui în ușă.

– Ce faci?

– Se pare că am ceva de dovedit.

O lipi de cadrul ușii. Își îngropă pumnii în părul ei și o sărută. Și, cu o singură atingere a gurii lui, tot trupul ei fu deconectat de la creier. Îi răspunse la sărut, apropiindu-se de el cu lăcomie, cât de aproape putu.

Problema era că fusese plăcut în noaptea petrecută în cort. Foarte plăcut. Dar acum era chiar mai plăcut, lucru ce nu avea nici un sens. Lipsit de sens era și felul în care ea putea să uite aproape toate problemele pe care le avea când gura lui se apăsa pe gura ei. Și ceea ce începuse ca o tulburare enervantă se transformă iute într-o frenezie înflăcărată, trupul lui izbindu-se de al ei în toate părțile importante. Ea rămase fără suflare când, brusc, el își întrerupse sărutul cu o înjurătură mormăită și răspunse la stația radio.

Ea nici măcar nu o auzise.

- Trebuie să plec, spuse el, răsuflând în continuare cam greoi.

Dând aprobator din cap, ea își atinse gura umedă.

- Da.

Privirea lui coborî spre buzele ei, iar ochii i se aprinseră din nou. Nu voia să plece. O dorea. Nu că făcuse vreodată un secret din asta, dar confirmarea îi oferi lui Amy o senzație tulburător de înfierbântată.

- Deci, totul e bine? întrebă el.

Bine acoperea o zonă mult prea vastă.

- Trebuie să pleci, îți amintești?

- Amy...

- Pa!

Intrând înapoi în apartament, Amy închise ușa. Apoi se uită lung la ea. El rămase acolo, de partea cealaltă - putea să-l *simtă*.

- O să consider că ăsta a fost un da, spuse el prin lemnul ușii.

Ea scoase un râset surprins, apoi își puse o mână la gură. La naiba nu, nu era bine! Nu când el tocmai îi dovedise ceea ce ea știa deja - erau atât de departe de a fi bine încât devenea înfricoșător. Erau *explozivi!*

Dar acum cunoștea puterea tensiunii dintre ei, se asigură ea. Și era în regulă pentru că tot ce trebuia să facă era să păstreze distanța.

Ceea ce avea să fie precum încercarea de a ține un fluture departe de flacără.

capitolul 6

Ciocolata nu este o chestiune de viață și de moarte - este ceva mult mai important.

Matt petrecea câteva dimineți pe săptămână în sala de gimnastică, de obicei în ring cu Ty Garrison. În dimineața aceea, își făceau obișnuitul antrenament

„să ne batem până ne sună apa în cap". Îi administră lui Ty un croșeu de stânga, simțindu-se al naibii de încrezut pentru o singură, strașnică lovitură, până când Ty îi aplică un upercut de dreapta în stomac.

Matt se prăbuși la podea cu un geamăt, apoi veni rândul lui Ty să fie încrezut.

- Te-am prins.

La naiba, nu! Se aflau în sală de treizeci de minute, iar Matt era epuizat, dar cel care pierdea trebuia să plătească micul dejun. Se întinse și trase piciorul lui Ty sub el. Atunci veni rândul lui Ty să cadă cu o bufnitură satisfăcătoare.

- Doamne! murmură Josh de pe bancheta cu greutăți.

Josh era un prieten bun, dar nu știa prea multe despre distracție. Era doctor, ceea ce îi reducea semnificativ pofta de violență recreativă ocazională.

- Dacă o să continuați așa, spuse Josh, o să ajungeți la urgență.

Gâfâind, Matt se rostogoli pe spate.

- Îmi pare tare rău, eu fac pe doctorul numai cu doamnele.

Josh pufni și continuă să ridice. În opinia lui, greutățile erau mult mai civilizate.

Matt își șterse sudoarea de pe frunte cu brațul, fiind cu ochii pe Ty, un adversar formidabil, după cum știa prea bine. Fuseseră împreună în armata marină. Matt plecase după patru ani petrecuți în armată și se dusese în Chicago.

Ty intrase în SEAL[1]. Nu era o persoană pe care să o învingi cu ușurință, astfel că Matt rămase în spate și îl lovi ușor exactă cu piciorul. De fapt, putea să fie mai mult decât o lovitură, dar era mai bine decât să se întoarcă cu spatele.

Josh se opri din ridicări.

- Măcar verifică-i pulsul.

[1] Forțele Speciale ale Marinei SUA (n.tr.)

Matt îl înghionti iar pe Ty.

- Nu cad în plasă când faci pe mortul, omule!

- Am o injecție de adrenalină pe care pot să i-o fac, spuse Josh încet. Doare ca naiba când intră, dar ar trebui să-l trezească imediat.

-Vino lângă mine cu injecția, mormăi Ty, și tu o să fii cel care are nevoie de îngrijiri medicale. Gemu și se rostogoli pe o parte, cu privirea ațintită spre Matt. Iar asta a fost o mișcare de fătălău.

- Da? Cine-i întins pe spate acum?

Ty înjură și își puse brațul peste ochi, încă răsuflând întretăiat.

Și Matt se prăbuși la podea. Se simțea ca lovit de un autobuz, dar măcar creierul lui era prea ocupat să se concentreze asupra durerii decât a următoarei mișcări pe care trebuia să o facă în povestea cu Amy. Dacă nu-i venea o idee cât mai curând, avea să rămână doar cu cele câteva săruturi pe care le primise, iar acelea nu fuseseră suficiente.

Nici măcar pe departe.

Ty se ridică legănat pe picioare.

- Încă o rundă.

Lui Ty îi plăcea să-și forțeze limitele. Pe Matt nu-l deranja să facă la fel, dar ar fi preferat să treacă la altceva... cum ar fi fost o farfurie mare cu mâncare.

- Eu mor de foame.

- Da, spuse Ty. Pentru că ai sărit peste cină aseară. Apropo, mi-a plăcut teribil că mi-ai tras clapa. Aș fi putut să fiu cu Mallory, iar cina cu ea include lucruri pe care tu nu te-ai oferit niciodată să le faci pentru mine.

Matt râse. Ar fi crezut că Ty era *ultimul* bărbat de pe planetă care să se culce cu aceeași femeie mai mult decât o dată, cu atât mai puțin să se logodească, dar exact asta făcuse Ty. Intrase într-o relație serioasă cu Mallory Quinn, iubita lui din Lucky Harbor.

- Ți-am zis, spuse Matt. A intervenit ceva.

- Cum ar fi...?

Să o sărute pe Amy.

– Trebuia să mă văd cu cineva. O chestie legată de serviciu.

– De serviciu? De când lucrezi tu noaptea?

– S-a rătăcit un excursionist și a fost nevoie să-l recuperez.

Iată, măcar era o jumătate de adevăr! În fine, un sfert de adevăr.

Ty schiță spre Matt un zâmbet larg.

– Îți amintești că eu dorm cu femeia pe care Amy a sunat-o prima dată în ziua aia, da?

La naiba!

– Bine, i-am făcut o vizită excursionistului rătăcit, care s-a dovedit că era Amy.

– Interesant, spuse Ty.

– Ce anume?

– Că tu mergi la restaurant doar când lucrează Amy. Iar acum cauți scuze ca să o „vizitezi".

Dintr-odată, Matt se simți pregătit pentru a doua rundă. Se ridică pe picioare și îi făcu lui Ty un semn de „vino încoace".

Ty, care nu acceptase niciodată o provocare pentru care nu era pregătit, râse larg și veni spre el, dar Josh fluieră brusc și ascuți printre degete și opri mișcarea. Făcu un semn spre mobilul lui Matt, care vibra pe podea.

– De la serviciu, zise Josh, aruncându-i lui Matt telefonul.

Ty se lăsă pe saltea.

– Numai bine, din moment ce aveam de gând să te tăbăcesc.

– Du-te naibii dacă asta voiai! replică Matt și se îndepărtă cu grijă din raza de acțiune a brațului lui Ty, înainte să răspundă la telefon.

O jumătate de oră mai târziu, Matt făcuse duș și se îndrepta spre Squaw Flats. Un grup de excursioniști sunaseră pentru a raporta un furt din tabăra lor de zi.

Matt parcă la capătul potecii și urcă până în zonă cu pricina. Întocmi un raport cu lucrurile care lipseau: un aparat de fotografiat, un iPod, un smartphone și un briceag elvețian. Turiștii nu se deranjaseră să-și încuie bagajele, situație pe care Matt o întâlnise de sute de ori. Lui îi plăcea să vorbească despre sindromul Mary Poppins. Oamenii plecau din orașele mari și periculoase spre zona montană, crezând că erau în siguranță pentru că, evident, toți tipii răi rămâneau la oraș.

Adevărul era că Forțele de Ordine din National Park se confruntau cu cel mai mare număr de atacuri criminale, dar și cu cele mai multe omucideri dintre *toți* agenții federali. Oamenii nu-l credeau niciodată pe Matt când le spunea acel lucru, dar era adevărat.

După întocmirea raportului, stătu câteva ore prin zonă, ca să descurajeze alte infracțiuni posibile. Avea patru pădurari în subordine, fiecare repartizat pe un sfert din North District, care patrulau zilnic, dar zonele acopereau o suprafață prea mare ca aceștia să fie sută la sută eficienți.

Reducerile bugetare erau o porcărie.

Din moment ce hoții nu prea se deranjau să-și ia mai întâi permis de acces, Matt oprea pentru verificări pe oricine întâlnea. Pe versantul de sud, găsi doi indivizi cocoțați pe o stâncă, pregătindu-și funiile pentru o coborâre spre Martis Valley.

Lance și Tucker Larson erau frați, chiar dacă n-ai fi spus asta când îi priveai. Tucker era înalt și avea o constituție atletică. Lance era mult mai mic și fragil ca naiba din cauza fibrozei chistice care îi devasta corpul de douăzeci și ceva de ani. Ei dețineau magazinul de înghețată de pe debarcaderul din Lucky Harbor, iar când nu se cățărau pe munte, le dădeau altora bătăi de cap.

Amândoi încuviințară din cap spre Matt, care îi scrută din priviri, încercând să decidă dacă era nevoie

să le verifice rucsacurile. Ultima dată când îi găsise acolo, mâncau negresele lui Tucker făcute în casă, sărbătorind o escaladă, negrese care le făcuseră ochii roșii și le lipiseră rânjete idioate pe fețe.

Asta, pe lângă faptul că negresele lor erau ilegale.

– Hei! spuse Lance cu un zâmbet senin.

Tucker, care nu era niciodată prietenos cu cineva care avea autoritatea de a-l încetini, nu zâmbi. Nici nu spuse nimic.

– Vreo negresă azi? întrebă Matt.

– Nu, domnule, răspunse Lance. Fără negrese la noi azi.

Răspunsul îl făcu pe Tucker să surâdă – fără îndoială, le consumaseră deja. Minunat!

– Să aveți grijă cu stâncile alea, spuse Matt. Ați verificat site-ul nostru ca să vedeți ultimele condiții?

– Alunecări de teren, zise Lance cu o încuviințare din cap. Sper să văd cum alunecă Tucker în fund pe toată coasta, așa cum a pățit aici anul trecut. Își bătu ușor rucsacul. De data asta, mi-am luat iPhone-ul ca să filmez pentru Lucille.

Matt clătină din cap și îi lăsă la treaba lor, cu intenția de a se întoarce la post, unde îl aștepta un munte de hârtii. Dar, chiar când trecu de locul de campare din Squaw Flats, găsi urmele unui foc de tabără. Era ceva ilegal, mai ales în acea perioadă a anului. Focul de tabără era abandonat, dar cenușa era caldă. În timp ce stătea acolo, auzi pașii cuiva care fugea.

Exista un singur motiv pentru așa ceva: vinovăția. Cineva avea ceva de ascuns. Matt o luă la fugă ca să-l prindă pe cel care intra în pădure, îndepărtându-se de traseu. Un copil, poate un adolescent.

– Oprește-te! strigă el.

Nu se opri. Ei *nu se opreau niciodată.*

Matt mări viteza și îl apucă de spatele hanoracului, obligându-l să se oprească.

– Nu te mişca! îi ceru el, când incendiatorul se zbătu ca să se elibereze.

Desigur, nu se opri, astfel că Matt îl scuturã puţin ca să-l facă să înţeleagă. Gluga copilului îi căzu de pe faţă, dezvăluindu-i trăsăturile murdare, o gură care îşi arăta dinţii, ochi furioşi şi o surpriză: el era... ea. O slăbănoagă, blondină şi sfrijită, de parcă trei mese pe zi nu făcuseră parte din programul ei recent.

– Dă-mi drumul! ţipă ea şi îl lovi pe Matt în fluierul piciorului. Nu mă atinge!

Doamne! Avea *poate* 16 ani. El îi dădu drumul, dar, înainte ca ea să apuce să-şi ridice din nou piciorul în direcţia lui, el îi aruncă o privire aspră.

– Nici să nu te gândeşti!

Ea îşi ridică bărbia într-un gest de bravadă şi îşi prinse strâns braţele în jurul ei.

– N-am făcut nici un rău.

Vocea ei era cultivată şi educată, dar hainele îi erau murdare şi nu i se potriveau deloc.

– În cazul ăsta, de ce ai fugit? întrebă el.

– Pentru că mă urmăreai.

– Unde sunt părinţii tăi? întrebă Matt.

Dintr-odată, se întunecă la faţă şi se încruntă.

– Nu trebuie să răspund la nici una dintre întrebările tale stupide.

– Eşti o minoră singură în pădure, sublinie el.

– Am 18 ani.

El se uită lung la ea, privire pe care i-o întoarse calmă. Matt întinse mâna.

– Actul de identitate.

Ea scoase un act de identitate din rucsacul jerpelit şi vechi, având grijă ca el să nu se uite înăuntru, ceea ce îl făcu să-şi amintească de altă femeie ţepoasă, cu care se intersectase cu două nopţi în urmă.

Actul de identitate al fetei era emis de Departamentul Washington pentru Motociclete pe numele unei anume Riley Taylor. Fotografia arăta o versiune mai curată

a feței pe care o avea înaintea ochilor și data nașterii o declara de 18 ani, pe care îi împlinise cu două săptămâni în urmă.

Returnându-i actul de identitate, el încuviință din cap și își îndreptă bărbia spre poteca pe care venise.

- Focul de tabără de-acolo era al tău?

Privirea ei lungă se întoarse dinspre el.

- Nu.

Prostii.

- Ai nevoie de un permis sau de un loc de campare plătit ca să stai aici peste noapte.

Ea se uită pur și simplu fix la un punct aflat undeva dincolo de umărul lui.

- Știu asta.

Și mai multe prostii. Matt se uită la rucsacul ei.

- Mai devreme, la vreo doi kilometru spre vest, câțiva oameni au fost jefuiți. Știi ceva despre asta?

- Nu.

- Ce este în rucsacul tău?

Ea îl strânse la piept.

- Lucruri. Lucrurile *mele!*

Pe naiba! Singurul lucru care o salva era că, atunci când o prinsese, cu un minut în urmă, rucsacul păruse aproape gol. Mult prea gol ca să care obiecte furate. Le vânduse deja sau le ascunsese undeva.

- Ce faci aici?

- Sunt în excursie.

- Cu familia ta?

Fata șovăi.

- Da, răspunse ea.

Și mai multe prostii.

- Unde?

- În Brockway Springs.

Din nou, privirea ei se mută în altă parte.

Acum stătea să născocească minciuni. În plus, Brockway Springs era o zonă de campare aflată la vreo 11 kilometri spre est.

– Este departe de aici.

Ea ridică din umeri.

– Ascultă, spuse el. N-ai ce căuta aici singură. Trebuie să te întorci la familia ta. Te conduc eu.

– Nu! Ea trase aer în piept şi se calmă vizibil. Nu, spuse ea mai încet. Nu merg nicăieri cu străinii. Plec acum.

Neavând motiv să o reţină, Matt nu putea s-o oprească.

– Pune bine actul de identitate, ca să nu-l pierzi!

Ea deschise din nou rucsacul, iar el nu încercă să ascundă faptul că se uită atent înăuntru. O sticlă de apă, ceva ce părea o bluză de schimb şi o lanternă. El îi puse o mână pe braţ.

– De unde ai lanterna aia?

– O am dintotdeauna.

Era acelaşi model de lanternă care dispăruse de pe bara de protecţie a maşinii cu o noapte în urmă. De asemenea, era cea mai obişnuită lanternă care se vindea în zonă. Mai mult de jumătate dintre locuitori aveau una exact la fel.

Riley încercă să închidă rucsacul, dar fermoarul se blocă. Lucru care nu o încetini. Pur şi simplu, strânse rucsacul la piept şi plecă, iar în mai puţin de zece secunde se pierdu în pădure.

Matt clătină din cap şi plecă spre post, dar nu stătu mai mult de treizeci de minute la birou înainte de a fi trimis din nou pe teren. Ca şef al districtului, avea multe atribuţii: pompier, paramedic, poliţist, salvator. În următoarele ore, se folosi de calitatea de salvator ca să scape de la înec doi caiacişti de pe râul Shirley, care în acea perioadă a anului ieşise din matcă, după topirea zăpezii. Instabil şi periculos, râul fusese închis pentru sporturile nautice. Dar caiaciştii ignoraseră indicatoarele de avertizare şi ieşiseră oricum în larg, fiind surprinşi de apa rapidă şi învolburată.

Fu nevoie de Matt, de pădurarii lui și de un echipaj suplimentar din South North ca să scoată caiaciștii în siguranță din apă. În timpul operațiunii de salvare, doi pădurari se răniră, dar, chiar și așa, caiaciștii refuzară să plece, spunând că aveau dreptul să facă ce voiau pe domeniul public.

Matt sfârși prin a-i evacua forțat pentru încălcarea legilor parcului, iar când se împotriviră, le interzise complet accesul pentru tot sezonul doar pentru că erau niște neghiobi.

Câteodată, era bine să poarte la el legitimația.

Rămas fără doi pădurari, se întoarse la treabă. Actualiză raportul zilnic cu condițiile traseelor și cu mișcările faunei sălbatice, așa cum îi solicita una dintre agențiile federale de conservare, apoi verifică micul incendiu de pădure care ardea în extremitatea de sud și care, din fericire, era stins în proporție de 95%, ceea ce era bine. La sfârșitul turei, îi era cald, era transpirat, obosit și mort de foame. Dar, înainte de a părăsi zona, îți făcu timp să treacă pe la locul de campare unde spusese Riley că stătea familia ei ca să verifice registrele. Un lucru relativ ușor de făcut, căci era început de sezon, iar zăpada aproape că nu se topise în ultimele săptămâni. Avea patru zone închiriate în momentul acela și doar una fusese ocupată de o familie.

Când ajunse acolo, familia era adunată în jurul locului de campare, frigând crenvurști și porumb. Îi lăsă gura apă. Mâncase un sendviș cu multe ore în urmă, înainte de operațiunea de salvare de pe râu.

Excursioniștii nu aveau o fiică adolescentă.

Ceea ce însemna că masa lui de seară trebuia să mai aștepte. Întorcând camioneta, o luă pe drumul forestier spre locul focului ilegal, unde o găsise mai devreme pe adolescentă.

Focul încă ardea și se simțea căldură mocnită. În răcoarea serii, ghemuită cât mai aproape de foc, stătea Riley.

Ea îi aruncă o privire şi sări în picioare.

El îşi îndreptă degetul spre ea, de îndată ce ieşi din camionetă.

- Nici să nu încerci, o avertiză el. Nu mai am chef de alergat prin pădure.

La naiba, era obosit şi flămând!

- Ce cauţi aici? întrebă ea, nemişcată ca o căprioară în lumina farurilor, dar nici pe departe atât de inocentă ca Bambi.

- Asta este întrebarea mea pentru tine.

- Am drepturi, spuse ea.

- M-ai minţit.

Ochii ei se aprinseră brusc.

- N-aveai de gând să crezi nimic din ce ţi-aş fi spus!

- Nu-i adevărat, îi spuse el. Iar pe viitor, să ştii că nu este cea mai isteaţă mişcare să minţi forţele de ordine. Îi faci să nu aibă încredere în tine.

- Oh, te rog! Atitudinea ei era stângace, rezervată. Defensivă. N-ai avut încredere în mine chiar dinainte să deschid gură.

- Pentru că *ai fugit* de mine.

- Bine, bine, acum ştiu. Nu-ţi place să alerg sau să mint. Doamne!

- Nu-mi place nici atitudinea, spuse el.

Ea îşi ridică mâinile în aer.

- Bine, atunci *ce* îţi place?

- Azi, nu prea multe. Unde este familia ta, Riley?

- Bine, fie, nu sunt cu familia. Dar ai văzut actul meu de identitate. Am 18 ani acum. Sunt pe cont propriu.

- De unde ai venit?

- Din oraş.

Nemulţumitor şi vag.

- Ce faci în oraş?

- În vizită la prieteni.

El oftă. Conversaţia părea că se învârte în cerc.

- Ce prieteni?

– Urmăresc toate emisiunile cu polițiști, să știi. Ea își încrucișă brațele la piept. Nu trebuie să-ți spun nimic.

Dumnezeule!

– Bine. El făcu un gest spre camionetă. Să mergem.

– Stai... Ce? Făcu ochii mari și se trase înapoi câțiva pași. Nu poți să mă arestezi.

– Ai făcut ceva care să merite să te arestez? întrebă el.

– *Nu.*

– Atunci nu ești arestată. Te conduc în oraș. La *prietenii* tăi.

Apoi avea de gând să-l sune pe prietenul lui, șeriful Sawyer Thompson, ca să verifice actul de identitate și să vadă dacă era o persoană suspectă sau dată dispărută.

Ea privi într-o parte.

– Nu e nevoie să mă conduci.

– Nu o să dormi în noaptea asta aici, afară. Urcă în camionetă!

Ea își aruncă rucsacul în bena camionetei cu o atitudine care începea să-i dea dureri de cap. Apoi urcă în locul din dreapta și trânti ușa.

Matt trase adânc aer în piept și ocoli mașina spre locul șoferului. Porni spre oraș, întrebându-se ce se întâmpla cu el și cu femeile încăpățânate săptămâna aceea.

În liniștea grea din cabina camionetei, stomacul lui Riley chiorăi. Ea îl ignoră pe Matt și propriul stomacul, ținându-și fața întoarsă spre fereastră. Dar, în clipa în care ajunseră pe strada principală din Lucky Harbor, stomacul ei deveni mai zgomotos decât gândurile pline de venin pe care ea le trimitea spre el.

– Unde mergem? întrebă Matt.

– Aici e bine.

Aici era un colț unde debarcaderul întâlnea plaja.

– Prietenii tăi locuiesc pe debarcader? întrebă el sec.

– O să merg pe jos până la ei.

Stomacul ei o întrerupse cu un alt chiorăit puternic.

Matt oftă și apoi trase camioneta în parcarea debarcaderului.

Riley apucă imediat mânerul uşii, dar Matt o prinse de spatele hanoracului.

- Nu aşa de repede!

Ea încremeni.

- Nu-ţi mulţumesc pentru plimbare cu nimic care să presupună să-mi dau jos hainele.

Dumnezeule, îşi spuse el şi simţi un gol în stomac.

- Nu aştept nici un fel de mulţumire, dar n-o să te las în colţul ăsta blestemat. Te duc la restaurant să te hrănesc.

Ea îl privi lung.

- De ce?

- Pentru că ţi-e foame. Şi nu, spuse el înainte ca ea să mai apuce să vorbească, nu aştept să-mi mulţumeşti pentru asta.

Asemenea unui animal încolţit, rănit şi înfometat, ea nici măcar nu clipi, iar el simţi pumnul neîncrederii ei mai tare decât upercutul de dreapta al lui Ty de dimineaţă.

- N-am nici un ban, spuse ea în cele din urmă.

- N-o să ai nevoie.

Răspunsul atrase de la sine o nouă privire mirată, lungă şi fixă.

În tăcere, propriul lui stomac chiorăi.

- Să mergem.

Ochii ei se întoarseră spre restaurantul din colţul debarcaderului.

- Ce fel de loc se numeşte Eat Me? întrebă ea, întărind fără să vrea ceea ce el bănuise tot timpul.

Dacă n-ar fi ştiut numele singurului restaurant din Lucky Harbor, ea nu venea din oraş. Locul ei nu era în oraş, la fel cum nu era pe munte. Şi el ştia ce anume însemna, văzuse asta de prea multe ori în Chicago. Adolescenţi fără adăpost, un fenomen în creştere, pentru care nimeni nu venise deocamdată cu vreo soluţie. Ori era o fugară abandonată, ori vreo delincventă tânără care evita autorităţile.

– Mâncarea este bună, spuse el. Și eu mor de foame. La fel ca tine.

Fata păru că se adună.

– Nu sunt destul de curată pentru un loc elegant cum e ăsta.

Restaurantul Eat Me era probabil cel mai departe de eleganță dintre toate pe care Matt le văzuse până în clipa aceea, dar o trecu sumar în revistă.

– Arăți bine.

– Dar...

– Acum, Riley!

Ea coborî din camionetă și își luă rucsacul, ținându-l strâns lipit de ea.

Matt era cât pe ce să-i spună să nu mai abuzeze de portiera lui, dar își aminti de câte ori nu țipase tatăl lui la el când făcuse același lucru și își ținu gura. Refuza să se transforme în tatăl lui. Nu că ar fi fost vreo problemă cu calitățile lui de tată, dar era tulburător să se audă devenind ca tipul acela.

În timp ce îi deschise ușa restaurantului, îi spuse:

– Chelnerița este prietena mea. Poartă-te frumos!

– Prietenă sau *prietenă?*

Fără să o ia în seamă, el o îndrumă spre un separeu, nemulțumit că, sub lumina fluorescentă stridentă, putea să vadă o vânătaie pe maxilarul ei.

Amy era la câteva mese mai departe, servind dintr-un platou mare și, evident, mișcându-și cu atenție încheietura bandajată. Purta o rochie de vară neagră și ghetele ei date naibii, acoperită de omniprezentul șorț roz, marca Eat Me. Doar o privi și își simți creierul scurtcircuitat.

Ea întoarse capul și îi întâlni privirea, fără să dezvăluie nimic. Era bună la asta, prea bună. Dar, la două minute după aceea, veni în separeul lor cu două sucuri, iar Matt îi zâmbi.

Amy nu-i întoarse zâmbetul, dar privirea i se opri asupra gurii lui, iar el știu că se gândea la ultimul lor sărut, cel din pragul ușii.

Lui îi convenea, era mai bine decât nimic.

Riley simți tensiunea dintre ei, zâmbetul lui Matt și lipsa zâmbetului lui Amy și schiță un surâs sarcastic.

– Am crezut că ai spus că este iubita ta, îi spuse ea lui Matt. Se pare că nu te place prea mult.

Amy îl privi lung pe Matt.

Matt nu se deranjă să ofteze.

– Mulțumesc, îi spuse lui Riley. Mulțumesc mult.

Fata zâmbi cu primul ei zâmbet adevărat.

Nu și Amy. Făcu ochii mici, ca de uliu, spre Riley:

– Hei, tu ești cea care m-a pândit prin tufișuri pe munte!

capitolul 7

Ciocolata face un corp sănătos.

Lui Amy nu-i venea să creadă. O privea fix pe adolescenta care încă purta hanoracul albastru. Fața ei era mai murdară decât fusese cu o zi înainte, iar ochii ei străluceau a falsă bravadă și mândrie. În spatele lor, stătea ascunsă pur și simplu frica. Avea și o vânătaie pe maxilar. Cineva o lovise, iar la gândul acela, Amy simți un gol în stomac.

– Amy, ea este Riley. Riley, Amy. Matt întâlni privirea lui Amy. Lui Riley îi este foame, iar eu sunt hămesit, ca de obicei.

– Nici o problemă.

Amy puse un meniu în fața agitatei Riley. Nu se deranjă să-i aducă unul și lui Matt. El știa tot ce serveau.

Matt bătu ușor cu degetul în meniul lui Riley.

– Orice îți dorești. Apoi se ridică și, mișcându-se cu dezinvoltura lui obișnuită, o apucă de braț pe Amy și o strânse puternic. Ai o clipă?

Ea deschise gura ca să-i spună că era ocupată, dar îi întâlni privirea și zări ceva în... epuizarea lui. Îi permise să o conducă direct pe holul din spate, chiar în fața toaletelor.

– Ești bine? întrebă ea.

Pe chipul lui se citea o urmă trecătoare de uimire, dar, în cele din urmă, el încuviință din cap. Fie îi era bine, fie nu voia să vorbească despre asta.

– Ce caută ea aici, cu tine?

El nu răspunse la întrebare și, după felul în care o privea, știa că nu era acela motivul pentru care o adusese acolo, în spate. Habar nu avea care putea să fie motivul.

– M-am tot gândit la tine, spuse el.

Neașteptându-se la acea replică sau la forța emoției pe care o provocară cuvintele lui, Amy se uită fix în ochii lui de un căprui-deschis. Nici măcar nu o atinsese și fu străbătută de fiorul acela bine-cunoscut, din creștetul capului până în vârful picioarelor și înapoi, spre fiecare zonă erogenă pe care o avea și din care părea să existe mai mult decât își amintea ea.

Părând să nu fie deranjat câtuși de puțin de fiorul ei, Matt își puse mâinile pe șoldurile ei, apoi, delicat, o împinse un pas în spate și o lipi de perete.

Nu numai că nu era deranjat, dar ea putea să simtă că lui îi plăcea fiorul.

Mult.

Nu mai era nimeni pe hol, așa că, în timp ce el se aplecă și o sărută, nimeni nu îi auzi murmurul șoptit de uimire.

Și excitarea.

El nu-i oferi limba, ci doar buzele calde și ferme, dar sărutul nu era dulce, nici pe departe. Nu, sărutul acela avea un scop, iar scopul era să-i amintească exact cât de explozivă era chimia dintre ei. În clipa aceea, ea n-ar fi vrut să fie nicăieri altundeva și îi arătă asta când el se apropie mai mult și adânci sărutul.

Trupului administratorului pădurar Matthew Bowers nu oferea prea multe, nici măcar un singur centimetru – în afară de gura lui, gura lui foarte darnică. Până când genunchii ei nu se înmuiară şi nu-i strânse cu lăcomie cămaşa uniformei în pumnii transpiraţi ca să se ţină pe picioare, el nu se îndepărtă, apoi se dădu înapoi exact atât cât să-i întâlnească privirea. Murmură ceva ce semănă cu „de fiecare afurisită de dată", apoi râse uşor şi clătină din cap, de parcă nici lui nu-i venea să creadă. Încă o dată, îşi trecu gura peste a ei, de data aceasta ca o dezmierdare, încetinind uşor viteza nebunească a sângelui.

Apoi, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, el vorbi:

– Am găsit fata într-un loc de campare ilegal. Cred că locuieşte acolo. Are un act de identitate care spune că are 18 ani. O să-i cer lui Sawyer să caute adresa şi să o verifice, dar mai întâi vreau să o hrănesc.

Of, la naiba! Cum naiba să stea departe de el când o sărutase astfel şi avea o slăbiciune pentru o adolescentă aflată în pericol?

– Nu este de prin împrejurimi?

– Nu ştiu. M-a mințit când mi-a zis că a campat cu familia, iar acum spune că se află în oraş în vizită la prieteni, dar minte şi de data asta. Mi-ar plăcea să o duc înapoi la ea acasă, dacă aş putea să aflu unde stă.

Amy făcu o grimasă.

– Ce este?

– Nu toţi au o viaţă de poveste acasă, spuse ea, dureros de conştientă de ce încerca fata să stea departe.

Hotărârea se citea în ochii şi pe gura lui Matt, sugerând că el înţelesese totul prea bine, poate mai mult decât credea Amy.

– Da, spuse el. Ştiu. Mă gândeam că m-ai putea ajuta să o scot la capăt cu ea.

Amy rămase nemişcată, cu privirea aţintită spre el. El îi întoarse privirea. Fără şovăială.

Nu glumea.

– Oh, nu! spuse ea. Nu, nu, nu!

– De ce nu?

– Ce să știu eu despre adolescente?

– Îți amintești că ai fost una dintre ele, nu-i așa?

Da, mai mult decât voia să recunoască. La fel ca Riley, ajunsese pe cont propriu la o vârstă prea fragedă. Privind înapoi, era un miracol că reușise să scape relativ teafără, dar mai ales vie.

– Chiar n-am timp pentru...

– Calmeaz-o puțin, spuse el. Vreau să o ajut, dar ei nu-i prea place de mine și cred că ar putea să aibă necazuri.

– Ce fel de necazuri?

– Nu știu.

El își trecu mâna peste față, ca și cum ar fi mort de oboseală și abia mai putea să stea treaz. Și la naiba dacă gestul lui nu o înmuie de tot!

– Doar scoate de la ea ce poți, spuse el, simțindu-i capitularea, fără a fi prea obosit ca să nu profite de asta. Asta-i tot. Câteva minute.

– Și de ce eu, mai exact?

El își trecu un deget bătătorit de-a lungul tâmplei ei și o făcu să tresară.

– Pentru că ai un mod aparte de a te purta cu oamenii.

Ea își înăbuși un râset. Modul ei de a se purta cu oamenii de obicei îi călca pe nervi.

– Dacă eu sunt cea mai bună alegere, atunci tu ești cel care are probleme.

Matt îi aruncă o privire mistuitoare, care spunea că nu era el cel care *avea* probleme, ci el *era* problema și că merita fiecare secundă. Dar următoarele lui cuvinte stinseră orice înflăcărare lăuntrică.

– Cred că a fost abuzată, spuse el încet. Nu-i place să fie atinsă. Când am adus-o aici ca să o hrănesc, a bănuit că o să-i cer sex drept răsplată.

Amy simți că i se încleștă stomacul, dar încuviință din cap, apoi încercă să treacă pe lângă el ca să revină în zona de servire. Matt își înfășură degetele în jurul încheieturii ei și o opri.

– Hei! Se aplecă ușor ca să o poată privi în ochi. Ești bine?

– Desigur. Nu era așa întotdeauna? Ea se agită, aruncându-i o privire când el nu-i dădu drumul imediat – privirea ei brevetată, care spunea „nu mă face să te tăbăcesc". Trebuie să mă întorc la treabă. Jan nu mă plătește să stau degeaba și să-i sărut clienții.

Cuvintele îi înlăturară oarecum încordarea din ochi, și el zâmbi. Tipul de zâmbet care o făcea să-și dorească să-l sărute mai mult.

– Săruți o mulțime de clienți?

Ea îl împinse într-o parte. El știa al naibii de bine că era singurul. Și, în ciuda celor spuse despre nevoia de a se întoarce la muncă, ea nu se duse direct la mese. Făcu o mică pauză și trase adânc aer în piept. Se întâmplau o grămadă de lucruri înlăuntrul ei. Se ocupa de o masă mare, când primul fior i se urcase pe șira spinării și i se oprise la baza gâtului, fiind urmat de un val de căldură. Atunci, ea știuse.

Matt intrase în restaurant.

Nimic neobișnuit, într-adevăr. Venea deseori. În seara aceea, sosise mai târziu ca de obicei, ceea ce însemna că avusese o zi deosebit de lungă. Cutremurându-se, ea se duse la dozatorul de băuturi ca să-i mai ducă un suc.

Jan era acolo și verifica mașina de gheață.

– Uite cum sari pe el, murmură ea. N-am crezut că ești genul care să sară pe un bărbat.

– Nu sar pe nimeni.

Jan îi aruncă un rânjet atotștiutor, care era enervant, dar și stânjenitor. Ce dacă știa că Matt trebuia să fie însetat după o zi lungă și mai voia un pahar? Era extrem de popular în oraș. *Toată lumea* știa ce și cât bea.

Și, da, îl urmase în spate când el voise să-i vorbească. Acolo fusese vorba de afaceri.

Oarecum.

Ea se dădu într-o parte ca să se uite în separeu la el și la fată, delectându-se cu imaginea lui în uniformă, ușor prăfuit, foarte ciufulit. Înarmat. Cu siguranță obosit, își ținea picioarele lungi întinse în față și umerii lați sprijiniți de separeu. Sigur fusese afară toată ziua, lucru dovedit de chipul bronzat. Dar cumva, tot mirosea minunat.

Ceea ce doar o enervă și o stânjeni mai tare pentru că trebuia să înceteze să observe cum mirosea. Dându-și ochii peste cap, se duse la masa lui ca să ia comanda.

- O să iau ca de obicei, îi spuse Matt și se uită spre adolescenta bosumflată din fața lui, care nu se uita în ochii nimănui. Riley?

- Nu-mi pasă.

Matt oftă și se întoarse spre Amy.

- Două porții din ce iau de obicei.

- Meniul lui obișnuit, o informă Amy pe Riley, este un sendviș dublu cu șuncă și brânză albastră, cartofi prăjiți, pahar de Dr. Pepper permanent plin și o bucată de plăcintă. Adică un sfert dintr-o plăcintă întreagă. Ești pregătită pentru toate astea?

Riley rămase cu gura căscată, dar încuviință din cap.

Amy reveni la bucătărie. Jan era acolo împreună cu Henry, bucătarul lor. Henry era cu zece ani mai tânăr decât Jan, născut și crescut în Lucky Harbor. Fusese șofer de camion douăzeci de ani, înainte să se ducă la școala de bucătari din Seattle. Susținea că gătitul îi vindecase sufletul. Sigur vindecase restaurantul Eat Me, care încercase să se mențină pe linia de plutire de când o pierduseră pe Tara Daniels, ultima bucătăreasă, care se dusese la Lucky Harbor B&B.

Jan era la tava cu plăcintă, împărțind jumătatea rămasă de plăcintă cu mere în trei bucăți. Amy puse comanda

pentru Matt în lista de comenzi a lui Henry, apoi trecu pe lângă Jan şi fură cea mai mare bucată de plăcintă.

– Hei! spuse Jan. Mă pregăteam să servesc bucata aia.

– Mai sunt două.

– Mda, dar tu ai luat-o pe cea mai mare.

– Este pentru Matt, zise Amy. Mai înhaţă o bucată din cele două rămase. Iar asta este pentru fata care a venit cu el.

– De ce bucata lui Matt este mai mare?

– Pentru că tu le-ai tăiat inegal.

– Da, dar de ce bucata *lui* este cea mai mare?

– Lasă cel mai mare bacşiş, spuse Amy.

Jan se uită ţintă la ea, apoi râse pe înfundate, lovindu-se peste coapsă într-o clipă de rară distracţie. Henry i se alătură.

– Hei, ripostă Amy ofensată, este adevărat!

Sau măcar parţial adevărat. Matt dădea bacşiş mai mult decât orice alt client.

– Lui îi place plăcinta.

– Fata mea, spuse Jan, lui îi place de tine.

Amy ignoră replica, chiar dacă vorbele treziră înăuntrul ei un tremur caraghios de plăcere. Urmat îndeaproape de refuz. Matt nu o cunoştea prea bine. Bineînţeles, era atras de ea. Înţelesese asta, tare şi răspicat. Şi era ceva reciproc sută la sută. Dar chiar să o *placă?* Nu o mai interesase niciodată ce credea lumea despre ea, aşa că era deranjant să-şi dea seama pe neaşteptate că acum îi păsa. Puse bucăţile de plăcintă deoparte, atrăgându-i atenţia lui Jan să le lase acolo, apoi făcu două salate pentru cină.

– Nu este nici o salată în comanda lui, spuse Jan.

– Ce faci, scrii o carte în seara asta?

Jan ridică o sprânceană.

– Fata este o fugară. Are nevoie de legume, spuse Amy.

– Hei, nu-mi pasă dacă este preşedintele Statelor Unite. Cineva ar face bine să plătească salatele alea!

– N-o să ieși în pierdere, o asigură Amy și duse salatele la masa lui Matt.

Expresia de pe chipul lui era nepreţuită, în timp ce se uita fix la farfurie, arătând de parcă înghiţise ceva amar.

– Nu-mi plac salatele, spuse el în cele din urmă.

– De ce nu? întrebă Amy.

Fruntea lui se încruntă.

– Pentru că sunt verdeţuri. Nu-mi place nimic verde.

– Nici mie, zise Riley și dădu farfuria deoparte.

Amy își puse mâinile în șold și se întoarse spre Matt.

– Salatele sunt sănătoase. Și, adăugă ea, cu o privire plină de înţeles și arătând cu bărbia spre Riley, pentru oamenii care nu mănâncă mese regulate în fiecare zi, pot să fie un adaos esenţial la dietă.

Matt o privi lung – peste 1,80 metri de testosteron pur și dur. Ea știa că, în general, el făcea numai ce îl tăia capul, iar asta de foarte multă vreme. Dar îi ceruse ajutorul și, chiar dacă nu ar fi făcut-o, ea își dorea ca fata să mănânce o afurisită de salată. Bătălia tăcută a voinţelor dură aproape cinci secunde, apoi Matt oftă, luă furculiţa și o înfipse în salată cu un entuziasm scăzut.

Amy se întoarse spre Riley, care se uita cu gura căscată la Matt, evident, surprinsă că el cedase și că urma să mănânce salata doar pentru că îl rugase Amy. Sau îi *poruncise*.

– Și tu, îi spuse Matt lui Riley, făcând un semn cu furculiţa spre salata fetei.

– Dar...

– Nici un dar! zise Matt. Amy este mai încăpăţânată ca un catâr. Ai face mai bine să faci ce zice ea sau este ca și cum te-ai da cu capul de un zid de cărămidă.

Amy dădu să deschidă gura, dar se hotărî să o lase baltă.

Riley o măsură din priviri pentru o fracţiune de secundă, apoi scoase un oftat exagerat, care spunea totul

despre părerea pe care o avea în legătură cu ce i se spunea să facă. Totuşi, începu să mănânce salata.

Mulţumită, Amy se sprijini de peretele exterior al separeului, bucuroasă că scăpă pentru o clipă de o parte din greutatea de pe picioare. Cu toate văicărelile, Riley înfuleca salata de parcă nu mai mâncase de zile bune. Şi, Dumnezeule, poate că nu mâncase!

- Deci, de unde eşti?

- Din zonă, răspunse Riley.

Ei bine, era de mare ajutor.

- Îţi place la munte?

- Mda, spuse Riley după o îmbucătură mare de salată. Ocolea castraveţii de parcă erau şerpi veninoşi.

La fel şi Matt.

- O să mă duc şi eu mâine-dimineaţă acolo, ca să mai explorez, din moment ce lucrez abia pe seară, continuă Amy. De cât timp spui că erai campată?

Riley rămase nemişcată, evident, tăcând mâlc.

- N-am spus.

Amy încuviinţă din cap şi întâlni privirea lui Matt, care era caldă şi aţintită spre ea. Amy nu voia să se gândească de ce o făcea şi pe ea să se simtă înflăcărată, aşa că îi lăsă şi se întoarse la bucătărie. Când mâncarea fu gata, le aduse comanda, aşezând mai întâi farfuria lui Riley.

- Poate că vrei să...

Riley începu să mănânce cu poftă din sendviş şi din cartofi.

- Ia-o încet, continuă Amy. Prea mult pe stomacul gol nu este bine.

Riley mânca la fel de repede.

Matt se dădu într-o parte şi lovi uşor locul de lângă el, iar Amy, înainte să se aşeze, căută privirea lui Jan, să o anunţe că îşi lua o mică pauză.

- Ai fost pe cont propriu o vreme, spuse Amy.

Riley ridică din umeri.

– Când eram pe cont propriu, continuă Amy, aveam câte un borcan de unt de arahide și tăiței cruzi pentru toată săptămâna. Obișnuiam să le cumpăr cu 19 cenți fiecare.

Riley ajunsese deja la jumătatea sendvișului când spuse:

– În zilele de marți, la băcănie poți să găsești și alte lucruri ieftine.

– În zilele de marți la băcănie? întrebă Matt.

Riley își coborî privirea și se aplecă peste mâncare, de parcă le împărtășise din greșeală un secret de stat.

Amy simți un nod în gât și se uită la Matt.

– Atunci când unele băcănii aruncă stocul vechi ca să facă loc celui nou.

Matt se uită lung la Riley, dar nu mai spuse nimic.

De la bucătărie, Henry sună clopoțelul, anunțând-o pe Amy că era gata altă comandă. Ea îi aruncă lui Matt o privire prin care îi spunea că făcuse tot ce putuse și plecă. Asta făcea ea când avea probleme. Pleca. Viața de adolescentă era o porcărie? Ea pleca. Noul soț al mamei ei îi făcea probleme? Ea pleca. Prietenul ei o băga în necazuri? Ea pleca. Era modul ei de operare.

Dar de data aceasta, pentru prima dată, nu era mândră că plecase.

Matt o urmări pe Amy plecând și simți un nod în stomac, pentru că anumite lucruri începeau să devină tot mai clare pentru el. Ei nu îi plăcea să fie abordată pe neașteptate sau surprinsă. Pe vremuri, supraviețuise cu unt de arahide și cu tăiței. Și era neîncrezătoare.

La un moment dat în viața ei, lucrurile îi merseseră prost, poate mai prost decât putea el să-și închipuie. Nu era treaba lui și, cu siguranță, nu ținea de datoria lui, dar asta nu-l oprea să fie îndurerat pentru ea și Riley. Amy nu voia mila lui. El știa asta. Nici Riley nu voia mila lui, dar ea avea probleme. El o simțea în adâncul sufletului. I-ar fi plăcut să ajute, dar nu-și

făcea iluzii legate de posibilitatea de a face ceva pentru oricare din ele.

El nu avea un trecut prea grozav când venea vorba de rezolvarea problemelor celor din jur. De fapt, avea un trecut absolut groaznic, dacă era să fie sincer. Își îndreptă atenția spre Riley. Evident, ea fugea, probabil de cineva care o abuzase sau cel puțin fusese serios neglijată. Aproape că linsese farfuria, mâncând tot în afară de castraveți.

- Mai bine?

Ea răspunse cu un semn aprobator din cap, chiar dacă zâmbi cu adevărat când Amy aduse plăcinta. Drumul spre inima femeii... desertul. Bine de știut.

Riley așteptă până ce Amy se mută la un alt separeu.

- Bucata ta este mai mare, spuse ea.

- Și? zise Matt. Eu *sunt* mai mare.

Matt o ignoră. Când terminară, achită nota de plată. Salatele nu erau incluse, ceea ce însemna că Amy avea de gând să le plătească din buzunarul ei, astfel că el se asigură că bacșișul acoperea diferența, apoi o conduse pe Riley înapoi în parcare. Putea să simtă că neliniștea ei creștea.

- Ai două variante, spuse el. Poți să-mi spui unde locuiesc prietenii tăi ca să te las acolo sau pot să-ți verific actul de identitate și să-ți descopăr secretele.

Oricum voia să o facă, dar ea nu trebuia să știe.

- Sunt majoră, spuse ea. Nu trebuie să-ți spun adresa prietenilor mei.

- Nu trebuie... sau nu poți pentru că nu există nici un prieten? întrebă el.

Ea îl privi lung, liniștea fiind întreruptă de cineva care își drese glasul.

Amy. Stătea în parcare, cu poșeta atârnată de umăr și cheile în mână.

- Am scăpat mai devreme, spuse ea. Am un dormitor liber, Riley. Este cât o bucată de pâine prăjită, dar este al tău peste noapte dacă vrei.

– Nu, interveni imediat Matt.

Una era ca *el* să aibă de-a face cu o adolescentă dificilă, despre care știau prea puține, și cu totul altceva era ca Amy să-i rezolve treburile.

– Nu, spuse Riley, ca un ecou al lui Matt. N-aș putea să fac asta. Dar îți mulțumesc. Vreau doar să mă întorc în pădure.

– Ai terminat-o cu pădurile, continuă Matt. Fără alte campări ilegale. Este periculos și nu pot să te mai las acolo.

– Și, pe lângă asta, *nu trebuie* să campezi, îi spuse Amy lui Riley. Vino la mine acasă! O să ai un duș fierbinte și un acoperiș.

Matt deschise gura, dar Amy îi făcu un semn discret cu capul. Îi arătă lui Riley mașina și, spre surprinderea ei, Riley urcă.

Amy se întoarse spre el, cu o neclintită expresie de hotărâre pe chip. Matt își dădu seama că Riley trezise ceva în ea. Cu siguranță, dorința de a o ocroti, dar și amintiri – nu trebuia să fie un geniu ca să-și dea seama că amintirile o întristau.

Greșeala lui.

– Amy...

– O să fac asta, spuse ea.

În mod evident, chiar dacă lui îi plăcea sau nu. Și nu, nu-i plăcea.

– Când ți-am cerut ajutorul, nu am vrut ca tu să...

– Știu. Dar nu pot să o las aici, Matt. Pur și simplu, nu pot. Era ceva în vocea ei, ceva care înfipse cuțitul și mai adânc în inima lui. O să fim bine, murmură ea și se strecură la volanul mașinii ei.

El păși între ea și portiera șoferului, înainte ca Amy să o închidă și se aplecă spre ea.

– Ai grijă!

– Întotdeauna am.

El se opri, dar nu mai avea nici un motiv să le rețină, așa că se dădu la o parte și le urmări cum pleacă.

Nu avea o părere prea bună despre toată povestea – să trimită un posibil delincvent juvenil acasă la femeia cu care avea o legătură. Nu știa sigur despre ce legătură era vorba, dar în clipa aceea nu conta. Era treaba lui și, dacă ceva mergea prost, nu avea să și-o ierte vreodată.

Așa că le urmări. Parcă pe strada din fața clădirii în care locuia Amy și le privi cum intră împreună. Un minut mai târziu, se aprinseră luminile. În timp ce stătea la pândă în camionetă, îl sună pe Sawyer, rugându-l să caute în raportul cu persoanele date dispărute o anume Riley Taylor.

Dacă Riley Taylor chiar era numele ei adevărat...

Cât așteptă răspunsul, Matt își petrecu timpul stând cu ochii pe clădire și jucând solitaire pe telefon.

Era să facă infarct când Amy bătu în geamul portierei șoferului.

– Dacă nu te duci acasă, spuse ea prin geam, ai putea la fel de bine să intri.

Făcuse duș și purta un tricou foarte larg și pantaloni scurți, care îi scoteau în evidență picioarele kilometrice. Avea părul ud, iar bretonul lung, dat într-o parte, îi acoperea un ochi. Mirosea a șampon și a săpun... și a femeie caldă, delicată. Urcă scările după ea, privindu-i fundul în pantalonii scurți. Ar fi putut să-l conducă spre o stâncă și nu ar fi observat defel.

Locuința ei era un apartament cu două dormitoare mici, chiar foarte mici. Livingul, bucătăria și dormitorul se aflau toate într-o cameră, care nu era mai mare decât camioneta lui. Deși mic, era vesel: galben strălucitor în bucătărie, albastru luminos și alb în camera de zi. Sigur, așa fusese înainte pentru că Amy nu ar fi ales asemenea culori pline de viață. Amy era în multe feluri, isteață, loială, excesiv de protectoare, frumoasă, nervoasă, dar nu chiar așa de veselă.

Drept dovadă, ea îi dădu o pătură, o pernă, canapeaua și îi aruncă o privire lungă pe care el nici măcar nu încercă să o interpreteze.

– Mulțumesc, spuse el.

Ea încuviință din cap și plecă.

Apoi se întoarse.

Privirile li se întâlniră și rămaseră așa pentru o clipă, iar aerul vibră de poftă și de dorință. La naiba, se gândi el, aruncând pătura și perna jos, dar, exact când el se apropie, ea se refugie în dormitor.

Fată deșteaptă.

Două ore mai târziu, el continua să se perpelească de pe o parte pe alta în canapeaua care nu era suficient de lată pentru umerii lui și aproape cu 60 de centimetri mai scurtă. Ce naiba căuta el acolo? Se gândea la sex, iată ce făcea! Sex cu Amy, lucru de care nu mai era sigur că era o idee bună.

De fapt, era al naibii de sigur că era o idee *proastă* acum, când bănuia că Amy avea un trecut extrem de neplăcut. Un trecut pe care probabil el îl răscolise când o adusese pe Riley în viața ei. Trebuia să stea naibii departe de ea, iată ce trebuia să facă! Ea nu mai avea nevoie de alte complicații.

Era imposibil să se simtă comod, așa că se ridică și-și puse picioarele pe măsuța de cafea. Puțin mai bine. Să numere oi, își spuse, dar, când închise ochii, nu oile îi veniră în minte.

Amy îi veni în minte. Amy călare pe el.

Goală.

La naiba dacă imaginea nu era infinit mai bună decât cea cu oi! Dar nu era chiar propice pentru somn, așa că se ridică, gândind că o raită prin bucătărie putea să fie de folos. Un foșnet îl atenționă că nu era singurul treaz, chiar când se ciocni de un trup suplu și cald, pe care corpul lui îl recunoscu numaidecât. „Amy." Prinzând-o, se lăsă înapoi pe canapea, trăgând-o după el.

Ea ateriză întinsă peste el - o femeie catifelată, cu părul ciufulit, cu sânii urcând şi coborând peste pieptul lui la fiecare răsuflare.

- Eşti bine?

Se părea că era, pentru că îşi încleştă ambele mâini în părul lui şi îl sărută, un sărut adânc, umed, *al naibii* de fierbinte. Da, asta! De *asta* avusese nevoie toată ziua aceea afurisită. Era perfect.

Ea era perfectă.

Excitat parcă la comandă, el se rostogoli şi o aduse sub el şi îi desfăcu picioarele cu piciorul lui ca să-şi facă loc, apăsându-se pe ea, astfel încât să se aşeze între coapsele ei. Era întuneric, aşa că nu putea să vadă prea multe, dar sigur putea să simtă. Şi ceea ce simţi aproape că îi opri inima. Ea purta un tricou larg, chiloţi şi nimic altceva, după cum descoperi când mâinile lui se strecurară pe sub tricou ca să-i cuprindă sânii goi.

Amy îi murmură numele, iar el încremeni, realizând că o ţintuise sub el, cu câte un sân perfect în fiecare mână. Şi voia să o sărute în continuare, să o atingă până când ea devenea prea înfierbântată ca să-l mai oprească. Simplul gând îi învolbură sângele în vene. Dar, Dumnezeule, uitase motivul pentru care se afla acolo... Riley era în camera alăturată. Cu un efort herculean, reuşi să-i dea drumul lui Amy şi să se ridice în picioare.

Distanţa nu-l ajută prea mult. Nici imaginea lui Amy, încă întinsă pe canapea, încercând să-şi tragă sufletul. Tricoul i se ridicase, iar lenjeria ei drăguţă părea foarte albă în întunericul încăperii. El voia să intre în chiloţii aceia. Şi-o dorea mai mult decât îşi dorea următoarea răsuflare.

Nu se întâmplă. Ridicând perna şi pătura, se îndreptă cu paşi mari spre uşă.

- O să dorm în camioneta mea.

O minciună. Nu urma să doarmă deloc.

– Credeam că este incomodă camioneta, spuse ea.

Da, la fel era și o erecție. Trebuia pur și simplu să trăiască cu ideea asta.

capitolul 8

Cele mai bune lucruri în viață sunt de ciocolată.

Amy se trezi devreme. Avea timp până la 4 după-amiază să încerce să ajungă până la Sierra Meadows și să se întoarcă. *Încercare* era cuvântul-cheie. Nu era deloc sigură că avea încredere în abilitatea ei de a face întocmai, dar trebuia să încerce.

Avea ceva speranțe să ajungă acolo.

Se întreba dacă trebuia să-i lase un bilet lui Riley ori să o trezească, dar chiar atunci adolescenta ieși împleticindu-se din dormitor. Purta aceiași blugi jerpeliți ca ieri, dar altă cămașă, ruptă strategic în logica simțului straniu al modei printre adolescenții.

– Ai dormit bine? o întrebă Amy.

– Mda. Riley privi afară pe fereastra bucătăriei. Polițistul a plecat.

Da, Matt plecase. Îl auzise plecând înainte de ivirea zorilor. Stătea întinsă în patul ei, trează, înfierbântată, plină de dorință, amintindu-și cum se simțiseră mâinile lui pe ea, când îi auzise camioneta pornind și plecând.

– Și nu este polițist. Este pădurar.

– Tot aia.

„În mare parte", se gândi Amy. Recunoscu destul de bine în vocea lui Riley problemele pe care le avea cu autoritățile din moment ce și ea le avusese pe ale ei.

– Ascultă, eu urc spre Sierra Meadows. Ești liberă să stai și să tragi un pui de somn. Este mâncare, apă fierbinte... televizor.

Riley se uită împrejur, devenind prudentă.

– Nu știu.

– Nu o să te deranjeze nimeni aici. Pentru asta eşti îngrijorată? Pentru că, dacă te deranjează cineva, poate reuşesc să te ajut...

– Nu, zise repede Riley. Prea repede. N-am nevoie de ajutor. Sunt bine.

Inima lui Amy se strânse pentru că şi ea fusese la fel, exact ca Riley, înspăimântată şi singură, fără nimeni care să o ajute. De fapt, nu era chiar aşa. Ea avusese la cine să apeleze, dar stricase totul, iar când avusese nevoie de ajutor, nimeni nu o mai crezuse.

– Eşti în siguranţă aici, spuse Amy.

Riley încuviinţă din cap, iar Amy se simţi uşurată. Poate că măcar rămânea şi era în siguranţă peste zi.

– Pot să sun pe cineva pentru tine, să ştie unde eşti?

– Nu.

Sigur, fusese o întrebare cu bătaie lungă.

– Ţi-am lăsat nişte haine de schimb dacă te interesează, zise Amy. Este ceva mâncare în frigider, dar nu prea multă. Dacă vii mai târziu la restaurant, o să-ţi fac ceva de mâncare, orice vrei tu.

– De ce?

Riley nu întreba de mâncare, iar Amy înţelese. Nu ştia cum să răspundă, aşa că alese varianta sinceritătii:

– Pentru că ştiu că e de rahat să nu ai habar de unde o să vină următoarea ta masă. Nu trebuie să te simţi aşa, cel puţin nu azi.

Lui Amy îi luă două ore să ajungă la Sierra Meadows, reuşind mai uşor de data asta pentru că ştia încotro să meargă. Cu plămânii în flăcări, pufăind ca o nebună, urcă spre acelaşi loc în care, cu numai câteva nopţi în urmă, se poticnise şi apoi căzuse, alunecând direct în fund în beznă.

Acum nu mai era ceaţă, aşa că putea să vadă împrejur – iar priveliştea era splendidă şi îi tăia răsuflarea. Soarele se strecura prin vegetaţia luxuriantă, picurând lumină pe potecă. Mult mai jos, în luncă, aburii

se ridicau dinspre stânci, în vreme ce soarele atingea roua. Coborând cu atenție panta abruptă spre baza luncii, traversă zona cu iarbă înaltă până la umeri și flori sălbatice spre peretele de zece metri format din pietre preistorice și aflat de partea cealaltă. Lunca era mult mai lungă decât părea de deasupra și nu exista nici o cărare, așa că îi mai luă vreo jumătate de oră. În cele din urmă, ajunse în fața măreților stânci, simțindu-se foarte mică și nesemnificativă.

Cu inima bătându-i nebunește, se plimbă ușor pe toată lungimea lor. Nume și date fuseseră scrijelite pe pietrele mai joase de nenumărați alpiniști înaintea ei. Fără să aibă nevoie să citească din jurnalul bunicii, Amy merse de-a lungul curbei din dreapta cât putu de departe și găsi ultima piatră *uriașă* „de diamant". Acolo erau rânduri de inițiale. Le citi minuțios pe fiecare în parte, căutând RB și SB, adică Rose Barrett și Scott Barrett. Îi mai luă treizeci de minute să se convingă de faptul că numele lor nu erau acolo.

Frustrată, se așeză pe iarba sălbatică și se uită lung la stâncă. Ca să-și ia un timp de gândire, scoase blocul de desen și schiță stâncile. Trebuia să pornească înapoi cât în curând, dar ezita să plece fără răspunsuri. Se mai uită o dată la stânci și oftă lung.

Apoi luă telefonul și sună singura persoana care putea să o ajute.

- Alo?

Amy încremeni la auzul vocii mamei ei.

- Amy?

Amy își drese glasul, dar emoțiile nu puteau să fie pur și simplu înghițite. Vină. Durere. Regret.

- Cum ai știut?

- Ești singura care sună și nu spune nimic. Chiar dacă au trecut câțiva ani. Mama ei făcu o pauză. Presupun că ai nevoie de ceva.

Amy închise ochii.

- Da.

Mama ei tăcu.

– Sunt în Lucky Harbor, spuse Amy. În statul Washington.

Mai multă tăcere.

– Merg pe urmele jurnalului bunicii.

Atrase o reacţie, un icnet uşor.

– Pentru ce? întrebă mama ei.

Pentru speranţă şi pace, fu cât pe ce să spună Amy. „Ca să mă regăsesc..." Dar ar fi dezvăluit prea mult şi oricum mama ei n-ar fi crezut-o.

– În jurnalul ei scrie că şi-au scrijelit iniţialele pe munte, dar nu există nicăieri RB şi SB pentru Rose şi Scott Barrett.

Nimic.

– Mamă?

Urmă un oftat.

– Totul s-a întâmplat acum mult timp, Amy.

– Tu ştii ceva.

– Da.

Lui Amy i se tăie răsuflarea.

– Mamă, te rog, spune-mi!

– Cauţi iniţialele greşite. Ar trebui să cauţi RS şi JS. JS sunt iniţialele pentru Jonathon Stone. Mama ei făcu o pauză. Primul soţ al bunicii tale.

Amy îţi simţi inima învolburându-se.

– Poftim?

– Rose a fugit când avea 17 ani, ştii asta. A fugit cu iubitul ei.

Ea nu ştiuse *asta*.

– Cu Jonathon Stone.

– Da. Familiile lor n-au fost de acord. Dar mamei nu i-a păsat vreodată de ce credea lumea. Semeni mult cu ea în privinţa asta... Mama lui Amy oftă din nou şi când vorbi iar, o ironie grea răsună în vocea ei. Femeile din familia noastră nu par să asculte de raţiune.

Amy se întoarse în fugă la stâncă şi căută din nou. Nu-i luă decât un minut ca să găsească micile

RS și JS scrijelite împreună. Ea își apăsă o mână pe durerea din piept.

- Nu, încuviință ea ușor. Se pare că noi nu ascultăm de rațiune.

Urmă altă pauză ciudată, iar Amy simți dorința ridicolă ca mama ei să o întrebe cum se descurcă. Nu o întrebă. Nu o făcuse de prea multă vreme. Dar spera că încă exista o vagă legătură care s-o ajute să obțină răspunsurile pe care le voia. De care avea nevoie.

- Ce s-a întâmplat cu Jonathon?

- Este o poveste tristă, răspunse mama ei. Jonathon era bolnav, îi explică femeia. Avea cancer la plămâni, iar la vremea aceea, era o condamnare la moarte mai mare decât este acum. Jonathon avea o listă de lucruri pe care voia să le facă atâta vreme cât mai putea. Să urce pe stânca din Marele Canion. Să schieze pe un ghețar. Să vadă Coasta Pacificului din vârful unui munte...

Munții Olimp. Unde se afla Amy în clipa aceea.

- A reușit să facă lucrurile astea la timp?

Mama ei rămase tăcută, fără să răspundă.

- Mamă?

- Nu m-ai sunat de doi ani. De doi ani, Amy.

Ea oftă.

- Mda.

- Ar fi fost frumos să știu că ești în viață.

Ultima dată când o sunase, mama ei avea probleme conjugale cu soțul numărul cinci - o adevărată lovitură - și își dorise să joace jocul „cine era vinovat". Amy nu-și dorise să intre în joc. Așa că fusese mai ușor să nu sune.

- Ce s-a întâmplat cu Jonathon, mamă? Știi unde și-a încheiat călătoria bunica Rose? Jurnalul spune clar despre primii pași din călătoria lor pe Munții Olimp, dar este vag când vine vorba despre ultima oprire.

Unde își găsise Rose inima...

- Tu știi dacă...

– Eu sunt bine, să ştii. Mulţumesc de întrebare.

Amy făcu o grimasă.

– Mama...

– Ăsta este numărul tău? Numărul de pe care mă suni?

– Da, răspunse Amy.

– Ai destule minute în abonament pentru câteva apeluri în plus?

– Da.

– Bine. Sună-mă din când în când şi poţi să-mi pui altă întrebare. O să-ţi răspund la câte o întrebare la fiecare apel. Ce zici de asta?

Amy clipi.

– *Vrei* să te sun?

– Dintotdeauna ai învăţat repede.

– Dar...

Clic.

Amy se uită lung la telefon. Era prea multă informaţie pe care să o proceseze. Bunica Rose făcuse acea călătorie când avea 17 ani. *17!* Şi fusese proaspăt căsătorită, îndrăgostită de un bărbat care murise în mod tragic, tânăr fiind.

„Cum i-a adus asta speranţa?" Sau pacea? Sau propria inimă...

Amy scoase jurnalul. Îl citise de sute de ori. Ştia că Jonathon nu era menţionat nicăieri.

Doar ambiguul şi amăgitorul „noi".

A fost o săptămână foarte grea. Cea mai grea din vara asta.

Ei bine, acum avea sens. Jonathon fusese bolnav. Pe moarte. Amy trecu la următorul alineat.

Lucky Harbor este mic şi neobişnuit, iar oamenii sunt prietenoşi. Ne-am odihnit toată săptămâna, dar astăzi a fost o zi frumoasă, aşa că ne-am întors

pe munte. De data asta, într-un loc numit Four Lakes. Totul în jurul nostru vibra de viață și energie, în special apa.

Nu am realizat câtă greutate poate să ia apa de pe umerii cuiva. Înotul a fost o bucurie. Bucurie pură.

Puteam să aud strigătul pescărușilor și am zărit un vultur pleșuv în zona periferică. Frumusețea pură, vastă era amețitoare.

După aceea, ne-am așezat sub un molid bătrân, înalt de 60 de metri și am privit printre crengi cerul de deasupra noastră. Am fost dintotdeauna o fată de la oraș până la capăt, dar asta... aici, afară... a fost magic. Vindecător.

Am scrijelit inițialele noastre pe scoarța unui brad. Am simțit-o ca pe o promisiune. Aveam speranța mea, dar acum mai am ceva, pacea. Four Lakes mi-a dat pacea.

Puțin șocată să constate că o usturau ochii și i se înmuiaseră genunchii, Amy se prăbuși în iarbă, emoția învolburându-se înăuntrul ei. Indiferent cât de ciudat părea, ea își găsise, până la urmă, cea mai mică, cea mai măruntă frântură de speranță. Poate că pacea era următoarea...

– Apelul este pentru tine! urlă Jan spre Amy din colțul opus al restaurantului. Trebuie să le spui oamenilor că eu nu sunt telefonista ta afurisită.

Amy ajunse la muncă la timp și, chiar dacă încă era devastată de după-amiaza avută și de tot ce aflase, reuși să facă abstracție de tot. Acela era talentul ei deosebit. Să facă abstracție de anumite lucruri. Să trăiască în Orașul Negării.

Acum trebuia să lucreze; era ceea ce îi asigura un acoperiș deasupra capului și mâncare în stomac. Habar nu avea cine putea să o sune la restaurant, dar termină

de servit cina clientului şi apoi ridică telefonul din bucătărie.

- Alo?

Doar un ton de apel. Se întoarse spre Jan.

- Cine era?

- Un tip. Jan ridică din umeri. Voia să discute cu chelneriţa care a fost văzută cu adolescenta fugară.

Amy încremeni.

- Şi nu ţi s-a părut ciudat?

Jan ridică din nou din umeri. Nu era problema ei.

Amy avea o presimţire rea, foarte rea. Ca să economisească bani, nu avea telefon în apartament. Ceea ce însemna că nu putea să o verifice pe Riley. Simţi dintr-odată o nevoia reală de a o face.

- Merg în pauză, spuse ea.

Jan mormăi ceva.

- Oh, nu! Tocmai ai ajuns acum o oră.

Amy luă cheile.

- Mă întorc.

- Am spus *nu!* Jan scotea flăcări pe nas. Ai o sală plină de oameni înfometaţi!

Amy înţelese, dar simţi un gol în stomac la gândul că Riley avea mai multă nevoie de ea.

- Îmi pare rău.

Ieşi pe uşa din spate, în timp ce Jan scoase o înjurătură furioasă.

Acasă, nu aştepta nici o Riley.

Şi nici un bileţel.

Nimic, în afară de hainele lăsate de Amy, care dispăruseră. Tristă, Amy îi scrise lui Riley un bilet, în cazul în care se întorcea, după aceea se întoarse la muncă, uitându-se la uşă de fiecare dată când intra cineva.

Dar Riley nu mai apăru.

La sfârşitul turei, sosiră Mallory şi Grace. Amy le făcu semn cu mâna spre un separeu, apucă platoul cu negrese pe care le păstrase, dar şi borcanul pentru donaţii de lângă tejghea şi li se alătură.

– O zi lungă? întrebă Mallory înțelegătoare.

Amy se uită la Mallory.

– *Tu!* Nu discut cu tine.

Mallory tresări. I se citea vinovăția pe chip – știa că Amy se referea la episodul cu Matt salvatorul.

Amy desfăcu apoi capacul borcanului cu bani și scoase un teanc de bancnote – toți se duceau direct la centrul pentru adolescenți din cadrul serviciul local de sănătate pe care îl conducea Mallory.

– 250 de dolari. Chiar dacă sunt supărată pe tine.

– Din fericire, nu ești genul care să poarte pică, spuse Mallory pe un ton dulce și luă banii.

– Sper că o să vorbim despre tipi, interveni Grace și ridică o negresă. Sunt în penurie de bărbați și am nevoie de senzații tari. Am de gând să trăiesc indirect, prin voi două.

– Roag-o pe Mallory, aici prezentă, să-ți aranjeze ceva, replică Amy sec.

– De fapt, spuse Mallory, ignorând ironia, există *o mulțime* de tipi singuri pe aici. Fratele meu tocmai a redevenit bărbat singur. Din nou.

– Da, dar el dă întâlniri în serie, spuse Amy. Până și eu știu să stau departe de cei care dau întâlniri în serie.

– Până și tu? întrebă Mallory.

– Eu nu merg la întâlniri.

Dar se pare că tânjea după pădurari sexy, care își împărțeau cortul și ultimul Dr. Pepper.

– De ce?

Amy ridică din umeri.

– Nu-i genul meu.

– Repet, spuse Mallory, de ce?

– Nu știu. Probabil pentru că n-am prea mult timp pentru așa ceva.

– Pentru așa ceva? repetă Mallory. Scumpo, *fiecare* femeie are suficient timp pentru dragoste! Asta face lumea să se învârtă.

– Nu, ciocolata face asta. Şi, desigur, tu crezi că dragostea face ca lumea să se învârtă. Devii norocoasă în fiecare noapte cu Ty.

Mallory schiţă un zâmbet.

– Adevărat. Zâmbetul dispăru. Spune-mi adevărul, cât de tare am dat-o în bară trimiţându-l pe Matt în pădure?

– Da! se avântă Grace şi flutură pumnul în aer. Când Amy şi Mallory o priviră lung, se trase înapoi. Scuze. Doar că o să disecăm serios viaţa lui Amy şi nu pe a mea.

Bucuroasă, Grace îşi îndesă o negresă în gură.

Mallory se uita nerăbdătoare la Amy, care oftă.

– Nu este vina ta, recunoscu ea, fărâmiţând negresa ei foarte mare. Eu sunt idioata care s-a rătăcit pe munte. Matt m-a salvat. Şi apoi, din cauza unui *copac* idiot, am sfârşit prin a campa acolo peste noapte.

Amândouă rămaseră uimite – Mallory de plăcere, Grace de groază.

– *Fără electricitate?*

Mallory râse.

– Au petrecut noaptea împreună şi tu *asta* vrei să ştii? Despre lipsa de electricitate?

– Hei, rosti Grace, rutina de dimineaţă a unei femei este şi aşa complicată *cu* electricitate.

– N-am dormit împreună, spuse Amy, apoi se strâmbă. Cel puţin până am căzut într-o râpă, căutând un loc în care să mă uşurez departe de priviri, mi-am luxat încheietura, m-am tăiat la picior, mi-am zgâriat dosul şi egoul şi am fost salvată *din nou.*

Îşi flutură încheietura bandajată pentru plăcerea lor de a o vedea.

Mallory făcu ochii mari.

– Ai căzut într-o râpă când te duceai să te uşurezi şi el te-a salvat? Pantalonii tăi erau încă în vine? Pentru că nu este o imagine plăcută pentru nimeni.

– *Nu*, răspunse Amy. Pantalonii mei *nu* erau în vine. Dar grija ta este înduioșătoare. O lovi pe Mallory, care pufni în râs. Crezi că e amuzat?

– Oh, crede-mă, este! Hai, din lucrurile astea sunt făcute filmele siropoase... Clasica întâlnire drăguță, nu-i așa? *Și* o poveste pentru copiii voștri într-o bună zi.

– Nu o să fie copiii!

Mallory își linse o firimitură de negresă de pe deget.

– Aș sugera ca lecția numărul cinci pentru fata cuminte să fie obligația de a ține pantalonii *pe* ea la prima întâlnire, dar adevărul este că nu prea pot să-mi dau cu părerea despre asta din moment ce eu m-am culcat cu Ty la prima întâlnire.

– De fapt, spuse Amy, practic vorbind, tu te-ai culcat cu Ty *înainte* de prima întâlnire. Și află că pantalonii mei nu erau în vine când am căzut, dar se prea poate să-i fi dat jos la scurt timp după aceea.

Grace și Mallory răsuflară într-un sincron încântat.

– Să vă scoateți gărgăunii din cap! continuă Amy. M-am tăiat la picior și el a trebuit să mă doftoricească.

– Bineînțeles, replică Grace sec și apoi se întinse după negresa uitată. Ce fel de lenjerie intimă aveai, tanga sau chiloții de bunicuță?

– Ce contează?

– Oh, contează! spuse Mallory.

– Nu-mi amintesc, minți Amy.

Din separeul alăturat, se ivi un chip. Era Lucille, proprietara galeriei de artă din oraș și o bârfitoare notorie. Ieșise din separeul ei și stătea în picioare în fața devoratoarelor de ciocolată cu un zâmbet pe față. Purta un trening de un verde limetă, tenișI Skechers care îi ofereau trupului ei de 1,45 metri câțiva centimetri în plus. Cocul ei de un cenușiu metalic mai adăuga câțiva. Băgă o bancnotă de 20 de dolari în borcanul de caritate, dezvăluindu-și placa dentară.

– Ce discuție aud eu aici despre chiloței și Pădurarul Funduleț Fierbinte?

Atât Mallory, cât şi Grace arătară spre Amy ca două actriţe dintr-o comedie.

Bune prietene.

Amy trase tot platoul cu negrese în faţa ei.

– Lecţia şase pentru fata cuminte: nu fiţi nişte trădătoare! Se uită la Lucille. Am întâmpinat o mică problemă în excursia mea pe munte şi am avut nevoie de ajutor. Sfârşit de poveste. Nu mai este nimic de raportat.

– Dar te-a salvat din latrină, insistă Lucille. Nu cred că ai o poză, nu?

– Nu!

Ea nu avea nevoie de o poză. Tot ce se întâmplase de când fusese salvată până la senzaţia de a sta întinsă în braţele lui Matt era bine întipărit în mintea ei.

– Dumnezeule! spuse Lucille. Dar, dacă nu ţi-ai pierdut capul, despre ce fel de chiloţei să fi fost vorba? Ea făcu o pauză. Ştii tu, pentru acurateţea povestirii...

Amy făcu ochii mici spre ea, iar Lucille se retrase.

– Vai, uite cât este ceasul... Trebuie s-o şterg.

După ce plecă, Mallory privi lung platoul cu negrese.

Amy strânse mai tare de el.

– Nici să nu te gândeşti!

– Lasă-le încolo de negrese! Ce s-a întâmplat cu Pădurarul Funduleţ Fierbinte? vru Grace să ştie.

– Am împărţit cortul lui, spuse Amy. Nu s-a întâmplat nimic.

Ei bine, nimic în afară de câteva săruturi minunate...

– Hai să lămurim situaţia, spuse Grace neîncrezătoare. Ai dormit cu Matt Bowers, cel mai tare tip din oraş, şi nu s-a întâmplat nimic? Tu râzi de mine? Este o poveste groaznică!

– Matt este foarte tare, acceptă Mallory. Dar n-aş spune că este *cel mai tare* tip din oraş. Pentru că Ty este al naibii de tare. Gândiţi-vă la ei, unul lângă altul...

Urmă o clipă de linişte, în timp ce toate trei se gândiră cât de sexy erau Matt şi Ty unul lângă altul. Amy lăsă ca imaginea să i se contureze în minte şi se înfioră, lucru

pe care îl ascunse când își mai îndesă o bucată mare de negresă în gură. Existau anumite lucruri pe care cu siguranță le știa. Când avea îndoieli, apela la ciocolată. Când era stresată, apela la ciocolată. Când avea îndoieli și era stresată, apela la ciocolată. Mai ales când îndoiala și stresul erau legate de un bărbat și de sentimentele ei pentru el.

– Măcar ai visat toate lucrurile pe care le-ai face cu el? întrebă Grace. Pentru că asta aș fi făcut eu.

La naiba, da, Amy visase toate lucrurile pe care i-ar fi plăcut să le facă împreună cu Matt! În repetate rânduri. Dar nu despre asta era vorba.

– Ieri, a găsit o adolescentă fără adăpost acolo unde am campat și a adus-o la restaurant. Am hrănit-o, apoi noi am dus-o la mine acasă ca să se bucure de un pat și de un duș fierbinte.

– Noi? întrebă Mallory. L-ai luat și pe Matt la tine acasă?

– A venit singur. Stătea la pândă în fața casei mele. Ea clătină din cap. Sincer, nu sunt sigură de ce.

– Pun pariu că voia să știe dacă ești bine, spuse Mallory.

Amy râse, iar Mallory și Grace schimbară o privire grăitoare.

– Eu sunt *întotdeauna* bine, replică Amy. Probabil n-a avut încredere că nu o s-o dau în bară.

– Scumpo... Mallory își puse mâna peste a ei. De ce n-ar avea Matt încredere în tine?

Pentru că nimeni nu avusese vreodată. Dar asta fusese înainte, își aminti ea, înainte să încerce așa de tare să se maturizeze și să se despartă de trecut. Avea nevoie să-și amintească acest lucru.

Mallory îi strânse mâna.

– Pot să te întreb ceva?

– Nu, nu mai primești nici o negresă. Acum toate sunt ale mele.

Mallory zâmbi, dar clătină din cap.

– De ce i-ai da o şansă lui Riley şi lui Matt nu?

– Despre ce vorbeşti? Matt nu şi-a dorit niciodată o şansă de la mine.

– Oh, te rog! Mallory o privi foarte serioasă. Tipul vine la restaurant numai când lucrezi tu. Se aşază la masa *ta* şi te priveşte la fel cum mă priveşte Ty pe mine.

– Da, cum anume? întrebă Amy.

– De parcă tu ai fi prânzul.

Amy se simţi puţin stânjenită pentru că în adâncul inimii ştia că era adevărat. De fapt, îl surprinsese. De fiecare dată, reuşea să-i trezească o multitudine de emoţii – o poftă trupească de netăgăduit, dar şi ceva mai adânc şi mult mai complicat decât simpla dorinţă.

Tocmai de aceea situaţia era stânjenitoare. Iar asta o speria.

– Deci, te întreb din nou, spuse Mallory uşor. De ce nu-i dai o şansă?

Era o întrebare la care Amy nu avea răspuns.

capitolul 9

O dietă echilibrată înseamnă o ciocolată în fiecare mână.

Matt ştia că avea reputaţie de a fi relaxat şi sociabil. Nu era sigur că unul dintre acele lucruri era chiar adevărat, dar oricând era pregătit pentru orice.

Abilitatea îi fusese perfecţionată în timpul serviciului militar, apoi pe străzile din Chicago. Dacă un om putea să supravieţuiască în război şi în SWAT, putea să facă faţă în orice situaţie. Cu siguranţă, putea să facă faţă şi unei brunete enigmatice, mlădioase, greu de convins, pe nume Amy Michaels.

Voia să o vadă din nou. Rezistase deja două zile, dar apoi o zări la ghişeul de la sediul pădurarilor. Biroul lui era în capătul unui hol, astfel că ea nu-l văzuse, dar el putea să o vadă chiar bine. După ce plecă Amy,

pădurarul junior care se ocupa de relația cu publicul îi spuse că ea ceruse o hartă cu Four Lakes.

Matt știuse că urma să se întoarcă la Sierra Meadows în ziua următoare. O văzuse acolo, între stâncile de diamant, desenând. Avusese nevoie de toată voința ca să o lase în intimitatea pe care era clar că și-o dorea.

Dar de ce, dintr-odată, ieșise pe munte în ziua ei liberă, plecând singură în drumeție? Nu știa, dar voia să știe, astfel că hotărâse să patruleze pe acolo în loc să încerce să cucerească muntele de hârtii de pe biroul lui. Numai bine din moment ce fusese enervat toată dimineața de o postare pusă pe Facebook cu o zi înainte, ceva despre cum își adăugase două sarcini noi la fișa postului: salvarea fetelor aflate în necaz și să o facă pe doctorul.

Echipei lui îi plăcuse la nebunie. La fel și lui Josh și Ty. Amândoi îi dădură telefon ca să-i dea vestea exact ca două fetițe, nemernicii! Matt nu reuși decât să-și închipuie ce credea Amy despre toată povestea.

O găsi exact unde credea că avea să fie – sus, la Four Lakes. Dar nu se așteptase să o găsească la patru metri înălțime, pe un molid uriaș de cinci sute de ani, aflat la baza primului din cele patru lacuri, care erau legate între ele prin mici afluenți.

Amy ținea un bloc de desen și vorbea fie cu ea însăși, fie cu copacul.

– Dacă o să cazi, spuse ea, știi cine o să vină să te salveze, nu-i așa? Și, așa cum îți e norocul, o să-ți rupi fundul gras de data asta...

– Fundul tău nu este gras, rosti Matt, ridicând privirea spre piciorul lung și tonifiat care atârna de sus. Este perfect. Și ce naiba cauți acolo sus?

Ea încremeni, apoi se aplecă peste o ramură și se uită atentă la el.

– Nu m-am rătăcit.

– Bine. Dar nu este răspunsul la întrebarea mea.

Urmară un moment de liniștea și o ploaie de ace de pin în timp ce ea coborî. Rucsacul ei ateriză pe pământ, urmat de blocul de desen. După aceea, se zăriră acele picioare lungi, astfel că Matt o prinse de mijloc și o trase din copac.

– Bună, fată dură!

– Bună!

Corpul ei cald alunecă pe fiecare centimetru din corpul lui și, pentru o clipă, chiar înainte ca picioarele ei să atingă pământul, putu chiar să jure că ea se cuibărise în el.

Sau poate că era în imaginația lui, pentru că ea se eliberă din prinsoarea lui. Purta blugi *scurți* și un tricou cu anchior, care era destul de larg ca să alunece pe unul din umeri, lăsând la vedere un sutien de un albastru strălucitor. Avea o zgârietură pe maxilar și o pată de murdărie pe frunte.

– Copacul este mai înalt decât am crezut, spuse ea.

– Ce căutai?

– Nimic important.

Nimic important pe naiba! Nu era genul de femeie care să se urce degeaba într-un copac. Dar, dacă el știa ceva despre ea, era tocmai faptul că nu putea să-i forțeze răspunsurile. Acum avea nevoie de o diversiune, apoi urma să găsească o cale să ajungă la subiectul care îl interesa.

– Ce face Riley?

Auzise de la Sawyer că adolescenta nu era o persoană declarată dispărută și nici măcar suspectă, așa că nu exista nici un motiv legal să se amestece din nou în viața ei. Dar voia să știe dacă era bine.

– N-am mai văzut-o după ce s-a trezit, spuse Amy. Știu că îți făceai griji pentru Riley și pentru felul în care mă ocup de ea, dar a plecat. Îmi pare rău.

Fără să se poată abține, Matt îi îndepărtă o șuviță de păr de pe ochii frumoși.

– N-am fost niciodată îngrijorat de felul în care te ocupi de ea.

– Poate că trebuia să fii.

– De ce? întrebă el confuz.

– Ei bine, nu este ca și cum m-ai cunoaște. Aș putea să fiu un om oribil, care a făcut lucruri oribile.

– Știu destule, spuse el hotărât.

– Dar...

El îi puse un deget pe buze. Ea se uită la el vreme îndelungată, de parcă încerca să-i măsoare sinceritatea. Sau poate căuta un mod prin care să-l lovească pentru că o făcuse să tacă. Apoi, își coborî privirea spre gura lui, iar Matt spera ca ea să-și amintească în clipa aceea cât de bine se simțea pe a ei.

Pentru că era lucrul de care își amintea el. Aplecându-se puțin, îi cuprinse maxilarul între mâini și îi studie cea mai nouă rană... zgârietura. Poate că era nevoie de puțin antiseptic. Își trecu cealaltă mână peste brațul ei, spre încheietura bandajată.

– Cum te mai simți?

– Mai bine.

El își mută mâna pe piciorul ei, degetele mângâind piele dezgolită mulțumită pantalonilor scurți, înainte să se oprească pe bandajul de acolo.

– Și coapsa?

Ea nu mai răspunse atât de repede, iar când o făcu, răsuflarea nu-i mai era atât de calmă ca înainte.

– Mai bine.

– Și...

Acum, mâna lui alunecă în spate și îi cuprinse posteriorul delicios.

Ea își înăbuși răspunsul și îi dădu un ghiont în piept, care îl făcu să zâmbească larg. Întorcându-se, el luă blocul de desen de pe jos. Înainte să apuce să-l deschidă, ea i-l smulse și îl îndesă în rucsac.

– Mulțumesc, spuse ea.

El o urmări o clipă cum își aranja lucrurile. Sigur aștepta ca el să plece – asta, dacă el decidea să-și vadă de drum.

Se înșela.

– Deci, îmi spui ce faci aici? întrebă el. Sau poate că sperai să mă găsești pe *mine*.

Ea râse.

– Orgolios ego. Dar nu, nu speram să te găsesc.

– Vai!

– Da, sunt sigură că ești distrus. Ea trase fermoarul rucsacului. Bunica mea a venit aici într-o vară, demult. Obișnuia să-mi spună povești despre locurile pe unde se plimbase și lucrurile pe care le văzuse.

– Chiar este un loc de neuitat, spuse el.

– Am crescut cu poveștile ei. Excursia de aici a fost importantă pentru ea. I-a schimbat viața.

– Tu cauți să-ți schimbi viața? întrebă el încet.

Ea ridică din umeri.

– Poate. Un pic.

– De ce acum? întrebă el.

– Ce vrei să spui?

– Bunica ta a murit când aveai 12 ani, nu-i așa?

– Da, spuse ea, fiind surprinsă că el își amintea. Și apoi am plecat să locuiesc cu mama și noul ei soț. Până când am împlinit 16 ani.

El așteptă, dar ea nu mai continuă.

– Ce s-a întâmplat când aveai 16 ani?

Ochii ei se întunecară puțin, apoi însă își întoarse foarte repede capul dinspre el. Se uită lung la apă.

Așadar, acela nu era un subiect de discuție. El rămase alături de ea și privi tot spre primul lac. Erau urme umede pe malul stâncos. Ea înotase. I-ar fi plăcut să o vadă.

– Deci... unde te-ai dus la 16 ani? Este vorba despre perioada în care ai călătorit?

– Da.

– Ce ai făcut de una singură?

– Am crescut, spuse ea fără șovăială. Mi-a luat ceva. Și, în cele din urmă, am aterizat aici, în Lucky Harbor.

– Ca să refaci călătoria bunicii tale. Să-ți schimbi viața.

– Da. Ea făcu o pauză, evident cântărindu-și cuvintele. A scris în jurnal că aici a găsit... lucruri.

– Lucruri.

– Speranță. Pace. Ea se opri, făcând o grimasă, de parcă se simțea stânjenită. Propria inimă. Orice ar însemna asta.

– Într-un copac?

Ea scoase un râset ușor și îi povesti despre inițialele de pe Sierra Meadows, despre Jonathon, boala lui și cum găsise Rose speranța la baza stâncilor de diamant.

– Și acum despre tine. Tu *ai găsit* speranța?

Ea îl privi în ochi, și aerul păru să explodeze între ei.

– Am găsit ceva, spuse ea ușor.

Rămase uitându-se în ochii lui încă o clipă, apoi întoarse privirea spre apă. Se pornise un vânticel ușor, care agita suprafața lacului și înălța valuri înspumate.

– Ce a găsit Rose aici, la Four Lakes? Pacea?

– Așa se pare. Inițialele ei sunt pe trunchiul copacului, la aproape șase metri înălțime. Cred că l-a văzut pe Jonathon înotând și s-a simțit mai puternică, și-a dat seama că puteau lupta împotriva bolii. Și, înainte să întrebi, nu știu unde și-a găsit inima. Informațiile din jurnal nu sunt atât de clare când vine vorba despre ultima parte a călătoriei ei; e ceva despre a te învârti în cerc. Ea tăcu o clipă. Locul ăsta nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum. Nici o clădire, nici un om. Oamenii spun mereu că orașul este un loc înspăimântător, dar pentru mine locul ăsta este înspăimântător. Este vast.

El încuviință din cap. Știa exact la ce se referea. În oraș, aveai întotdeauna ceva în fața ta. O mașină, o clădire, oameni. Aici nu era nimic altceva decât spațiu, un spațiu larg și deschis.

– Este doar diferit față de locurile cu care ești obișnuită.

– Foarte diferit, încuviință ea, râzând ușor și gutural. Iar felul în care munții crestează stâncile și văile îmi taie suflarea. Totul este atât de dur și de accidentat!

– Ca oamenii care cutreieră pe aici.

Afirmația lui îi smulse un zâmbet. El voia să o întrebe mai multe despre trecutul ei, dar știa că încă nu era pregătită să-i povestească. Și nu avea nevoie să știe, își aminti el în gând. Ce se legase între ei nu era o relație.

Ea ridică o piatră rotundă și netedă și încercă să o arunce peste apa, dar piatra căzu în apă.

– Când m-ai văzut pe potecă prima dată, spuse ea, căutam Sierra Meadows și peretele de stânci de acolo.

El luă o piatră mai plată decât a ei.

– Puteai să-mi spui.

El aruncă piatra peste suprafeței apei și aceasta țâșni de șase ori.

– Lăudărosule! spuse ea. Și nu voiam ajutor. Apoi am căzut în râpa aia și am găsit lunca din întâmplare. A fost *mult mai* ușor să găsesc Four Lakes. Cu toate astea, copacul... Îi aruncă o privire. Nu chiar atât de ușor.

El cercetă întreg pâlcul de copaci din jurul lor. Erau cel puțin zece.

– În câți a trebuit să te cațări până ce l-ai găsit pe cel bun?

Ea își frecă zgârietura de pe maxilar.

– În cinci. Nu-i rău pentru un șobolan de oraș.

– Ți-ai găsit pacea?

– Nu. Am găsit energia și dorința de a nu mă mai cățăra în alt copac.

El zâmbi.

– Pun pariu că așa e.

– Dar m-am bucurat de ziua asta, spuse ea oarecum surprinsă. M-a făcut să-mi doresc mai multe zile la fel.

El îi întâlni privirea.

– Poate că *asta* este pacea.

– Nu știu.

Expresia de pe chipul ei era mai deschisă decât o văzuse vreodată, iar el simți că pieptul îi este invadat de un val de sentimente.

Nu era bine.

Nu era bine deloc.

Amy își frecă din nou zgârietura, iar el îi dădu mâna la o parte, apoi se aplecă și o sărută acolo.

Ei i se tăie răsuflarea și încremeni. Apoi își întoarse capul, astfel încât gurile lor să se întâlnească la o jumătate de centimetru distanță.

– Ce faci?

– Îți sărut rana ca să-ți fie mai bine. Consideră că este doar un alt serviciu pe care ți-l ofer.

– Poate că ar trebui să văd o listă a acestor servicii, spuse ea.

– Pentru tine, totul este permis.

Zâmbetul ei se stinse și ochii îi deveniră foarte serioși, chiar dacă nu se îndepărtă de el. Răsuflările lor calde se amestecau. Era un sentiment incredibil de erotic – singuri pe vârful unui munte, înconjurați de sute și sute de kilometri de pământ sălbatic, stând față în față.

Gură lângă gură.

Respirând același aer.

– Matt?

– Da?

Un oftat zbură de pe buzele ei.

– Chiar vreau să mă culc cu tine, dar...

– La naiba! spuse el. A fost o propoziție minunată până la „dar".

– Dar, repetă ea hotărâtă, apoi șovăi și oftă. Am... neliniști.

– Spune-mi!

– Bine. Problema este că eu cred că sexul ar fi bun...

– Bun? Nu poate fi descris în cuvinte.

Ea încuviință cu un semn din cap.

– Mda, probabil.

„Categoric."

- Dar...

El oftă. Din nou acel „dar".

- Dar, repetă ea, dacă vrei ceva mai mult decât atât, nu mă interesează.

Stai... Poftim? Auzise bine sau doar își închipuise cuvintele pe care voia să le audă?

Ea aștepta o reacție, dar era atât de incredibil și complet neașteptat, încât el izbucni în râs.

capitolul 10

Florile și șampania ar putea să pregătească scena, dar ciocolata este cea care face tot spectacolul.

Amy se uită lung la Matt în timp ce el râdea în hohote și simți cum își îngustează ochii.

- Scuză-mă, dar de ce este amuzantă ideea ca noi să facem sex?

El mai râse o vreme, părând chiar extrem de distrat, lucru ce o enervă. El făcu un efort evident ca să se stăpânească, dar era prea târziu. Iar ea era stânjenită.

- Crezi că, dacă sunt femeie, îmi doresc automat mai mult decât sex? Ei bine, află Pădurarule Funduleț Fierbinte... Se opri o clipă ca să se bucure de tresărirea lui. Femeile vor doar sex la fel de mult ca orice tip. „Unele mai mult decât altele. Unele dintre ele și-au înăbușit pornirile prea mult timp și sunt ca niște rachete care stau să explodeze." Deci, bun-venit în secolul XXI! spuse ea. Unde femeilor le *place* doar sexul.

Dintr-un motiv oarecare, el începu din nou să râdă, iar ea îl împinse. Totuși, el nu se clinti, așa că ea îl împinse din iar sau cel puțin așa avu de gând. Dar creierul ei încurcă semnalul și își încleștă mâinile în cămașa lui.

- Ar trebui să-ți închid gura.

Iată că îi atrase atenția!

– Da, spuse el, cu mâinile alunecând pe șoldurile ei, închide-mi gura!

– Bine.

Ea îi închise gura cu un sărut dumnezeiesc. Până când se încheie, ea se lipi de trupul lui puternic, propriul ei corp vibrând. Forța personalității lui reieșea din fiecare atingere a mâinilor lui aspre, bătătorite, emanând căldură și promisiunea unui extaz de necrezut.

– Nu mai râzi acum, nu-i așa?

– La naiba, nu!

El veni spre ea de data aceasta, iar ea se trezi topindu-se în el, de parcă dintr-odată nu mai exista nici o linie invizibilă între ei, nimic în afară de acea plăcere incredibilă, pe care nu o mai simțise niciodată într-un simplu sărut.

Problema era că nimic nu părea simplu pentru Matt. Nici pentru ea. Brațele lui o țineau aproape, iar mirosul bărbătesc curat și cald îi făcea inima să-i bată nebunește. Mintea ei era copleșită de gânduri necurate, ce implicau limba și fiecare bucățică din trupul lui. Neputând să se abțină, îl mușcă de gât.

– Amy! Vocea lui era tulburător de liniștită și de guturală, în timp ce își trecu buzele peste maxilarul ei. Nu promite ce nu vrei să oferi!

Întorcându-și capul, ea îi cuprinse fața în mâini și îl trase mai aproape. El scoase un icnet și îi supse cu lăcomie buza de sus. Și, în vreme ce gura și limba lui erau foarte ocupate, la fel erau și mâinile lui, care îi strângeau coapsele.

– Eu fac rar promisiuni, îi zise. Dar, când le fac, ofer.

Ea îi mușcă ușor urechea, iar când el gemu, o făcu din nou.

Vibră un telefon, al lui Matt, dar el îl ignoră. Indiferent cine era, sună din nou imediat. Înjurând destul de creativ, Matt scoase telefonul din cureaua de serviciu.

– Ocupat, spuse el și-l îndesă la loc în buzunar.

– Când termini programul? întrebă Amy.

– Dacă nu avem grijă, în mai puţin de zece secunde.

Ea coborî privirea spre erecţia care ameninţa fermoarul pantalonilor de uniformă.

– Voiam să spun programul de la muncă.

El scoase încă o dată telefonul şi se uită la ceas.

– Peste douăzeci de minute.

Ea îşi muşcă buza şi privi în jur. Erau lacul şi zona frumoasă cu iarbă sălbatică, dar poate plină de târâtoarele dubioase pe care le menţionase el cu câteva nopţi în urmă.

Citindu-i gândurile, el zâmbi, dar clătină din cap.

– Nu aici. Nu prima dată.

– O facem doar o dată. Era tot ce-i trebuia ca să se liniştească. Problema era că trecuse atât timp. Prea mult timp. Nu îşi dăduse seama cât de mult îi lipsise să simtă corpul unui bărbat peste al ei, cât de multă nevoie avea de un orgasm fără autoservire. Şi voia să o facă fără fast şi formalităţi, fără planuri, fără speranţe. Voia să o facă în clipa aceea, să se lase în braţele dulcii uitări şi apoi să revină la ale ei. N-ai făcut-o niciodată în sălbăticie?

– Noi *nu* o s-o facem aici, spuse el hotărât.

– Hm...

Ea îşi trecu degetul peste pieptul lui, sperând să-i transmită ceva din dorinţa ei nebunească.

El îi prinse mâna rătăcitoare.

– *Hm* ce?

– Nu te-aş fi crezut un mofturos.

Ochii i se îngustară primejdios la insulta adusă bărbăţiei lui şi o strânse mai tare în braţe.

– O să-ţi iei vorbele înapoi în câteva clipe.

Ea habar nu avea ce voia să spună, dar demonstraţia aceea de bărbăţie îi provocă un fior delicios de speranţă.

– Da?

– Oh, da! Unde este maşina ta?

– La capătul potecii, îi răspunse. Camioneta ta?

– Pe un drum forestier, la vreo patru sute de metri depărtare.

Nu prea departe...

El îi citi expresia de pe chip și se întunecă, ceea ce îi înteți și mai mult pulsul.

– Locuiesc aproape. Mâna lui se strecură în părul ei, apropiindu-i capul de al lui. Dacă plecăm acum, termin programul până când ajungem la cabana mea.

– Da, rosti ea.

Privirea lui coborî spre gura ei, apoi o sărută repede și apăsat înainte să o conducă spre camionetă.

Drumul îi duse spre vechea autostradă 20, apoi pe o șosea îngustă, cu curbe. Amy zări în treacăt cabana, dar nimic mai mult. La capătul șoselei, Matt continuă pe un drum de țară, care dădu într-o poiană, apoi spre casa lui.

– Mai sunt două minute, spuse ea, cu privirea ațintită spre cabana masivă din fața ei.

Era departe de orice drum circulat, lucru care i se potrivea lui Matt. La fel și interiorul. Tavanele aveau grinzile la vedere, iar podelele erau din lemn masiv. Totul era făcut din lemn, inclusiv mobila masivă, confortabilă și ramele tablourilor de pe pereți, cu peisaje ale Pacificului de Nord-Vest.

Amy simți o ușoară strângere de piept. Nu gelozie, ci invidie. Matt își găsise locul în lumea aceea nebună. Știa cine era și ce voia. Și o făcuse pentru el însuși.

Într-o zi, cât de curând, își promise ea, avea de gând să facă la fel.

– Ceva de băut? întrebă el. Ceva de mâncare?

Tensiunea dintre ei era atât de palpabilă, încât ea putea să-i simtă gustul.

– Nu.

Se afla acolo pentru un singur lucru, având poftă de cu totul altceva. Cu puțin noroc, aveau să o facă și să se elibereze. Apoi, poate că ea putea să se concentreze asupra motivului pentru care se afla în Lucky Harbor,

să meargă pe urmele călătoriei bunicii Rose. Lăsă rucsacul pe podea.

El își aruncă cheile pe o măsuță de cafea.

– Să nu te atașezi de mine, spuse ea cu mâinile în șold. Pentru că eu nu o să mă atașez de tine.

El îi oferi un surâs.

– Poți să rezişti?

– Da, spuse ea hotărâtă. Era specialitatea ei. Își scoase bluza și o lăsă să aterizeze pe rucsac.

Ochii lui se aprinseră.

Ea se aplecă să-și scoată bocancii, dar el spuse:

– Am fantezii cu bocancii ăia.

Ea îi păstră și își scoase sutienul.

Privirea lui o studie cu înflăcărare, aprinzând locuri ce tânjeau după mâinile și gura lui.

– Rămâi în urmă, spuse ea.

El își scoase pistolul și îl așeză pe măsuța de cafea. Apoi, cureaua. Își aruncă bocancii din picioare. Iar înainte să-și mai dea ceva jos, se apropie de ea.

– Mai mult, spuse ea.

– Oh, o să fie mult mai mult! Vocea lui era răgușită, plină de promisiuni. Dar te vreau în patul meu.

O luă de mână și o trase spre el. Apoi își strecură cealaltă mână pe spatele și în părul ei, ținând-o pe loc pentru a o săruta. Era lent și romantic. Nu era ce își dorea ea. Amy se desprinse și se întinse spre nasturele de la pantalonii de uniformă. Învățase demult că, pentru a primi ce-și dorea de la un bărbat, tot ce trebuia să facă era să-l dezbrace.

Din fericire, de data aceasta, ce își dorea ea și ce voia el se sincronizau perfect. Îi descheie nasturele, trase fermoarul și își strecură mâna înăuntru, înfășurând-o prinzându-i mădularul minunat și tare.

El scoase un sunet care era dorință pur bărbătească, înainte să o oprească.

– În dormitor, spuse el din nou hotărât și o împinse ușor pe hol.

Ea îl înghionti înapoi și îl lipi de perete, chiar într-o parte a șemineului. O întrebase dacă dorea să mănânce ceva, iar ea voia.

– Mai întâi desertul, spuse ea. Întotdeauna.

Gura lui se arcui. Îl amuza. Îl excita, iar dovada se simțea tare pe abdomenul ei. Trupul ei răspunse, iar ea îl sărută lung și adânc, în timp ce îi descheia cămașa. Dumnezeule, bustul lui! Puternic. Lucrat. Își dorea să-l lingă, și începu de la baza gâtului.

Geamătul răsună în pieptul lui și, ca reacție, sângele se învolbură prin trupul ei. Mâinile lui erau pe ea, peste tot. Una îi alunecă ușor pe spate, spre fund, cealaltă îi cuprinse un sân, iar degetul mare trecu înainte și înapoi peste sfârc. Îi murmură numele, în timp ce trupul lui se mișcă. Atunci, ea știu că el era pe punctul să preia controlul asupra ei. Așa că îngenunche pe covorașul din fața șemineului și începu prima, strecurându-și mâinile din nou în pantalonii lui descheiați, eliberându-l ca să poată să-și plimbe limba pe mădularul lui fierbinte, catifelat.

Cu un geamăt nearticulat, el lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de perete și strecurându-și mâinile în părul ei. Putea să-i simtă tremurul ușor din picioare, iar reacția lui o excită. Matt era întruchiparea bărbatului puternic și dominator, iar ea îl supusese cu o simplă atingere a limbii, așa că îl atinse din nou. Și din nou...

– Dumnezeule! icni el. Dumnezeule, Amy! Trebuie să o lăsăm mai ușor.

Ea nu se opri, iar el mai rezistă doar câteva minute înainte să înjure grosolan, degetele încleștându-i-se din reflex în părul ei.

– Continuă să faci asta și o să ejaculez!

Ea îl dorea. Voia să-l facă să-și piardă controlul, iar când avea să termine, urma să-l aibă altfel.

– Dumnezeule, Amy...

Ea continuă, ducându-l spre ceea ce răsună a un final foarte fericit. Încă se bucura de micile tresăriri care

îi traversau trupul masiv şi puternic când el se lăsă în genunchi şi o trase în poala lui. Îi desfăcu sutienul şi o îndoi peste braţul lui, sugându-i puternic un sfârc.

Cu un suspin de plăcere, ea îi cuprinse capul între mâini. Nu ca să-l îndepărteze, ci ca să-l ţină acolo. Oh, da, chiar acolo! O clipă mai târziu, ea îşi dădu seama că el îi scosese cumva pantalonii scurţi şi chiloţii. Rămasă doar în bocanci, o puse în aşa fel încât ea să stea călare pe el, chiar acolo, pe podea. Mâna lui hoinări peste pieptul ei, apoi între coapsele desfăcute, degetele lui lungi alunecând de sus în jos.

Plăcerea o copleşi, făcând-o să ţipe. Ea nu ţipa niciodată. Şocată de zgomotele nebuneşti pe care le scotea, îl muşcă de umăr ca să tacă.

Matt trase aer în piept, dar continuă să o pătrundă cu degetele lui iscusite într-un ritm care deveni centrul ei de greutate. Îi capturase şi gura, sărutând-o apăsat şi adânc, reducând-o la un geamăt, apoi la un gâfâit, până când, în mod incredibil, o făcu să zboare. Îşi reveni în fire şi-l găsi încă dezmierdându-i feminitatea cu gura delicată şi blândă.

– Prima repriză, spuse el discret, suntem la egalitate.

Apoi o întinse pe covoraş, ţintuind-o pe loc când ea se agită, încercând să ajungă deasupra.

Ea întotdeauna era deasupra.

Dar el clătină din cap, iar un zâmbet îi arcui gura – un zâmbet peste măsură de păcătos. Coborând capul, el îşi croi drum de sărutări spre partea de jos a trupului, oprindu-se ca să aducă un omagiu special fiecărui sân în parte, apoi pântecului, trăgând jucăuş cu dinţii de cercelul din cristal din buric, înainte să se mute mai jos.

– Matt. Matt, aşteaptă...

El nu o ascultă mai mult decât îl ascultase ea cu câteva minute mai devreme. Cu umerii lui laţi, îi ţinu picioarele larg desfăcute, apoi îi luă toată puterea dezmierdându-i mugurul cu atingerea perfectă a limbii lui. Redusă la un scâncet, ea lovea cu palmele de covoraş,

de o parte și de alta a coapselor, pe măsură ce el sugea, mușca încet și pur și simplu o scotea din minți.

Fu o cale surprinzător de scurtă, iar de data aceasta, când își reveni, era amețită. De obicei, trebuia să se concentreze ca să aibă măcar un orgasm, dar el îi oferise două cu atâta ușurință, încât ea nici măcar nu știuse ce i se întâmplase. Nu știa dacă trebuia să-i mulțumească ori să fie stânjenită.

– Bine. Ea se ridică în coate și își căută cu privirea hainele care erau împrăștiate prin cameră. În afară de bocanci. Cu care încă era încălțată. O să am nevoie de o plimbare călare.

Se ridică și el, încă între picioarele ei. Zâmbetul lui se adânci, transformându-se de-a dreptul într-unul necurat. Și, în mod surprinzător, ea își simți corpul cum reacționează.

Din nou.

– Da, spuse el. Cred că pot să te duc la o plimbare călare.

Dezbrăcându-se din câteva mișcări de ultimele haine, el își îndreptă atenția spre bocancii ei, scoțându-i din picioare. Când fură amândoi goi-goluți, el o ridică și o sărută, limba lui dezmierdând, sugând și mângâind impunătoare.

Și, la naiba, ea nu putu să-și stăpânească geamătul scos brusc, pentru că, Dumnezeule, bărbatul acesta știa cum să-și folosească gura, stârnindu-i emoții în timpul unui act care ar fi trebuit să fie doar o eliberare fizică, și făcând-o fără nici un efort. Amy încercă să se retragă, dar el o ținu bine, iar ea știu care avea să fie următorul lucru – să se mute în dormitorul lui.

O așeză într-un pat uriaș, apoi, înainte ca ea să mai apuce să facă vreo mișcare, el își întinse trupul peste al ei.

Amy își dădu seama că era cam complicat să mai facă vreo mișcare dacă voia să rămână cu un os întreg.

El scoase un prezervativ, iar în clipa imediat următoare, se împinse înăuntrul ei. Dumnezeule, simți plăcere sau spaimă... Dar ea știa. Își dădu seama în clipa în care țipă și îl trase mai aproape de ea că avea cea mai mare problemă.

Pentru că tot ce se întâmpla între ei nu era nicidecum doar o eliberare fizică.

Nici pe departe.

- Uită-te la mine!

Cu un efort, deschise ochii și se concentră asupra acelui chip transfigurat de extazul pur imprimat în trăsăturile lui. Nu avea nici cea mai vagă idee ce se întâmpla cu ea, fie era erotismul a ceea ce își făcuseră unul altuia sau încă îi putea simți gustul pe limbă, fie era doar sentimentul incredibil pe care îl inspira el, atât de puternic, atât de adânc înăuntrul ei. Dar îl dorea cu o nevoie disperată, pe care nu crezuse că avea să o mai simtă vreodată. Ridicându-și picioarele, îi înconjură talia, gemând când el se retrase ușor doar ca să se împingă din nou înăuntrul ei.

- Este bine? întrebă el.

Ea nu răspunse. *Nu fu în stare,* era copleșită de senzații. El își trecu mâinile peste brațelor ei până ce degetele li se împletiră, apoi le trase deasupra capului ei și le ținti acolo.

Pentru o clipă, gestul o înnebuni de-a binelea. Ea se arcui spre el, încercând să se elibereze, dar el o ținu acolo, în vreme ce se împinse cu coapsele, oferindu-i o penetrare lentă, splendidă. O voia întru totul - inimă, trup și suflet în felul cel mai primordial, cel mai brut pe care ea îl permisese vreodată. Și, când făcu asta, ochii lui îi ținură prizonieri pe ai ei în același fel în care îi ținea prizonier corpul, privind cum trupul ei se zvârcolea sub penetrările lui.

Însemnând-o ca fiind a lui.

Era prea mult. Ea se smuci.

- Nu!

Îi eliberă mâinile de îndată, cu o încruntare îngrijorată, dar, înainte ca el să apuce să spună vreun cuvânt, ea îl răsuci și îl întinse pe spate. *Îl* țintui acolo, îi oglindi acțiunile, trecându-și mâinile peste brațele lui până ce degetele lor se unire deasupra capul *lui*.

„Aha!"

Ochii lui plini de dorință îi căutară pe ai ei îndelung, înainte ca el să-i ofere un zâmbet sexy.

– Este mai bine?

– Mult mai bine, spuse ea, iar următorul sunet scos de fiecare dintre ei fură două răsuflări tremurânde de plăcere, în timp ce ea se ridica și cobora deasupra lui.

Geamătul lui Matt era răgușit și sincer, lăsând-o să facă ce voia, ce avea nevoie, să-l călărească tare și repede, fiecare penetrare trezind o căldură electrizantă, ce scânteia și trosnea în fiecare nerv din trupul ei. Și, în cele din urmă, când amândoi fură cutremurați de culmile plăcerii, iar ea se prăbuși fără vlagă pe pieptul lui, când el o strânse în brațe și îi sărută dulce și tandru tâmpla umedă, Amy înțelese.

Când era vorba despre Matt Bowers, ea nu avea nici un control.

O oră mai târziu, Matt stătea în prăfuita zonă de așteptare din capătul potecii, privind cum pleca Amy. O dusese la mașina ei, așa cum îi ceruse, iar ea plecase atât de repede, încât își simțea capul încă amețit.

Se părea că tot ce împărtășiseră în cabană ajunsese un pic cam departe ca să mai fie comod și că Amy nu fusese deloc încântată.

Ei bine, putea să se alăture afurisitului său club! El venise în Lucky Harbor ca să fugă de toată lumea, să nu mai caute vreodată alinare.

Eșuase în această privință.

– Nu uita! îi spusese ea în patul lui, goală, ciufulită și superbă. Ăsta a fost doar sex.

Aproape că o întrebase dacă îi amintea lui... sau ei. Dar Amy avusese o expresie categorică pe chip, spunându-i clar că ea nu era în pericol să-și dorească mai mult.

Parcurseră drumul până la mașina ei în tăcere. Era greu de spus dacă fusese o tăcere bună sau una rea, din moment ce radarul lui de femei fusese distrus chiar din clipa în care Shelly își făcuse bagajele și ieșise din viața lui.

De fapt, ea fugise.

El clătină din cap, dar nu era bine. Creierul lui încă era tulburat. Amy îl tulburase de-a binelea cu cel mai bun sex oral pe care îl experimentase vreodată. Apoi, îl călărise ca pe un cal sălbatic, spulberându-i ultima fărâmă de rațiune pe care reușise să o mai păstreze. Îl posedase așa cum își dorise, până la capăt, evident, neplăcându-i să fie vulnerabilă și, la fel de evident, având nevoie să dețină controlul.

Ceea ce fusese nou și... interesant.

Cu siguranță, ar fi fost greu să susțină că nu se simțise absolut minunat. Fusese genul de sex la care visa orice tip, total și murdar, lipsit de rațiune.

Fără obligații.

Și nu era exact ce își dorise el de la ea?

capitolul 11

Atât de multă ciocolată, atât de puțin timp!

A doua zi, Amy lucra la restaurant. Era o tură ușoară, fără evenimente, mai ales din cauza ploii torențiale. Debarcaderul era gol, în timp ce ploaia cădea peste toată coasta din Washington. Iar restaurantul rămase la fel de gol. Ceea ce îi permise lui Amy să aibă prea mult timp ca să se gândească.

Nu era un lucru bun când îi tot reveneau în minte frânturi de amintiri din patul lui Matt, mișcându-se

peste ea, vocea lui șoptindu-i sexy și erotic la ureche, trupurile lor strălucind transpirate, picioarele lor împletite.

Trecuse atât de mult timp de când nu mai fusese cu cineva! Asta își tot spunea ea. De fapt, ani întregi, de când, într-o noapte petrecută la Miami, se găsise în altă situație urâtă din care aproape că nu mai ieșise. Fusese doar un alt tip care își dorise mai mult decât voise ea să ofere. După aceea, refuzase sexul în totalitate.

Dar Matt fusese diferit, atât de diferit de oricine altceva cu care fusese înainte! Sexul cu el însemnase intimitate, iar ea nu era pregătită.

Nici pe departe.

Ca să-și mai ia gândul de la Matt, profită de pauza de masă și se strecură în biroul mic din spatele restaurantului, apoi scoase mobilul. Voia să planifice ultima parte a călătoriei bunicii, dar era ușor nedumerită.

„Sună-mă din când în când și poți să-mi pui altă întrebare. O să-ți răspund la câte o întrebare la fiecare apel. Ce zici de asta?"

Cuvintele mamei îi sunau în cap. Avuseseră dintotdeauna o relație tumultuoasă, din ziua în care Amy se dusese să locuiască împreună cu ea, la 12 ani, până când plecase de acasă, la 16 ani. Dar, privind în urmă, Amy putea să recunoască faptul că ea nu era lipsită de vină, că făcuse ca lucrurile să o ia razna. Faptele erau fapte, iar Amy fusese o mincinoasă. O hoață de mărunțișuri. O fată care se folosise de înmugurirea sexualității ca de o baghetă magică.

Un coșmar.

Și plecase fără să se uite înapoi, chiar fără a se gândi cum putea să se simtă mama ei. Fără să-i pese...

Amy scoase un oftat tremurat și formă numărul mamei. I se răspunse repede, cu un „Amy" rostit cu sufletul la gură.

– Da, mamă. Eu sunt.

Urmă un moment de tăcere, iar Amy făcu o grimasă, simțindu-se nedorită și stupidă. Dumnezeu știa cât de mult *ura* să se simtă stupidă. N-ar fi trebuit să facă asta; n-ar fi trebuit...

- Mă bucur că ai sunat.

Amy mai trase o dată aer în piept.

- Te bucuri?

- M-ai surprins data trecută. N-am avut ocazia să te întreb dacă ești bine.

Amy simți o durere în piept. Ea nu făcea asta, treburi emoționale. Și totuși, părea că în ultimul timp făcea doar asta.

- Sunt bine. Tu?

- Bine. Sunt... singură iar. Voiam doar să știi.

Probabil cel mai apropiat lucru de o scuză pe care avea să-l primească.

- Ești încă în Lucky Harbor? întrebă mama ei. Ai o locuință? O adresă?

- Da. Amy își drese glasul și îi dădu adresa apartamentului ei. Ai spus că pot să-ți pun o întrebare.

- Da.

Amy trase adânc aer în piept.

- Știi exact unde și-a terminat călătoria bunica Rose?

- Îmi pare rău, spuse mama ei cu un regret sincer. Nu știu. Tot ce mi-a spus vreodată a fost că, în cele din urmă, se învârtea în cerc.

Un cerc perfect. Exact cum spunea jurnalul. Dezamăgirea îi crea lui Amy un nod în gât, greu și imposibil de înghițit.

- Oh, bine, îți mulțumesc. Trebuie să mă întorc la lucru.

- O să mai suni?

Amy închise ochii. Trecuse mult timp de când tânjise după aprobarea cuiva. Al naibii de mult timp! Probabil de la moartea bunicii Rose. Amy își spusese de un milion de ori că trecuse peste nevoia de acceptare. Dacă avea să sune din nou? Sincer, în clipa aceea nu știa.

– Am numărul tău, spuse ea prudentă.
– Bine.
– Și... mamă?
– Da.
– Și tu ai numărul meu.

La finalul apelului, Amy strânse gunoiul și ieși pe ușa din spate. Îl aruncă în tomberon în drum spre mașină și aproape că se împiedică de Riley pe alee.

– Hei, spuse Amy surprinsă. Ce faci?

Dar răspunsul fu clar. Plouase fără încetare toată după-amiaza, iar Riley era udă leoarcă, indiferent unde stătuse în pădure. Era udă până la piele, ghemuită lângă peretele verandei.

– Ești bine? întrebă Amy.

Arătând deplorabil, Riley încuviință din cap.

– Vino, te duc eu.

Riley nu întrebă unde și nici nu se deranjă să se împotrivească, gest ce îi arătă lui Amy cât de udă și de înfrigurată era adolescenta. De îndată ce ajunseră în vechea mașină a lui Amy, Riley se lipi de orificiile de încălzire, frecându-și brațele peste mânecile bluzei pe care i-o dăduse Amy.

– Știi, dacă rămâneai la mine, stăteai la căldură și acum erai uscată.

– Nu știam cât de mult puteam să stau.

Lui Amy i se strânse inima în piept.

– Până când apare ceva mai bun, ce zici de asta?

Riley se ghemui mai mult, tremurând, și nu răspunse. Amy înțelese și asta. Când ea avusese aceeași vârstă, nu apăruse *niciodată* ceva mai bun. Amy ieși din parcarea restaurantului și plecă spre casă. Urcară scările în liniște, iar înăuntru o împinse pe Riley spre baie pentru un duș fierbinte. Când se opri apa, Amy scoase un alt rând de schimburi pentru Riley din garderoba ei modestă.

Mâncară sendvişuri cu brânză la măsuţa din bucătărie... mâncarea reconfortantă a lui Amy. Riley înghiţi până şi ultima firimitură.

– Mulţumesc, spuse ea când terminară.

Acum arăta mai puţin ca un şobolan plouat. Părul i se usca în bucle moi şi cârlionţate natural. Văzându-i faţa curată, Amy îşi dădu seama cât de frumoasă era Riley.

– Am primit un telefon legat de tine zilele trecute, spuse ea. Un telefon anonim, de fapt.

Îi povesti lui Riley despre telefonul misterios pe care îl primise la restaurant.

Riley nu scoase nici un cuvânt, dar păli.

Amy se încruntă.

– Ce se întâmplă? Ştii cine a sunat?

Riley ridică din umeri.

– Vrei să vorbeşti despre asta?

– Nu.

Ei bine, iată o surpriză.

– Ştii că nu trebuie să trăieşti aşa, pe fugă, nu-i aşa? întrebă Amy. Ai putea să primeşti ajutor, să prinzi rădăcini. Să rămâi aici.

– N-am nici un ban.

– Atunci ia-ţi o slujbă!

– Nu sunt bună la nimic.

– Ei bine, asta nu este adevărat. De exemplu, spuse Amy, te pricepi de minune la conversaţii. Şi ai o fire atât de dulce, plăcută şi prietenoasă!

Riley avu bunul-simţ să se strâmbe la tachinarea blândă.

– Uite, zise Amy, ai putea să debarasezi mesele de la restaurant. Nu o să te îmbogăţeşti, dar o să poţi să te descurci singură. Ai multă libertate în asta, Riley.

Riley rămase tăcută, uitându-se la farfuria goală.

– Ca bonus, ai putea să scapi cu totul de statul în ploaie, chiar aşa plăcut cum probabil a fost. Iar în timpul

liber, poți să fii bună la orice vrei tu să fii bună. Poți să mergi la școală ori unde vrei tu.

Riley se uită la ea.

- Tu la ce ești bună?

- La desen.

- Eu sunt praf la desen.

- Atunci o să găsești ceva la care nu ești praf, spuse Amy. Ceva pentru tine. Este vorba despre alegeri și decizii.

- De obicei, iau decizii greșite.

Amy râse ușor, cu empatie.

- Te înțeleg. S-a întâmplat să excelez și eu la decizii greșite. Dar lucrez la capitolul ăsta. O parte din asta înseamnă să ieși din cercul vicios, încercând să dormi bine și să mănânci decent ca să nu reacționezi pe nepregătite. Rămâi aici peste noapte!

Riley ridică din umeri.

- Da sau nu?

Riley se uită afară pe fereastră, unde ploaia cădea necontenit. Oftă.

- Da.

- Acum, vezi? Asta este o decizie bună.

În ziua următoare, Matt atârna pe North Rim, la 12 metri deasupra pământului, ținându-se de granit doar cu degetele și vârfurile picioarelor.

Josh era în dreapta lui, la vreo 30 de metri sub el.

Era o cursă până în vârf, iar cine pierdea cumpăra cina. Josh cumpărase în trecut patru mese la rând și tot comentase ca o fetiță, susținând că finișurile fuseseră prea la mustață ca să fie decisive.

Prostii! Matt câștigase cinstit și pe drept, chiar dacă garantă că o făcuse doar cu un centimetru sau doi. Dar victoria era victorie.

- Mișcă-ți degetele de doamnă, bombăni Josh când Matt ajunse în dreapta lui ca să găsească un punct bun de sprijin! Îmi stai în drum.

Matt nu se mişcă. Soarele îl bătea în spate şi simţea sudoarea care se prelingea într-o parte a maxilarului.

– Hei, Josh?

– Da?

– Ce deget de doamnă ţin eu acum ridicat?

Josh se uită la degetul ridicat de Matt şi ţâţâi.

– Un necioplit

– Vrei ceva necioplit? Am de toate în meniul de la Eat Me din seara asta, pe banii *tăi*.

– Du-te naibii! îi spuse Josh. Nu-ţi cumpăr nimic din meniu.

– Aşa vorbeşti tu cu doamnele?

– Doamnele, zise Josh cu un mormăit, în timp ce se trase în sus câţiva centimetri, pot avea tot ce vor.

Matt cercetă cornişa de deasupra şi încercă să găsească cea mai bună cale de a ajunge acolo.

– Bine. Dacă nu vrei să plăteşti cina, trebuie să ajungi înaintea mea în vârf.

Evident, gândindu-se din nou, Josh se trase în sus câţiva centimetri. Astfel, trecu la conducere. Matt nu era îngrijorat. Mai erau câţiva centimetri de urcat, iar Josh răsufla din greu.

– Tragi în piept cam mult vânt, doctore. Trebuie să intri în ring înainte să te înmoi ca... ca un doctor.

Josh pufni. Nu exista nici un centimetru de grăsime în corpul lui de peste un 1,80 metri şi amândoi o ştiau. Oamenii îl tachinau că era ca un taur într-un magazin de porţelanuri, dar adevărul era că doctorul Josh Scott era atât de apreciat ca medic, încât fusese nevoit să refuze unii pacienţi.

Şi adevărul era că Josh refuza şi femeile.

– Când a fost ultima dată când ai avut măcar una? întrebă Matt.

Josh îi aruncă o privire din spatele ochelarilor de soare.

– Vrei să facem schimb de poveşti?

– Ai vreo poveste de schimbat?

Josh scoase un sunet ce putea să semene cu un oftat.

– Am fost ocupat.

– Nimeni n-ar trebui să fie atât de ocupat, omule.

– Meseria mea este copleșitoare. Și Anna se comportă ciudat. Iar Toby... are nevoie de mine acasă.

Josh avea custodia unică asupra fiului lui de cinci ani, Toby. O luase la el și pe sora lui mai mică după ce părinții lor muriseră cu șase ani în urmă. Anna avea acum 21 de ani și era iadul pe roți la propriu, căci ajunsese într-un scaun cu rotile după accidentul de mașină care le ucisese părinții. Își petrecuse zece ani cu scopul de a-l înnebuni pe Josh și aproape că reușise. Era mult pentru orice tip, dar, cu meseria lui Josh, fusese aproape imposibil.

– Până la urmă, tu și Amy ați făcut-o, nu?

Matt era să cadă de pe suprafața muntelui.

– Cine ți-a spus asta? întrebă el, de îndată ce-și recuperă priza și se asigură că moartea lui nu era iminentă.

Josh își înclină capul ca să-l observe pe Matt pe deasupra ochelarilor de soare, cu gura arcuită.

– Tu. Chiar acum.

– Aiurea!

Nu mai avea nimic de spus. Mai ales pentru că nu știa ce să spună. Ce se întâmplase între el și Amy fusese... fierbinte ca naiba. Dar încă era enervat de cât de mult se ascunsese ea în spatele actului intim. Cât de mult se ascundea, în general.

Cui pe cui. El știa asta. Ura acest lucru. O sunase mai devreme ca să vadă ce face, doar ca să afle dacă era bine. După spusele ei, era bine. Refuzase orice altă discuție reală, în afară de faptul că îi spusese că Riley se întorsese și stătea cu ea.

– Deci, tu și Amy, nu? Amuzant.

– Ce este așa de amuzant?

Josh ridică din umeri.

– Întotdeauna se poartă de parcă te-ar urî.

– Se dovedește că este o linie subțire între ură și dorință, murmură Matt.

Josh îl privi din nou.

– Ai dorit-o dintotdeauna. Ar fi trebuit să rânjești ca un idiot. N-a fost bine?

Își făcuse plinul de rânjit ca un idiot. Și fusese bine. La naiba, dacă ar fi fost mai bine, ar fi ajuns în flăcări. Dar...

– *Da!* Josh țipă triumfător pentru că, în timp ce Matt se gândise prea mult, Josh își folosise brațele de gorilă ca să ajungă la margine. Cu un strigăt de bucurie, se prăbuși pe platou ca un tăntălău pleoștit, stând acolo întins și răsuflând întretăiat. *În sfârșit*, te-am bătut!

Matt se rostogoli peste margine.

– Noroc. Noroc pe care îl ai o dată în viață.

Josh se ridică într-un cot, transpirat și murdar, cu un zâmbet larg pe față.

– *Tot* ce este în meniu. Vreau tot ce este în meniu.

– La naiba! Matt se uită fix la cer, răsuflând din greu. Bine. Dar nu mă mai las așa de ușor după aceea.

Lui Amy i-ar fi plăcut să studieze o hartă și să planifice următoarea etapă din călătoria bunicii Rose. Dar nu. Ea muncea. Părea că muncea *întotdeauna*.

Și, ca bonus, ploua iar. Sau încă ploua. Dar Jan postase pe Facebook un anunț – „cumpără un fel, primești unul gratis" – și acum, la cină, restaurantul Eat Me era plin ochi. Mulțimea era gălăgioasă, dar Amy învățase să servească și să viseze cu ochii deschiși în același timp.

Convorbirea telefonică avută cu mama ei nu o ajutase prea mult și încă habar nu avea care fusese ultima etapă din călătoria lui Rose. Tot ce știa era că își descoperise inima. Renunțând la pauza de toaletă, Amy scoase jurnalul bunicii din geantă și, stând într-un colț din bucătărie, îl răsfoi.

Au trecut trei săptămâni de când am fost pe munte. Trei săptămâni lungi, în care am refuzat să renunț la noile mele descoperiri: speranța și pacea.

Lucru bun, pentru că aveam nevoie de ambele ca să parcurg tot drumul până acolo și înapoi.

Dar m-am descurcat.

Și a meritat. Privind o pătură de verde, o mare de albastru și o lume de posibilități, întreaga lume s-a deschis. Acolo, pe acoperișul lumii, mi-am promis că, indiferent ce se întâmplă, nu o să cad niciodată la învoială. Nu o să încetez niciodată să cresc. Nu o să renunț niciodată.

Și, în timp ce soarele asfințea la orizont, pe neașteptate, eram iar la început.

Speranță.

Pace.

Și, la fel de bine, ceva nou, ceva ce a închis cercul... inima.

„Tot drumul până acolo și înapoi..." Fără prea multe amănunte despre direcție, se gândi Amy. Dar începea să se întrebe dacă bunica ei voise să spună că o luaseră pe Rim Trail, de la marginea de nord până la cea de sud. Era o variantă bună sau măcar cea mai bună din câte avea.

– Amy, țipă Jan. Alt apel pentru tine.

Amy lăsă deoparte jurnalul. De data aceasta, când ridică telefonul din bucătărie și spuse „alo", urmă o pauză, dar convorbirea nu se încheie.

– Alo? repetă ea.

Vocea era răgușită și bărbătească.

– Spune-i lui Riley că poate să fugă, dar nu poate să se ascundă.

Ea simți cum o inundă adrenalina.

– Cine este acolo?

Nimic.

– Alo? repetă Amy. Nu închide...

Clic.

Şi apoi tonul de apel.

„La naiba!" Amy servi mâncarea, aşteptând-o pe Riley, şi făcu un semn spre Jan.

- Fac o pauză de cinci minute.

- Faci pe naiba!

- Bine, de două minute.

Fără să mai aştepte aprobarea, Amy apucă noul rucsac pe care îl cumpărase de la magazinul de bricolaj din capătul străzii, apoi, din intuiţie, ieşi pe uşa din spate.

Intuiţie care dădu roade.

Riley stătea pe verandă, protejată de streaşină, privind cum cădea ploaia. Amy se aşeză lângă ea şi puse rucsacul pe genunchii adolescentei.

- Ce este asta? întrebă Riley.

- Al tău este rupt.

Riley îşi trecu degetele peste etichetele care încă erau prinse de rucsacul din poala ei.

- Şi mi-ai cumpărat unul nou?

- Da.

Riley începu să clatine din cap şi împinse rucsacul, dar Amy îşi puse mâna pe el şi-l ţinu pe genunchii lui Riley.

- Era la reducere, iar Anderson, proprietarul magazinului, mi-a făcut o reducere mare, aşa că nu-i nici o problemă. Vreau să fie al tău.

Riley se uită lung la rucsac, apoi îi deschise fermoarul. Înăuntru era strictul necesar pus de Amy: lanternă, sticlă de apă, pastramă de vită...

Riley înghiţi în sec şi nu spuse nimic.

Amy o privi lung, fără să ştie exact cum să reacţioneze. Când fusese în situaţia lui Riley, să-şi manifeste emoţiile era tot una cu manifestarea slăbiciunii şi nu era loc pentru slăbiciune sau vulnerabilitate în viaţa ei. Nici o fărâmă. Chiar dacă un om îi voia binele, Amy nu fusese în stare să lase garda jos ca să-şi arate vulnerabilitatea.

Nici Riley nu putea.

Amy înțelese asta, dar, la naiba, era greu să te uiți, să-ți dorești atât de mult să ajuți, știind că Riley nu avea să se lase prea ușor ajutată!

– Ai și un set de baterii de rezervă în buzunar. Să fii luat pe nepregătite îți dă bătăi de cap, știu asta prea bine.

– Nu trebuia să faci asta.

– Știu. Amy se uită la ea. Și puteai să intri. Speram să apari. Am un sendviș cu de toate, cartofi prăjiți și un pahar mare cu suc care te așteaptă.

Riley se uită lung la ea, fiind prinsă într-un război care se dădea între mândria ei și nevoia de hrană.

– De unde ai știut că sunt aici?

– Am ghicit.

Amy nu avea inima să-i spună lui Riley că puștii ca ea erau creaturile unor obiceiuri uzate. În afară de apartamentul lui Amy, restaurantul era locul în care Riley își primise cina. Simpla nevoie o aducea mereu înapoi în aceleași locuri până când acel lucru se schimba.

–Hai! Amy se ridică în picioare și îi făcu semn cu bărbia spre ușa din spate. Trebuie să mă întorc înainte ca Jan să-și iasă din minți.

Amy o așeză pe Riley în separeul din față și îi servi o farfurie mare cu mâncare. Lucille și acoliții ei erau la o masă în apropiere, sporovăind despre ceva ce se afla pe telefonul uneia dintre ele. Josh și Matt intrară pe ușa principală. Amândoi purtau haine de alpinism și păreau specimene masculine extrem de bine clădite. În timp ce traversau restaurantul, fiecare femeie îi urmări atent. Lucille chiar făcu o poză cu iPhone-ul, care, bănuia Amy, urma să apară pe Facebook înainte ca ea să apuce să le servească băuturile.

Nu că ea ar fi fost imună la bărbați sau la farmecul lor. Josh arăta bine întotdeauna și, în seara aceea, chiar prăfuit și oarecum transpirat, arăta de parcă putea să apară direct pe coperta revistei *Outside*.

Dar ochii lui Amy erau aţintiţi spre Matt pentru că, dacă Josh arăta bine, Matt arăta minunat şi mult *prea* sexy.

De ce continua el să fie atât de sexy pentru ea?

El îşi ridică ochelarii de soare întunecaţi pe cap şi o căută din priviri. Nu exista nici un alt cuvânt. Ochii lui scrutară restaurantul până ce o găsi. O studie, făcând ca fiecare nervură pe care o avea să se înfioreze conştient, deşi privirea lui era mai mult întrebătoare decât sexuală, de parcă se asigura că Amy era bine, chiar dacă ea habar nu avea de ce nu ar fi.

Apoi el zâmbi. Oh, cât de mult iubeau sfârcurile ei obraznice zâmbet acela de prădător! Dacă grija lui intensă trezise lucruri înăuntrul ei, zâmbetul lui aproape o întoarse cu susul în jos.

Apoi ea îşi dădu seama că Lucille plecase de la masa ei şi vorbea cu Riley, chiar dacă adolescenta se retrăgea, clătinând categoric din cap. Amy se apropie destul de mult, la timp ca să o audă pe Lucille spunând:

- Toţi nou-veniţii fac asta, scumpo! Şi să te postez pe Facebook o să te ajute să-ţi faci prieteni.

Riley părea îngrozită, nu doar puţin panicată. Amy păşi între Lucille şi fugara Riley.

- Nici o poză pe Facebook pentru ea.

- Spune că are 18 ani, spuse Lucille. Şi pare atât de singură! Am crezut că aş putea să ajut...

- Poţi să ajuţi şi să nu postezi nici o informaţie despre ea pe Facebook, zise Amy cu hotărâre.

La auzul tonului serios al lui Amy, Lucille tăcu o clipă şi studie faţa bosumflată a lui Riley.

- Am înţeles, spuse ea în cele din urmă Lucille, destul de blând. Dacă ai nevoie de ceva...

- Sunt bine, rosti Riley, apoi se întoarse brusc şi ieşi pe uşă.

Amy plecă după ea.

- Riley... Hei, aşteaptă!

- Mulţumesc pentru mâncare, dar trebuie să plec.

– Doar o clipă. Ea o apucă de încheietură pe Riley. Voiam să-ți spun... tipul ăla a sunat din nou aici.

Riley rămase nemișcată o clipă, apoi se repezi din nou spre ușă, mișcându-se mult mai repede acum.

Amy o urmă până afară și rămase nemișcată în capătul scării, în timp ce ochii ei se obișnuiau cu întunericul nopții, fără lună, după ce ieșise din restaurant.

– Riley?

Auzi pași. Amy fugi după ei și abia o prinse din urmă pe Riley când pleca din parcare. Cu rucsacul atârnând pe umăr, fata stătea în stradă, cu degetul mare ridicat.

– În nici un caz, spuse Amy. În nici un caz nu te las să faci autostopul!

– Aici este Lucky Harbor, nu-i așa? Nimic rău nu se întâmplă în Lucky Harbor.

Amy clătină din cap.

– Se întâmplă ceva rău cu tine și, dacă mi-ai spune, te-aș putea ajuta.

Riley îi întoarse spatele și agită degetul spre mașinile care treceau.

– La naiba, Riley. Nu face asta!

– Scuze, dar pot să fac orice vreau.

– Unde mergi? întrebă Amy. Spune-mi măcar asta!

Riley făcea cu degetul spre un camion care trecea și care încetini.

Jan avea să o ucidă pentru că plecase dintr-un restaurant plin de lume, dar Amy nu putea să o lase pe Riley să plece așa.

– Stai la mine peste noapte, spuse ea gâfâind, urmărind cum camionul îi făcu semn să se apropie.

Riley clătină din cap. Îi reveni culoarea în obraji, dar nu prea mult. Cu siguranță, era speriată și nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama că era efectul apelului telefonic.

– Este timpul să merg mai departe.

Voia să plece din Lucky Harbor. Temându-se că Riley avea să urce în camion și să nu mai fie văzută niciodată, Amy clătină din cap.

– Nu. Te rog, rămâi!

Camionul opri şi şoferul claxonă. Riley ar fi sărit înăuntru numaidecât, dar Amy o apucă de braţ.

– Nu trebuie să faci asta, ştii că nu trebuie. Rămâi! Ai de muncă aici şi, dacă vrei, oameni cărora le pasă.

Şoferul camionului claxonă din nou, iar Amy lovi cu palma în camion. Şoferul coborî geamul şi le aruncă o listă întreagă de înjurături scârboase înainte de a demara, învăluindu-le în praf.

Riley păru impresionată.

– Uau, i-ai dat papucii tipului!

– Rămâi!

Riley clătină din cap, bulversată.

– Ţie de ce îţi pasă?

Pentru că, odinioară, avusese probleme şi nu existase nimeni căruia să-i pese. Pentru că recunoscuse neputinţa din ochii lui Riley.

– Poate că am nevoie să văd că li se întâmplă ceva bun persoanelor ca noi. Rămâi, Riley. Rămâi şi spune că o să te gândeşti la serviciu!

Riley se uită lung la ea.

– O să mă gândesc la serviciu.

Amy fu cuprinsă de un val de uşurare şi se relaxă.

– Hai! Poţi să intri şi să mă aştepţi până ce termin munca.

Adolescenta făcu o pauză, apoi clătină din cap.

– Totuşi, nu pot să stau cu tine.

– De ce?

Riley strânse din buze. Cu siguranţă, avea motivele ei, motive întemeiate. Şi era limpede că nu avea de gând să vorbească despre ele. Amy avea presimţirea teribilă că fata încerca, într-un fel, să protejeze pe cineva prin tăcerea ei, ceea ce nu o făcu să se simtă mai bine.

– Unde o să dormi?

Riley şovăi.

– Riley...

– Trebuie să-mi promiţi că nu spui.

Oh, Doamne! Niciodată nu începea ceva bun cu fraza aceea. Cum putea să facă o promisiune atât de serioasă când Matt sigur avea să întrebe ce se întâmpla?

- Ascultă...

- Promite!

Disperarea lui Riley era evidentă, iar Amy o privi în ochi și văzu frică amestecată cu nevoia de a crede în *cineva*. La naiba! Acel cineva avea să fie ea.

- Promit, zise Amy încet. Riley, îți promit.

- Absolut nimănui.

Oh, cât de mult ura să facă o asemenea promisiune, mai ales una pe care o regreta deja, dar expresia de pe chipul fetei o convinse să facă asta.

- Absolut nimănui. Îți promit.

Și totuși, adolescenta șovăi.

- Mă întorc în pădure.

- Riley! Amy clătină din cap. Știi că Matt te-a rugat să nu campezi ilegal.

- Nu o să afle.

- O să întrebe, ripostă Amy.

- În cazul ăsta, spune-i că încă stau la tine.

Oh, nu! Era o idee foarte proastă.

- Riley...

- Ai promis!

În spatele lor, ușa de la restaurant se deschise și însuși bărbatul în cauză ieși. Cum făcuse asta? Simțea când ea se gândea la el? Amy îi întâlni privirea, apoi se întoarse spre Riley ca să-i spună că aveau într-adevăr nevoie de alt plan. Dar fata dispăruse.

Matt traversă parcarea. Amy habar n-avea ce era în mintea lui, deși știa ce era în mintea ei. Își făcea griji pentru Riley. Era neliniștită pentru că tocmai acceptase să-l mintă pe singurul bărbat care o făcuse să simtă ceva vreodată. Și, ca de obicei, fu cuprinsă de acel sentiment contradictoriu de cădere liberă, dar având senzația de siguranță doar pentru că el era în preajmă.

- Ești bine? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

– Şi Riley?

Încuviinţă din nou şi speră să acopere tot ce voia el să ştie. Dar ar fi trebuit să-şi dea seama. Matt nu era tipul de bărbat pe care putea să-l trimită la plimbare sau să-l prostească doar cu un zâmbet. El poate era relaxat şi înţelegător, dar era isteţ foc.

– Probleme? întrebă el.

Ea clătină din cap, în timp ce se gândea că nu era aşa. O mare problemă. Multe probleme. Exista un secret între ei, un lucru ce nu ar fi deranjat-o în trecut, dar acum o deranja nespus. Habar n-avea ce făcea cu el, dar neliniştea ajunse la un alt nivel acum.

– Sunt groaznică la discuţiile din dimineaţa de după, spuse ea. Chiar dacă practic asta este acea după-amiază de după. Sau seara de după. Sau...

– Poate că ai fi mai puţin groaznică dacă nu te-ai eschiva.

Mda, poate. Probabil. Dar ea se eschiva.

– Bine, spuse el şi clătină din cap de parcă nu era sigur cum ajunseseră acolo.

– Hai s-o luăm de la capăt. Sigur eşti bine? Întreb aşa, în general.

– Da, spuse ea. Chiar sunt bine. Tu?

– Mai mult decât bine.

Ea îşi dădu ochii peste cap, dar se simţi ameninţată de un zâmbet. Cum reuşea el asta – s-o facă să zâmbească atunci când era pe deplin vlăguită – era un mare mister.

El făcu semn cu bărbia spre locul din care dispăruse Riley.

– Povesteşte-mi despre Riley.

Iată ceva care îi şterse imediat zâmbetul de pe chip. El credea că Riley stătea la ea pentru că aşa îi spusese. Să nu corecteze acea presupunere şi să-i spună că Riley avea să se întoarcă în pădure era totuna cu a-l minţi.

Dar ea făcuse o promisiune. Îi promisese unei adolescente care avea nevoie disperată să capete încredere în cineva.

– Chiar nu e nimic de spus. Îi dădeam să mănânce.

Matt o studie vreme îndelungată, cu ochi tăioși și scrutători. Putea să simtă căldura trupului lui, forța lui relaxată. Simți dorința complet inexplicabilă de a se apropia de el. Era ceva care o tulbura. Își petrecuse cei mai mulți ani din adolescență și tinerețe încercând din răsputeri să-și distrugă propria viață. Ceea ce implicase câteva lucruri prostești și nesigure, precum a face autostopul prin țară, a accepta să fie dusă cu mașina și să stea prin diferite locuri, fără să se gândească la propria ei siguranță.

Faptul că nu avea o familie pe care să o sune nu făcuse decât să accentueze senzația că mergea pe sârmă.

Devenise bună la asta.

Devenise bună și la instinctul de supraviețuire. Reușise să supraviețuiască în ciuda propriei voințe și iată că se regăsea acum la onorabila vârstă de 28 de ani, iar tot ce își dorea să facă era să se întoarcă, să-și îngroape fața în pieptul lui Matt și să-l lase să fie el cel puternic.

Cu siguranță, ar fi făcut-o. Dacă ea făcea primul pas, el ar fi luat-o în brațe și ar fi ținut-o strâns. I-ar fi murmurat ceva cu vocea lui gravă și calmă, ceva ce poate nici n-ar fi înțeles, dar n-ar fi contat. Ea ar fi știut că totul avea să fie bine.

I-ar fi oferit senzația de siguranță, iar această idee o îngrozea.

El o apucă de mână și o întoarse cu fața spre el.

– Amy.

Cu un oftat, ea îl lăsă să o strângă din nou în brațe când o sărută. Gura îi era caldă și pricepută, cu un gust familiar și pur și simplu potrivit. Ca și cum se întorcea acasă. Era singura scuză care îi permitea să-și adâncească sărutul, să-și înfășoare brațele pe după gâtul lui și să-i răspundă la sărut, până când rămânea fără aer. În cele

din urmă, întrerupse sărutul pentru că nu era ca ultima dată, când el tocmai terminase serviciul și se duseseră valvârtej acasă la el să se dezbrace ca doi nebuni în călduri. Pe ea o aștepta o tură lungă.

– Trebuie să ne întoarcem înăuntru înainte ca Jan să mă omoare, șopti ea pe gura lui.

O lăsă să se îndepărteze, dar, când ea vru să plece, el o strânse mai tare de mână.

– Amy.

– Mda?

O țintui cu privirea, iar ea se chinui din răsputeri să-și țină gândurile pentru ea.

– Mi-ai spune dacă ar fi vreo problemă, spuse el.

O parte din încântarea ei se risipi.

– Ce fel de probleme? întrebă ea prudentă.

– *Orice* fel de probleme.

Poate că nu era atât de bună la mințit pe cât credea.

– Pot să am grijă de mine. Știi asta, nu-i așa?

– Tocmai asta e problema, Amy. Nu trebuie. Ai cunoștințe aici. Prieteni. Oameni cărora le pasă. *Mie* îmi pasă.

Nu cumva ea avusese aceeași conversație cu Riley? Iar acum, Matt era cel care încerca să fie acolo pentru ea. La naiba dacă gândul acela nu-i provoca un nod în gât pe care îl înghițea cu greu!

– Nu este nici o problemă.

„Te rog, nu-mi cere să promit!"

El nu o făcu. Fără să mai adauge nici un cuvânt, el încuviință din cap, îi dădu drumul la mână și, fără să aibă de ales, ea se întoarse în restaurant.

capitolul 12

Dumnezeu le-a dat îngerilor aripi, iar oamenilor, ciocolată.

Două zile mai târziu, Matt o găsi pe Amy la sediul pădurarilor, studiind marele panou cu trasee. Purta blugii

ei mulați, băgați în bocancii trăsnet, și un tricou subțire, strâmt și inscripționat cu niște simboluri chinezești, al căror înțeles nu-l cunoștea. Ea era cu ochii ațintiți spre panou și fruntea încruntată, mișcând buzele în timp ce citea numele traseelor. Simpla ei apariție îl făcea să simtă atât bucurie, cât și durere.

– Încotro? întrebă el.

Ea nu-și întoarse atenția de la panou.

– Mă gândesc să merg din marginea de nord până la cea de sud.

– Pentru... inima ta?

– Pentru inima *bunicii* mele.

El încuviință din cap.

– O să vrei să mergi pe traseul de est până în vârf, spuse el, bând tacticos din sticla de Dr. Pepper pe care o luase de la magazinul din drum. Este cel mai lung, dar cel mai ușor spre moderat drum spre vârf. Există o scurtătură, dar să nu o iei pe acolo. Întoarce-te pe același drum!

Ea își întoarse capul și îl privi, iar el simți același pumn în plex pe care îl simțea de fiecare dată când erau atât de aproape. Voia să creadă că și ea simțea la fel, dar era greu să-și dea seama dacă era așa. Era al naibii de bună la a-și ascunde gândurile.

– Ai de gând să stai peste noapte?

Gura ei se arcui ușor.

– Nu. Nu cred că mi se potrivește să rămân peste noapte în sălbăticie.

El putea să o contrazică. Putea să-și amintească foarte bine cum arăta în hanoracul lui, în sacul lui de dormit, în cortul lui. *Fierbinte.*

– Atunci trebuie să te asiguri că te întorci pe la ora 3 sau 4, ca să fii înapoi înainte să se întunece.

Îl salută drept răspuns că așa avea să facă, iar el surâse.

– Ne putem întâlni după aceea, spuse el.

Din nou, sprânceana ei se arcui.

– Pentru?

– Să ieşim.

– Să ieşim, repetă ea, de parcă nu înţelesese cuvântul.

– La o întâlnire, o lămuri el.

– O *întâlnire?*

– Da, răspunse el, râzând jalnic ca pentru sine. Ca pentru ea. Doar dacă nu eşti alergică la întâlniri. Atunci ne putem gândi la altceva.

Ea deschise gura, apoi şovăi.

El înălţă capul.

– Ţi-e teamă să vezi ce se întâmplă în continuare.

– Nu există planuri pentru ce se întâmplă în continuare, îţi aminteşti? *Fără* să ne ataşăm.

– Planurile se schimbă.

Ea îl privi lung, de parcă el nu vorbea pe limba ei.

– De ce? Spune-mi, de ce ai vrea să ieşi cu mine? Sunt morocănoasă, irascibilă şi sinceră, nici vorbă de o persoană drăguţă.

– Recunosc că eşti morocănoasă, spuse el. Şi n-ai dreptate când spui că eşti persoana drăguţă. Eşti o persoană mai bună decât crezi tu, Amy.

Ea îl privi cu suspiciune, de parcă el ar fi avut un motiv ascuns pentru care o linguşea.

– Nu este un motiv întemeiat pentru o întâlnire, spuse ea. De ce, Matt?

Răspunsul simplu era că o dorea din nou. Era şi răspunsul dificil.

– Pentru că mă simt bine când sunt cu tine, rosti el pur şi simplu.

Ea inspiră adânc.

– Matt, eu...

– Nu. Nu spune că nu poţi, ştiu că nu lucrezi astă-seară. Şi nu spune că nu vrei pentru că am fost amândoi în patul meu în noaptea aia. Ştiu cum te-ai simţit, Amy. Am văzut asta.

Ea continuă să-l privească lung, de parcă el şi-ar fi pierdut minţile. Şi, la naiba, poate că şi le pierduse!

– Este greu să ți se spună nu, zise ea în cele din urmă.

– Atunci nu spune nu. Spune da.

Ea clătină din cap, sigur gândindu-se că era o idee rea, dar apoi rosti cuvântul pe care Matt și-l dorea:

– Da.

Pentru Amy, traseul Rim Trail era mai mult moderat decât ușor. Dar măcar era marcat și ușor de urmat, chiar dacă era o escaladare directă, verticală de vreo 750 de metri.

Fusese fericită să găsească primele două părți din călătoria bunicii. Se temea de ultima parte.

„La sfârșit, s-a învârtit în cerc." Așa scria în jurnal.

Amy oftă. Putea doar să spere că, odată ajunsă la final, avea să-și dea seama.

La jumătatea drumului, făcu o pauză pe un platou natural, în spatele unei stânci abrupte, care era uluitoare. În fața ei, se afla un pârâiaș îngust format după topirea zăpezii. Mai departe, în jos, putea să vadă Oceanul Pacific clocotind sub un cer punctat de nori albi și pufoși. Părea atât de frumos încât ai fi zis că era o pictură.

Având nevoie să-și tragă sufletul, se așeză pe o stâncă aflată la picioarele ei și își scoase blocul de desen, dorind să deseneze locul acela, gândind și sperând că bunica ei și Jonathon stătuseră prin preajmă, cu trei decenii în urmă, bucurându-se de priveliște.

Îi luă o oră să schițeze suficient pentru a termina mai târziu. În timp ce desena, se gândi la Riley și spera că fata era bine. Amy nu obișnuia să se gândească la alții, dar faptul că își făcea probleme pentru Riley era mare lucru.

Înfometată, își scoase gustarea pe care și-o pregătise și mâncă mai întâi negresa. Dumnezeule, dar nici măcar ciocolata moale, lipicioasă nu putea să o facă să uite de problema ei șocantă!

Va ieşi la întâlnire cu Matt în seara aceea.

O întâlnire.

Apoi luă sendvişul şi scoase telefonul ca să o sune pe Mallory, care nu răspunse. Era probabil în tură la urgenţe sau la clinica de sănătate publică. Apoi o sună pe Grace şi avu noroc.

- Am o problemă.

- Oh, slavă Cerului, zise Grace pătimaşă. Am completat 50 de aplicaţii pentru un serviciu şi nimeni nu angajează. Nimeni nu mă vrea, cu excepţia ta. Am nevoie să mă simt utilă. Spune-mi problema ta! Spune-mi *toate* problemele tale! Ai nevoie de o lecţie de fată cuminte? La ce număr am ajuns, şapte? *Fii întotdeauna disponibilă când prietena ta se simte ca o ratată.*

- Sunt disponibilă, o asigură Amy. Şi, ţi-am spus, dacă eşti atât de disperată, avem nevoie de o persoană la debarasat mese la restaurant. I-am oferit slujba lui Riley, dar nu cred că o să accepte.

- N-am nimic personal cu asta, dar mai bine mă ocup de roata mare la debarcader decât să lucrez pentru Jan. Dacă aş lucra pentru ea, s-ar putea să fiu forţată să fac ceva radical.

- Cum ar fi să te sinucizi?

- Cum ar fi să *o ucid* pe Jan, replică Grace. Acum, spune-mi!

- Ies diseară.

- Afară?

Amy oftă.

- La o întâlnire.

Urmă o tăcere totală.

- Aşteaptă, spuse Grace, şi urmă un clic.

Două minute mai târziu, Grace reveni cu un telefon.

- Bine, spuse ea. Este şi Mallory pe fir. Nu eram în măsură să mă ocup singură de problema asta.

- Hei, salută Mallory cu sufletul la gură. M-ai prins. Sunt în pauză. La noapte o să fie lună plină şi avem deja

două femei în travaliu și o victimă de la sala de jocuri. Spune mai repede! Care este urgența?

– Nici o urgență, răspunse Amy. Eu doar...

– Este o urgență *totală*, interveni Grace. Amy merge la întâlnire cu Pădurarul Fundulet Fierbinte.

Mallory strigă atât de tare de încântare, încât Amy fu nevoită să îndepărteze telefonul de la ureche.

– Dumnezeule! spuse Amy. Luminați-mă! De unde știai că o să mă întâlnesc cu Matt? o întrebă pe Grace. Eu n-am spus nimic.

Grace râse. La fel Mallory.

– Ce?

– Ei bine, cine altcineva să fie? întrebă Mallory. Matt este singurul tip la care te-ai uitat vreodată de două ori. Și, Doamne sfinte, felul în care se uită la tine contribuie la încălzirea globală!

Lui Amy îi trecu fulgerător prin minte privirea lui Matt când fusese îngropat adânc în ea și simți ca se udă. Mda, felul în care o privea era înnebunitor. Felul în care făcea *totul* era înnebunitor, mai ales când se dezbrăca. Era excepțional la dezbrăcat, știind când să fie dulce și convingător, când să *nu* fie nici una din cele două. Și lucrurile pe care i le șoptise la ureche... Îi oferise tot ce avea, până când se încordase și tremurase sub efectul propriei lui nevoi.

La naiba, îl dorea din nou!

– Așa, unde te duce la întâlnire? întrebă Mallory.

– Și cu ce te îmbraci de data asta? își dori Grace să știe.

– Bine, de ce trebuie să-i spunem întâlnire? întrebă Amy. Vreau să spun că ne vedem, mâncăm, vorbim, ne dezbrăcăm... Nu trebuie să o *etichetăm*.

– Ar trebui să o etichetăm, rosti calmă Mallory, vocea rațiunii. Se presupune că o să fie un timp grozav.

Amy își dădu ochii peste cap.

– Te-am auzit, adăugă Mallory. Acum spune-mi care este problema cu un tip minunat, un tip cu adevărat

minunat, care te scoate în oraş şi spune că este o întâlnire? El are un serviciu, o casă şi cel mai tare abdomen pe care l-am văzut. Pe lângă asta, este deja fermecat de tine fără pantaloni, nu-i aşa?

– Bine, răspunse Amy la sforăitul deloc elegant al lui Grace. În primul rând, *singurul* motiv pentru care mi-am scos pantalonii a fost fiindcă mă tăiasem pe coapsă.

– Asta n-ar fi prima mea ipoteză, interveni Grace.

– În al doilea rând, continuă ea de parcă Grace nu ar fi zis nimic, n-a fost mare lucru! Eram în excursie, m-am rătăcit şi...

– ... şi el te-a salvat, sublinie Mallory. Încă un punct în favoarea lui. Bărbatul este fierbinte şi salvează domniţele aflate în primejdie.

– Eu nu sunt în primejdie! Te-am sunat pe tine prima, iar tu...

– Nu te-ar fi vrăjit cu pantaloni, spuse Mallory.

Grace izbucni în râs.

Amy îşi puse capul pe genunchi.

– Nu mă ascultaţi.

– Atunci, spune-o direct de data asta, insistă Mallory.

– Bine. Amy trase aer în piept. N-am fost niciodată la o întâlnire adevărată.

Tăcere deplină. Amy verifică ecranul telefonului ca să vadă dacă mai erau pe recepţie.

– Alo? Mai sunteţi acolo?

– Câţi ani ai? întrebă Grace, părând confuză.

– 28.

– Şi mai eşti virgină?

– N-am spus *asta*, zise Amy râzând. Şi nu, nu mai sunt. Era mai departe de a fi virgină decât oricine altcineva. Uite, nu-i mare lucru. Am plecat de acasă când aveam 16 ani, apoi a fost vorba mai mult despre supravieţuire decât despre întâlnire. Ea făcuse ce trebuia să facă, iar uneori fusese cu un tip din cauză că el avea un loc unde să stea şi să mănânce... Nimic din toate acestea nu se referea la o întâlnire în adevăratul sens

al cuvântului. Și, cumva, n-am ajuns niciodată într-un punct în care întâlnirile să fie cu adevărat o opțiune, spuse Amy, uitându-se fix la stânca de la picioarele ei. Un fluture aterizase pe suprafața apei și se zbătea, încercând să nu se scufunde. Amy cunoștea sentimentul. Încercă să-l salveze, dar fu luat de curenți. Cunoștea și sentimentul acela. Ascultați, trebuie să plec ca să nu rămân blocată iar aici pe munte!

– Nu, așteaptă! spuse Mallory. Te rog, așteaptă! Îmi pare rău că am râs de tine. Cred că este minunat că Matt te-a invitat la întâlnire.

Amy oftă. Mallory vorbise de parcă se simțea foarte emoționată, ceea ce nu conta, de fapt, pentru că pe ea o emoționau multe lucruri. Cum ar fi fost răsăritul și apusul soarelui. Ultima dată când se uitaseră împreună la televizor, Mallory suspinase fățiș la una dintre reclamele cu salvarea cățelușilor de la protecția animalelor.

– Ar trebui să ieși cu el, Amy, continuă Mallory. Fă treaba cu mâncarea și conversația. Nu și partea cu dezbrăcatul.

Amy făcu o grimasă, ținând pentru sine faptul că făcuse deja treaba cu dezbrăcatul.

– Doar bucură-te de prima întâlnire, zise Mallory. Și, ca să știi, am o lecție de față cuminte pentru tine. Asta este una serioasă, Amy. *Foarte* serioasă.

– N-am nevoie...

– Tu meriți lucruri bune, spuse oricum Mallory. Meriți oameni buni în viața ta, iar Matt este și bun, *și* om bun.

La naiba. Amy simți un nod în gât și nu văzuse nici o reclamă de la protecția animalelor.

– Cum poate să fie un bărbat și adjectiv, și substantiv?

– Ai încredere în mine! spuse Mallory. Ty este amândouă. Și așa este și Matt.

– Sunt de acord cu Mallory, interveni Grace. Cu siguranță, trebuie să te duci cu Matt diseară. Dar eu spun *să faci* treaba cu dezbrăcatul.

- Grace! o apostrofă Mallory.

- Alo! spuse Grace. Vorbim despre Matt Bowers. L-ai văzut. Superb, bine clădit, atrăgătorul Matt. Şi poartă uniformă. Cu o armă... Ea oftă, visând. Îmi pare rău, dar Amy are datoria să se dezbrace cu un tip ca ăsta şi să raporteze. Cu detalii.

Amy întrerupse convorbirea şi reluă drumeţia. Grace avea dreptate, Matt era superb şi bine clădit, în felul în care fiecare bărbat putea să fie, dar ea îşi scosese asta din minte. Nu avea să mai fie vorba de dezbrăcat.

La ora 3, stătea în picioare pe vârful stâncii, privind în jos spre cele patru lacuri mici, unde fusese zilele trecute. *Până* la capăt. Putea să vadă câteva vidre care se jucau pe malul primului lac şi un peşte sărind din apă, care executase un salt perfect şi se scufundase din nou.

Îi tremurau picioarele de la urcare. Sau poate pentru că privise în jos de la înălţimea ameţitoare, dar, oricum, rămase acolo în deplină venerație, putând să audă vocea bunicii în minte.

„Am simţit-o ca pe o promisiune. Aveam speranţa mea, dar acum mai am ceva, pacea. Four Lakes mi-a dat pacea."

Amy închise ochii şi trase adânc aer în piept, apoi îi deschise iar, simţindu-i arzând de emoţie. Dumnezeule, ce era cu ea? Nu putea să nege adevărul. Văzuse licăriri de speranţă la Sierra Meadows. Era un sentiment nou şi fragil, dar exista. Cât despre pace, nu era chiar sigură. Când se gândea la viaţa ei, ştia că o trăise întotdeauna ca să supravieţuiască. Dar începea să vadă că viaţa era mai mult decât simplă supravieţuire, mult mai mult. Şi poate că pacea era exact asta, să afli pur şi simplu că aşa era.

Mai rămânea inima, ceva în care nu crezuse niciodată şi pe care, de fapt, o lua în râs.

Dar acum nu simţea că o lua în râs şi habar n-avea dacă asta se întâmplase mulţumită orăşelului Lucky

Harbor, prietenilor pe care și-i făcuse acolo sau unui anume pădurar care umplea ceva înăuntrul ei, un loc despre care ea habar nu avusese că fusese gol.

Matt ciocăni la ușa lui Amy. Venise mai devreme pentru întâlnirea lor pentru că... Ei bine, nu avea un motiv întemeiat, altul decât că voia să o vadă. Habar n-avea ce urma să aducă noaptea, dar, dacă totul mergea ca la alte întâlnirile pe care le avuseseră ei doi, nu avea să fie plictisitor.

Mașina Lui Amy era în parcare, dar ea nu răspunse. Ciocăni din nou și apoi, când tot nu răspunse, încercă ușa. Se deschise, ceea ce nu îl făcu să se simtă mai bine... Amy nu era o femeie care să-și lase ușa descuiată.

– Amy?

Nimic, așa că el intră.

– Alo?

Tot degeaba.

Locuința ei era atât de mică, încât putea vedea dintr-un capăt în altul. Văzu ușa dormitorului deschisă și se apropie. Părea că fusese aruncată o bombă înăuntru. O bombă de femeie. Haine scoase din sertarele dulapului și din debara erau împrăștiate pe pat, dar nu era nimeni în vreo haină.

Baia era umedă și aburită, de parcă se făcuse recent un duș acolo. Erau lucruri de femeie pe masă, tuburi și borcane, iar locul mirosea a femeie sexy. O pereche de chiloți din dantelă și sutienul asortat zăceau pe podea. Drăguț. El se întoarse în living.

Văzu o mică ușă glisantă ce dădea într-o zonă îngustă. Era deschis. Îl deschise mai mult. Obiectul scârțâi ca naiba și era absolut imposibil de mișcat din loc. Totuși, femeia care stătea cu spatele la el nu se clinti.

Pentru că avea căștile în urechi, conectate la telefon sau iPod-ul din buzunarul, și cânta.

Fals.

Şi desena, schiţând ceva din memorie, în timp ce stătea aplecată peste blocul de desen, cu un creion într-o mână care se mişca furioasă pe hârtie şi în cealaltă cu o grămadă de creioane colorate.

El o ascultă o clipă cântând şi simţi cum zâmbetul îi înfloreşte pe chip. Guns N' Roses, *Welcome to the Jungle*. Matt îşi drese glasul, dar ea continuă să cânte.

„*Welcome to the jungle, feel my, my, serpentine, I, I wanna hear you scream...*"

Încă zâmbind, Matt se întinse şi îi puse o mână pe umăr. Amy aproape că îşi ieşi din fire. Blocul de desen şi creioanele zburară în stânga şi în dreapta, ea îşi scoase căştile din urechi, se întoarse şi îi dădu un şut cu piciorul, lovitură care l-ar fi făcut să se prăbuşească la pământ dacă nu s-ar fi ferit.

– Eşti nebun? întrebă ea când el se îndreptă de spate. Aproape că ţi-am luat capul.

– Aveai căşti în urechi şi nu m-ai auzit.

Se aplecă să adune blocul de desen şi creioanele, pe care ea le înşfăcă şi le strânse la piept. Îl privi lung, respirând repede. Prea repede. Purta o rochie de vară cu spatele gol, cu un imprimeu colorat care era al naibii de sexy. Nu era încălţată cu bocancii ei trăsnet, dar, în locul lor, călcâiele erau al naibii de trăsnet. Dacă le-ar fi trimis direct în capul lui, el fi fost în continuare leşinat.

– Nu porţi negru.

Ea se mută din loc, apoi ridică din umeri.

– Este a lui Mallory.

– Arăţi minunat, spuse el.

Ea nu fu impresionată de compliment.

– Tocmai ai intrat de capul tău în casa mea?

– N-ai răspuns când am bătut la uşă. Am crezut că s-a întâmplat ceva.

– Ei bine, nu s-a întâmplat, spuse ea. Şi nu-mi plac surprizele.

– Îmi pare rău. El îşi frecă maxilarul şi o privi. Te-am speriat.

– Ți-am spus. Ți-am spus că nu-mi place când cineva mă ia prin surprindere.

Într-adevăr, i-o spusese în urmă cu o săptămână pe potecă, iar Matt simți un gol în stomac când se gândi cum trebuia să fi aflat că nu-i plăcea să fie luată prin surprindere. Ușor, el se apropie, îi luă iPod-ul și îl așeză pe scaunul pe care tocmai îl eliberase. Apoi, luă blocul de desen și creioanele și făcu la fel.

– Respiră, zise el încet, trecându-și cu grijă mâinile peste brațele ei, în sus și în jos.

Ea scoase un oftat tremurător.

Matt inspiră ușor și adânc, iar ea făcu același lucru, iar în timp ce expira, se relaxă într-o oarecare măsură.

– Iartă-mă, spuse ea. N-am vrut să-ți zbor capul. Am lăsat ușa deschisă pentru Riley și am uitat.

– Nu este nevoie de scuze.

Ea își înălță capul și îl privi.

– Ești drăguț.

– Nu mă simt drăguț.

Nici pe departe. Mâinile lui se opriră pe șoldurile ei. Materialul rochiei era fin ca mătasea și subțire. Putea să-i simtă căldura. Ea mirosea atât de bine, că fu incapabil să nu coboare capul și să nu-și apese fața în gâtul ei.

Ea îi puse o mână pe spate și îl trase înapoi.

– Mă miroși?

– Da. O făcu din nou, inspirând exagerat, lucru care o făcu să râdă. Miroși minunat, spuse el. Îmi aduce aminte de gustul grozav pe care îl ai.

Ei i se tăie răsuflarea și se mișcă în fața lui – doar o simplă legănare a trupului ei fierbinte putea încheia treaba începută cu chiloții aruncați pe podeaua din baie. Buzele lui fierbinți se lipiră de gâtul ei. Îi supse pielea, iar sunetul pe care ea îl scoase, sunetul dulce și feminin al excitării, aproape că îl făcu să-și iasă din minți.

Următorul sunet pe care îl scoase fu stomacul ei, care chiorăi. Râzând ușor, el se retrase.

- Este timpul să plecăm.
- Unde?
- Mâncare. Vin. Poate muzică. Luând-o de mână, o trase prin casă. Orice vrei.
- Făceam deja ce voiam.
El se opri şi îi zâmbi.
- Mda?
- Mda.
Trupul lui se înfierbântă. „Jos, băiete!"
- Îmi place ideea asta, îi zise el. Îmi place la nebunie. *După* ce ieşim.
- Nu eşti obligat.
Scăpase un lucru din vedere şi se opri, aplecându-se puţin ca să se uite în ochii ei.
- Te-ai răzgândit?
- Nu. Amy se întoarse şi se uită în altă parte. Spun şi eu aşa. Poate că *eu* n-am nevoie de fast şi de ceremonii înainte de...
- Am notat, zise el încet.
Da, sigur lipsea ceva. Ceea ce însemna că aveau o problemă, pentru că ea în mod sigur nu avea să numească acea problemă, iar el habar nu avea despre ce era vorba.
- Poate că *eu* am nevoie de fast şi de ceremonii.
Ea îl studie cu o privire insistentă, făcând ochii mici.
- *Ai* nevoie de puţin romantism?
- Crezi că este o prostie?
- Nu.
Contrazicându-se, ea râse, apoi îşi acoperi mâna cu gura şi clătină din cap, cu ochii strălucitori. Serios, nu cred.
- Uite-te la tine, minţi de îngheaţă apele... Trăgând-o mai aproape, o sărută, apoi o ţintui cu privirea. O mincinoasă atât de frumoasă!
Ceva licări în privirea ei, iar el se întrebă ce era. Vină? Regret? Dar, nedorindu-şi să distrugă noaptea care se anunţa, ridică din umeri şi o luă de mână, apoi o conduse afară.

capitolul 13

Caloriile din ciocolată nu se pun la socoteală pentru că ciocolata se face din boabe de cacao, iar toată lumea știe că boabele sunt bune pentru tine.

Amy habar n-avea unde mergeau, dar când trecură de debarcader și o luară pe autostradă, știa că nu mergeau la restaurant sau în orice alt loc din Lucky Harbor.

– Deci, spuse ea, pretinzând că nu era nervoasă, încotro?

– M-am gândit să încercăm o noapte fără grija de a apărea pe Facebook. Mă gândeam la Seattle.

Lui Amy îi suna bine. Pentru o clipă, când erau la ea acasă, crezuse că aveau să treacă direct la partea cu dezbrăcatul, dar el îi spusese că își dorea mai întâi asta. Hotărî să ia lucrurile în sensul dulce al intenției lui. Dar cine ar fi zis că pădurarul cel mare și rău avea o parte dulce?

„Tu... Ai știut din ziua petrecută pe munte, când el a rămas cu tine toată noaptea."

Erau la jumătatea drumului spre Seattle, când lui îi sună telefonul.

Matt aruncă o privire la apelant, trase aer în piept și scoase un ușor „la naiba!" Clătină din cap.

– Scuze, dar este Sawyer. Trebuie să răspund.

Amy îl ascultă cât vorbi cu șeriful. Putea să-și dea seama după replicile rapide și scurte că era vorba despre serviciu și că nu era de bine.

– Trebuie să merg la Crescent Canion, spuse el când închise. Sawyer a arestat un tip de dimineață, cineva căutat de forțele de ordine de aici, care are legătură cu o captură de droguri pe care am făcut-o cu puțin timp în urmă. Tipul a spus ceva despre partenerii lui și despre mai multe droguri ascunse într-un post abandonat al pădurarilor din Crescent Canion, în North District...

zona mea. Mă întâlnesc cu Sawyer acolo să verificăm. Trebuie să te duc înapoi.

- Nu suntem mai aproape acum de Crescent Canion decât de casa mea? Nu pierde timpul, o să merg cu tine!

- Nu. Dumnezeule, nu!

Nu era prima dată când Amy vedea latura protectoare a lui Matt. După ce avusese grijă de ea atât timp, urmărind-o din umbră, încă nu știa ce simțea când el făcea asta. Dar nu putea să nega faptul că era un sentiment plăcut.

- Nu ești în mașina de serviciu, spuse ea rațional. Deci, nu încalci regulile, nu-i așa? O să stau în camioneta ta.

El îi aruncă o privire, iar ea ridică mâna într-un jurământ solemn, făcându-l să zâmbească.

- Ai fost o fată cercetaș? întrebă el.

- Nici măcar, spuse ea. Dar eu fac rar promisiuni. Se gândi la ultima promisiune făcută lui Riley, una de care era *încă* tulburată. Și nu fac niciodată una pe care să nu o țin.

Sau cel puțin așa spera...

El o țintui cu privirea.

- Niciodată?

Ea răsuflă apăsat.

- Cel puțin până acum, nu.

- Este bine de știut.

El părăsi autostrada și se îndreptă spre Crescent Canion. Drumul dădea spre un drum forestier murdar, care se bifurca de câteva ori sau chiar mai mult. Amy se simți pierdută în trei secunde, dar Matt păru să știe exact încotro se îndreptau. Drumul se îngusta, iar traseul era atât de accidentat, încât ea ajunse să se țină de mânerul camionetei.

Matt îi aruncă o privire.

- Ești bine?

- Tu să-mi spui.

El făcu o grimasă.

– Nu-ți face griji, nu mă apropii niciodată foarte mult de margine încât să risc un accident.

Ea își făcu curaj și trase cu ochiul spre margine. O cădere de vreo 90 de metri.

– Este bine de știut, spuse ea sec, repetând cuvintele lui de mai înainte și făcându-l să râdă.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră într-un luminiș, în fața unei case mici, la fel cum făcu și Sawyer, care sosise din altă direcție, în mașina oficială, un Bronco alb cu negru.

Mai era o mașină parcată acolo, o camionetă Ford mai veche, de o culoare incertă și plină de rugină.

– Rămâi aici, îi spuse Matt lui Amy cu ochii ațintiți pe clădire, căutând în spate cartușiera, arma și cătușele. Sub nici o formă să nu ieși din mașina mea! Dacă se îngroașă gluma, vreau să treci la volan și să pleci de aici, ai înțeles?

– Poftim? Nu, nu o să te las aici, replică ea.

El îi aruncă o privire în treacăt, cu gura strânsă și ochii mici.

– Pot să am grijă de mine. Promite-mi, Amy!

La naiba! Grație gurii ei mari, el știa acum că ea lua promisiunile foarte în serios.

– Promit.

El și Sawyer ieșiră din mașini și își scoaseră armele. Amy îi urmări cum se uită unul la altul, părând să comunice între ei fără cuvinte. Sawyer îi făcu un semn cu mâna, apoi se duse spre intrarea în clădire, în timp ce Matt o luă prin spate.

Exact când Sawyer ajunse la ușa din față, aceasta se deschise. Ieșiră trei tipi uriași și-l puseră la pământ. Se ridică praful, lui Amy fiindu-i imposibil să vadă ceva în afară de o încâlcitură de membre. Înăuntrul mașinii, ea era speriată, îngrozită, stând dreaptă și încercând cu disperare să se uite la Sawyer, care era la baza mormanului uman. Primul ei instinct fu să ajute

şi se uită de jur împrejur, căutând ceva, o armă, *orice*. O bâtă de baseball ar fi fost prima ei opţiune, dar nu găsise nimic. Purta un briceag în rucsac, dar tot ce avea cu ea în seara aceea era o poşetă, ceva bani şi telefonul. Nu-şi planificase să aibă altceva, decât, poate, un prezervativ.

Şi apoi era promisiunea de a rămâne în maşină.

Era cel mai rău sentiment, simţindu-se cea mai neputincioasă pentru că stătea şi se uita cum Sawyer era doborât fără să-l poată ajuta.

Din interiorul clădirii, ieşi un tip împleticindu-se. Avea mâinile legate la spate, iar Matt îl împingea. El surprinse încăierarea şi îl puse pe individ la pământ.

– La pământ! urlă şi o luă la fugă spre încăierare.

Unul dintre bărbaţi se eliberă din luptă şi se duse împleticit spre maşina lui. Matt o luă după el, punându-l jos.

Amy icni din nou şi îşi acoperi gura cu mâna, de parcă dacă scotea vreun sunet putea să-i distragă atenţia lui Matt, iar el putea să fie rănit. Cei doi bărbaţi se rostogoliră de două ori, apoi Matt ajunse deasupra, întorcându-l pe celălalt şi ţintuindu-l cu un genunchi înfipt în spate. Matt căută la spate o pereche de cătuşe pliante din cartuşieră şi îl legă pe tip. Fără să-l mai privească, se întoarse la lupta lui Sawyer şi intră direct între ei. Îl apucă pe unul dintre cei doi tipi de cămaşă şi îl ridică în picioare. Nu era un lucru simplu, din moment ce tipul avea peste un 1,90 metri şi 130 de kilograme.

– Jos! strigă Matt şi-l împinse, controlând situaţia atât cu vocea, cât prin acţiunile lui calme.

Bărbatul uriaş se prăbuşi la pământ.

Sawyer îl ţinea pe celălalt cu faţa în praf şi îi punea cătuşele. Sawyer avea o tăietură la buză, hainele rupte, dar altfel părea neatins. Bărbaţii încătuşaţi gemeau şi se văicăreau, dar atât Matt, cât Sawyer îi ignorară. Avu loc o scurtă conversaţie între Matt şi Sawyer, apoi amândoi dădură nişte telefoane.

Douăzeci de minute mai târziu, apărură trei SUV-uri albe cu negru. Matt vorbi cu ofițerii, apoi cu Sawyer. După aceea, bărbații încătușați fură urcați în mașini și luați de acolo.

Matt se întoarse la camioneta lui și la Amy. Era murdar din cap până în picioare. Avea hainele rupte în genunchi și în cot. Era transpirat.

Și era cel mai frumos lucru pe care ea îl văzuse vreodată.

Urcă încet, se așeză la volan și ieși din poiană spre drumul forestier de parcă nu se întâmplase nimic. De parcă i se întâmpla zilnic să scoată tipi răi de pe muntele lui și să se implice în lupte corp la corp.

Și, Dumnezeule, poate că așa era!

Cu siguranță, el știa ce făcea. Faptul că se protejase pe el însuși și pe Sawyer, și indirect pe ea, era ca a doua lui natură. Nu era prima dată când ea se gândise la toate lucrurile pe care el le văzuse și le făcuse și la felul în care îl transformaseră în bărbatul care era, atât de relaxat, de pregătit să surâdă și totuși întotdeauna pregătit de luptă.

Ea mai întrebă de ce Dumnezeu se simțea atât de tulburată, de parcă avea să moară dacă el nu o trăgea spre el să o îmbrățișeze și să o sărute. Să o dezbrace. Să o aibă.

– Ești bine? întrebă el, făcând-o să tresară.

Întoarse capul spre el și privirile li se întâlniră. Brusc, nu mai era destul aer în mașină, iar tensiunea dintre ei creștea. Era un fel de tensiune pozitivă, precum cea care o făcea să-și strângă coapsele. Era bine? Habar n-avea, dar tremura pe dinăuntru, mâinile fiindu-i înfiorate de nevoia de a-l atinge.

– Asta era de fapt întrebarea mea pentru tine, reuși ea să spună.

Privirea lui insistentă nu o părăsi pe a ei.

– Tremuri.

Da, tremura. Fiecare parte din ea tremura.

– Mi-a fost frică pentru tine. Ea își înfășură brațele în jurul ei. Ceea ce este ridicol din moment ce, așa cum ai spus, te descurci să-ți porți singur de grijă.

Ceva ce aveau în comun.

Era un drum pustiu, ascuns în ambele părți de copaci atât de groși încât ea nu reușea să vadă dincolo de ei. Încă tremurând și extrem de iritată, privea lung afară pe geam, răsuflând întretăiat când Matt ieși de pe drum. Întorcându-se spre ea, el își alunecă o mână peste spătarul scaunului și îi cuprinse gâtul cu palma.

– Este în regulă, Amy. Totul este în regulă.

Simțindu-se stupid din cauza reacției de șoc pe care o avusese, ea încuviință din cap și scoase un oftat tremurător, dar atingerea lui îi acceleră bătăile inimii. Nu știa ce să simtă ori să facă. Voia să sară peste consolă și să verifice fiecare centimetru din trupul lui în căutarea rănilor. Și mai voia să-i rupă hainele și să se urce pe el.

– Matt.

– Da?

– Am nevoie...

Se opri, apoi închise ochii.

– De ce ai nevoie, Amy?

– *De tine.*

El scoase un sunet ușor, apoi cu cealaltă mână îi cuprinse fața, alunecă peste brațe și o trase spre el.

Ea nu știa exact ce se întâmplase după aceea, dacă făcuse așa cum se gândise și se urcase peste consolă sau dacă, de fapt, el o ridicase, dar se trezi călare pe el și nimic nu mai conta.

El o ținea deasupra lui, încercând să evite ca ea să-l atingă.

– Așteaptă... Sunt tot murdar și transpirat.

– Nu-mi pasă.

Cu un geamăt, el o trase mai aproape și o sărută lung și adânc.

El avea dreptate; era fierbinte și murdar. Și era real, mai mult decât oricine altcineva, și o făcea să se simtă reală. Uită că erau înghesuiți pe locul șoferului, că volanul i se apăsa pe spate ori că putea să-i surprindă cineva. Știa numai că avea nevoie de acel bărbat, care era atât de aproape de ea, de mirosul lui, de gustul lui și se legănă pe el.

Claxonul sună când ea se lovi de el, speriind-o și aducând-o numaidecât în poziție verticală, când se lovi cu capul de oglinda retrovizoare.

Cu un râs ușor, Matt îi cuprinse capul în palma lui mare și o mângâie. Apoi, oftă pe gâtul ei și o aruncă în partea ei de mașină.

– Hei! spuse ea.

– Nu aici.

– De ce nu? Suntem la întâlnire.

Cu un zâmbet trist, el se aranjă.

– Asta crezi tu că înseamnă o întâlnire? Sex?

– Ei bine... da.

El clătină din cap.

– Chiar dacă ar fi adevărat, nu este destul loc în camioneta asta pentru ce vreau să-ți fac.

Sfârcurile ei se întăriră și mai tare.

– Acum doar mă tachinezi.

– Scumpo, atunci când o să încep să te tachinez, o să știi.

Ea se cutremură nerăbdătoare. Îl cunoștea acum, cunoștea magia atingerii lui. Știa că putea să dovedească afirmația aceea îndrăzneață cu o ușurință tulburătoare.

– Trebuie să mă duc să mă schimb, spuse Matt.

– Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat acolo?

El îi aruncă o privire scrutătoare, iar ea îl privi în ochi și zări îngrijorare. Era îngrijorat că ea era prea fragilă ca să afle adevărul despre munca lui? Fosta lui soție fusese așa? Pentru că Amy era departe de a fi fragilă.

– *Vreau* să aud, spuse ea. Chiar aș vrea să știu.

– Nu cu mult timp în urmă, am făcut o captură mare de droguri, despre care ţi-am povestit, spuse el. Am găsit câţiva dintre suspecţii principali şi credeam că era vorba doar despre droguri. Ne-am înşelat în ambele situaţii.

Cât de degajat vorbise! Dar ceea ce văzuse ea fusese orice numai degajat nu. Păruse ceva scos direct din filme.

– Tu şi Sawyer aţi învins patru tipi, spuse ea. Patru tipi *enormi*.

– Am fost prins în situaţii şi mai grele.

Gândul acela o făcu să se cutremure, în timp ce intrară în cabana lui.

– Îmi pare rău că am stricat întâlnirea, spuse el.

Ea clătină din cap.

– N-ai stricat nimic.

– Fac un duş şi mă schimb foarte repede, promise el, şi o lăsă în living câtă vreme el dispăru în baie.

Prin uşa deschisă, Amy auzi sunetul de pantofi scoşi unul după altul, apoi duşul. Încercă să nu se gândească la el dezbrăcat până la piele, dar nu reuşi. Pentru a-şi distrage atenţia, se uită prin jur. Prima dată când fusese acolo, nu avusese timp să o facă, cu toată povestea aceea când săriseră unul pe celălalt şi tot ce urmase după aceea.

Avea pantofii de alergare pe jumătate băgaţi sub canapea şi un ziar aruncat pe măsuţa de cafea. Lângă uşa de la intrare, erau o bâtă de baseball şi o mănuşă. Un laptop se afla pe canapea.

Nu era doar un loc în care Matt să-şi atârne pălăria peste noapte. El *trăia* acolo.

Iubise acolo?

Era surprinsă de dorinţa de a şti. Duşul se opri. Următorul zgomot care se auzi fu un sertar care se deschise, apoi nişte foşnete.

– Am pierdut rezervarea, îi strigă el. Dar poate că o să ne primească.

Drumul le-ar fi luat cel puțin patruzeci de minute și, fără îndoială, apoi ar fi așteptat. Chiar dacă ea își închipuia că mâncarea merita efortul, nu își dorea cina fastuoasă, lumea, lumânările și dansul.

– Am putea să mâncăm aici, spuse ea.

O clipă de tăcere, apoi el apăru în cadrul ușii, îmbrăcat în niște blugi lăsați Levi's.

Și nimic altceva.

Ținea o cămașă în mână când ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

– Vrei să rămânem aici?

Părul lui era ud și fusese pieptănat în treacăt cu degetele, rămânând ridicat și țepos. Mirosea a șampon, a săpun și a el. Și nu folosise prea eficient prosopul pentru că pieptul îi era ud.

Așa era și ea.

– O să gătesc, spuse ea, gândindu-se că *oricum* era înfierbântată și pe dinăuntru, și pe dinafară.

El o urmă în bucătărie.

– Ție nu-ți place să gătești.

De fapt, îi plăcea să gătească. Nu era chiar atât de pricepută. Dar avea o specialitate.

– Dacă ai pâine, brânză și o tigaie, ne punem pe treabă.

El își puse cămașa, iar ea își dori să nu o fi făcut. Să mănânce brânză pe grătar cu imaginea spectaculoasă a pieptului și abdomenului lui ar fi fost mai bine decât orice desert pe care putea să-l încropească.

El păși mai aproape, cu ochi întunecați și înflăcărați.

– Mi-ar plăcea să știu unde îți zboară gândurile.

– Le-am spus cu voce tare? întrebă ea speriată.

– Nu, dar le gândeai destul de limpede. El o lipi de bufet și o închise între mâinile lui, de o parte și de alta a șoldurilor. Aplecându-se ușor, o privi în ochi. Mă vrei.

Ea răsuflă întretăiat. Părea prostesc să nege, din moment ce o spusese în camioneta lui. Ochii lui erau

adânci, întunecaţi, frumoşi, plini de afecţiune şi de o căldură devastatoare. Părea atât de... viu, el şi zâmbetul lui electrizant, în timp ce o cuprinse în braţe şi o ridică pe masă.

- Hm...

Cu o încuviinţare politicoasă din cap îi dădu de înţeles că o asculta, apoi se împinse între picioarele ei, le desfăcu larg şi se lipi de ea. Pentru că ea nu-şi termină propoziţia - nu putea să-şi amintească ce voia să spună - el o sărută. O sărută până când ea nu-şi mai aminti nici cum o chema, apoi se retrase şi se duse la frigider.

Ea se uită lung la spatele lui şi încercă să-şi acceseze câteva din celule creier.

- Deci, ce te-a făcut să devii pădurar? SWAT nu era destul de antrenant pentru tine? Ai decis că este mai bine să salvezi domniţe aflate în primejdie şi să te certi cu traficanţii de droguri?

El scoase untul şi brânza din frigider. Luă o bucată groasă de pâine din bufet şi apucă un cuţit.

- Este complicat.

- Da?

El puse tigaia pe aragaz şi aprinse un ochi. Începu să ungă feliile de pâine cu unt, dar ea îi luă cuţitul şi preluă sarcina.

- Am promis să gătesc pentru tine, spuse ea. Tu vorbeşte în continuare.

El îi întâlni privirea.

- Nu credeam că vorbitul este unul dintre lucrurile preferate.

El îi aruncă mingea înapoi. Ea cunoştea bine tehnica. Matt avea dreptate, nu-i plăcea să vorbească prea mult. Nu fusese niciodată atât de curioasă în privinţa unui bărbat. Existau o mulţime de prime dăţi care se petreceau în noaptea aceea.

- Vreau să ştiu, spuse ea simplu. Vreau să ştiu mai multe despre tine.

capitolul 14

Există două tipuri de alimente: ciocolata și fructele. Și dacă este un fruct, acesta ar trebui scufundat în ciocolată.

Matt se întoarse surprins spre Amy.

– Vrei să știi mai multe despre mine? De ce?

Amândoi păreau stânjeniți și resemnați. Ea își mușcă buza de jos.

– Știu, am făcut mare caz cu neimplicarea...

El râse ușor de amândoi. Știa că *nici unul* din ei nu voia să se implice sau să se atașeze, dar se întâmpla oricum.

– Ce vrei să știi?

– Presupun că ai învățat să te descurci cu băieții răi când erai în SWAT sau poate în armată. Armată?

– Marină, răspunse el. Eu și Ty am trecut împreună prin departamentele de bază, apoi am petrecut ceva timp în Golf.

– Ty... Prietenul lui Mallory?

El încuviință din cap.

– De acolo promptitudinea ta. Calmul imperturbabil. Abilitatea de a pune la pământ patru drogați uriași cu mâinile goale.

– Nu eram cu mâinile goale în seara asta, îi aminti el. Îl aveam pe Sawyer.

– Totuși, destul de impresionant. Ea făcu o pauză. Ai văzut și ai făcut multe în viața ta.

El o privi lung.

– Da.

Mai multe decât știa ea.

– Deci, ce te-a făcut să vii aici și să devii pădurar?

Faptul că își turnase partenerul ca să-i ia locul. Căsnicia destrămată pentru că nu reușise să o țină pe Shelly la distanță de serviciul lui. În esență, întreaga lui viață se dusese de râpă în decursul câtorva luni și fusese nevoit

să scape de acolo. Dar el nu voia să-şi dezvăluie toate neîmplinirile în faţa unei femei pe care spera să o aibă goală şi sub el la finalul serii.

– Îmi place viaţa necomplicată de aici.

– Voiai pace şi linişte?

Încă nu găsise pacea, dar găsise liniştea şi era mulţumit.

– Mda.

Studiindu-l, ea îşi înclină uşor capul într-o parte.

– Îţi este vreodată dor? De marele oraş, de oameni? De familia ta?

– Îmi văd familia. Şi nu, nu-mi este dor.

– Şi soţia ta? întrebă ea uşor. Nu-ţi este dor de ea?

– *Fosta* mea soţie, îi aminti el. Nu.

– Dar...

El nu voia să aibă acea conversaţie. Nu avea de gând să mărturisească tot pentru ca ea să se uite altfel la el. Aşa că, în loc să o lase să-l întoarcă în trecutul de care nu voia să-şi amintească, se aplecă şi o sărută. Delicat la început. Cald. Apoi nu atât de delicat. O sărută până ce ea scoase un zumzet mic de excitare şi îşi strecură mâinile pe pieptul lui, apoi în părul lui ca să-l ţină aproape.

Nici că voia să-i dea drumul. La naiba, nu! Şi ceea ce începuse ca o tehnică de distragere a atenţiei se transformă rapid în ceva complet diferit, în foamea nepotolită pe care o simţise întotdeauna pentru ea, singura pe care o simţise de când ea apăruse pentru prima dată în Lucky Harbor.

Îi luase şase luni să ajungă acolo cu ea şi se săturase să piardă vremea. Din fericire, ea părea să simtă acelaşi lucru, pentru că închise ochiul de la aragaz, îi luă mâna şi îl conduse spre canapeaua lată din sufragerie.

Ultima dată când fuseseră acolo, chiar acolo, ea preluase controlul. El habar nu avea dacă îi câştigase suficient încrederea pentru a prelua el controlul, dar aşa

spera. În orice caz, era dispus să-i dea orice avea nevoie atât timp cât ea era cu el până la capăt.

Amy se uită la chipul lui cu o expresie de afecțiune șovăitoare și destulă căldură încât să-i taie respirația. Îi cuprinse fața pentru un sărut, iar ea îl lăsă, chiar scoase un geamăt ușor de plăcere înainte să-l împingă pe canapea.

Așadar, încă nu avea destulă încredere în el ca să-l lase să conducă. Își permise să cadă, dar se asigură că o trage și pe ea odată cu el, astfel încât să aterizeze în poala lui. Rochia scurtă alunecă pe coapsele ei minune spre culmi primejdioase.

Murea de dorință să tragă cu ochiul dedesubt toată noaptea, dar, înainte să reușească, ea îl mușcă tare de buza de sus și apoi calmă durerea cu o alunecare foarte sexy și delicată a limbii. El se întări numaidecât, în timp ce primise răspunsul la marea întrebare.

Nu, ea încă nu era pregătită să facă dragoste. Avea să fie în continuare sex. Sexul era bun, dar el se chinui din răsputeri să o ia mai încet, să facă asta pentru *amândoi*. Mângâindu-i părul pe spate, îi murmură numele, în timp ce își croi un drum din sărutări spre urechea ei pentru că, în lipsă de altceva, voia să existe măcar puțină tandrețe.

Amy adora să-l aibă pe Matt sub ea, cald, puternic și tare. Nu se mai sătura de el. Era chiar șocant.

El spusese un adevăr... Îl dorea. Mult.

Se întoarse în poala lui, din nou călare pe el. Mâinile lui se strecurară sub rochia ei și îi atinse abdomenul cu palma. Prinzându-l de brațe, ea îl sărută. Cu un geamăt ușor de plăcere, el o sărută înapoi și îi captură gura, fără a încerca să se elibereze din prinsoarea ei ori să o grăbească. Nu-i rupse hainele și nici nu o rostogoli sub el. Luă numai ce îi oferea ea, relaxat și ușor, dorind să o lase să facă tot ce voia cu el.

Şi *era* ceva ce voia cu disperare. Îşi legănă şoldurile pe erecţia lui şi îl auzi respirând întretăiat, făcând-o să înţeleagă că avea nevoie de ea la fel de mult. Îi eliberă mâinile, apoi îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui.

El întrerupse sărutul şi o privi întrebător înainte să o sărute din nou, mâinile lui continuând să se mişte. Degetele iscusite îi desfăcură sutienul ca să-i cuprindă sânii şi îi mângâiară sfârcurile.

Apoi *ei* i se tăie răsuflarea.

Dumnezeule, chiar avea nevoie de el înăuntrul ei! Avea nevoie de explozie, de eliberare şi numai el putea să i le ofere.

– Prezervativul, şopti ea pe gura lui.

– În buzunarul de la spatele al blugilor.

Se desprinseră ca să se dezbrace într-o frenezie totală, apoi ea se aşeză pe el.

– Oh, la naiba! spuse el când o penetră.

O excita atât de tare gândul că îl reducea pe acel bărbat deştept şi tăios doar la câteva monosilabe! Şi ştia exact cum se simţea el pentru că ea abia mai reuşea să gândească; se simţea atât de bine când îl avea înăuntrul ei! Se mişcă pe el, la început uşor. Când se simţi pregătită pentru mai mult, încercă să întetească ritmul, dar el îşi îngropă o mână în părul ei, iar cu cealaltă o ţinu nemişcată pe loc.

– Nu. Vocea îi era răguşită, gravă, iar strânsoarea lui îi împiedică să se avânte amândoi spre punctul culminant. Nu te mişca! Nici măcar un singur muşchi... Oh, Doamne, spuse el pe nerăsuflate când ea se contractă deasupra lui. Doamne, este aşa de bine în tine!

Degetele lui se încordară, iar ea ştia că urma să aibă vânătăi.

Nu-i păsa. Limba lui reveni în gura ei, mişcându-se în acelaşi ritm al penetrărilor lui. Fu mai mult decât putea să suporte Amy. Se dezlănţui şi îşi undui coapsele, în timp ce se ridică pe culmile plăcerii, apoi tot mai sus,

când el își întinse mâna între ei și își plimbă degetul mare peste centrul întregului ei univers.

Urlând, se agăță de el, fără să se controleze și fără să-i mai pese. Când atinse orgasmul, fu puternic și rapid. Îl auzi pe Matt înjurând delicat, în timp ce se cutremură, apoi plutiră împreună.

În cele din urmă, rămaseră încremeniți. Satisfăcută, ea își lăsă capul pe umărul lui, în timp ce el o strânse mai aproape. Când respirația i se domoli, ea oftă.

– Mă faci să mă pierd.

– E bine.

Îi întâlni privirea.

– Da?

– Fiecare ar trebui să se piardă exact așa, cât mai des posibil. Apoi schiță un zâmbet înainte să o răstoarne din poala lui. O lovi ușor la fund, se ridică în picioare, apoi se duse cu pași mari, gol, în bucătărie. Mor de foame, spuse el peste umăr.

Se duse după el.

– O să mănânci așa?

– Da. Și tu la fel.

Ea ura să i se spună ce să facă. Dintotdeauna. Asta o făcea să fugă.

Dar nu fugi. În schimb, îl urmă ca un cățeluș nefericit în dragoste spre bucătărie, unde mâncară sendvișurile cu brânză prăjită, rezemați de bufet. Goi.

El îi povesti despre ziua lui, făcând-o să râdă când îi spuse cum fusese urmărit de un grup de biologi excursioniști, care voiau să discute cu el despre funcțiile organismului la vidrele din pâraiele cu apă rece, care curgeau în rezervele de apă ale orașului. Vorbi cu drag despre familia lui, despre mama lui afectuoasă, dar băgăcioasă, despre tatăl lui foarte serios, despre fratele lui care avea trei fetițe – ironia karmei din moment ce fratele lui făcuse o mulțime de nebunii. Îi povesti cum el și Ty se bătuseră măr în dimineața aceea la sala de gimnastică,

cu Josh supraveghindu-i de pe tuşă ca o îngrijorată mamă a răniţilor...

Iar tot ce reuşi ea să facă în acest timp fu să soarbă fiecare cuvânt şi minune pe care el i le încredinţa, simţind că el se bucura de compania ei şi voia să fie cu ea. O impresiona într-un fel la care nu se aşteptase şi se trezi privindu-l lung.

- Ce este? întrebă el cu un surâs uşor.

Ea clătină din cap, incapabilă să explice cum se simţea când era cu el. Parcă era pe o frânghie fără plasă de siguranţă dedesubt. O supradoză de adrenalină, plină de frică, încântată şi copleşită în acelaşi timp.

- Spune-mi, îi ceru el.

Era voce aceea a lui scăzută, calmă, vocea complet autoritară care o făcea să-l asculte.

- Asta a fost o primă întâlnire adevărată şi minunată.

- *Prima* ta întâlnire? Adică prima ta întâlnire *vreodată?*

Ea se strâmbă.

- Da, oarecum.

El o privi lung.

- Explică.

Ea deschise gura, apoi o închise la loc. Ridică din umeri stânjenită şi trase de timp cât îşi luă un pahar cu apă. Era greu de crezut că gândul de a vorbi despre ea însăşi o făcea să se simtă mai goală decât când era dezbrăcată, dar aşa se întâmpla.

- Ai fost călugăriţă până nu demult? întrebă el.

Ea râse.

- Nu.

- Controlată de părinţi?

Ea râse din nou, de astă-dată uşor amar.

- Nu. Nu este mare lucru. Evident, am fost cu bărbaţi. Niciodată n-am făcut chestia cu îmbrăcatul şi ieşitul.

- Ceea ce n-am apucat să facem, spuse el cu un regret adânc.

- Este în regulă. Totuşi, a fost minunat.

Îi luă băutura din față și o scoase din bucătărie. Se îmbrăcară și se duseră până la urmă în Seattle, într-un bar mic, intim din centrul orașului, unde cânta o formație bună. Dansară, discutară și râseră, apoi dansară mai mult.

Amy nu fusese niciodată cu un tip care să organizeze o seară pentru ea și nevoile ei. O făcu să simtă anumite lucruri, iar pentru prima dată, nu-i păsă. Se simțea specială. Prețuită. Și, câteva ore mai târziu, când urcară în cabana lui, ea se întoarse spre el și zâmbi.

– O primă întâlnire pe cinste, Pădurarule Funduleț Fierbinte! Se aplecă și îl sărută. Mulțumesc, îi șopti pe gura lui, care se arcui ușor.

– Cu plăcere. Îi aranjă o șuviță de păr după ureche. Dar încă nu s-a terminat.

– Nu?

O conduse înăuntru, spre bucătărie, unde împărțiră, îmbrăcați acum, o farfurie cu prăjiturele și două căni cu lapte. Ea se așeză pe bufet și el rămase în picioare lângă ea, zâmbindu-i.

– Ce este? întrebă ea.

– Ai o firimitură...

El îi linse colțul gurii, apoi folosi pretextul drept scuză ca să o sărute și să o înnebunească de tot.

– Ăsta a fost un șiretlic, spuse ea când se despărțiră ca să respire.

– Aha.

El începu să-i scoată hainele, până când ea rămase goală pe bufet, încercând să nu chițăie la senzația gresiei reci de sub fund.

– Bine, ăsta nu poate fi un lucru igienic.

El zâmbi și se dezbrăcă, făcând-o să simtă că inima i se oprește în piept pentru că el era minunat!

– Frumos, spuse ea.

El îi desfăcu picioarele și se strecură între ele, iar ea uită că îi era frig și că nu era igienic.

Îngropându-şi mâna în părul ei, îi trase cu blândeţe capul într-o parte şi o sărută pe gât.

- Din nou? întrebă ea icnind, topindu-se când el deschise gura şi îi supse un colţişor din piele.

- Oh, da, din nou, spuse el. Şi apoi, din nou.

- Nu o să mai fim în stare să mergem.

El îi muşcă uşor clavicula şi coborî spre sânul ei.

- O să fiu atât de bun, că nu o să-ţi pese.

capitolul 15

Cercetătorii au descoperit că unele reacţii ale creierului produse de ciocolată sunt asemănătoare celor declanşate de marijuana. Cercetătorii au descoperit şi alte asemănări între cele două, dar nu-mi amintesc care sunt.

În dimineaţa următoare, alarma lui Matt sună. Era singur. Nimic neobişnuit în asta, îşi spuse el şi se ridică.

O jumătate de oră mai târziu, el şi Josh erau împreună, agăţaţi de o stâncă. Se crăpa de ziuă, iar Josh era încordat şi arţăgos pentru că dormise doar trei ore din cauza unei ture lungi la urgenţă.

Matt nu dormise nici măcar trei ore, dar el nu era nici încordat, nici arţăgos. Poate uşor speriat. Habar n-avea ce făcea cu Amy. În afară de o face să-i strige numele când era dezbrăcată. Descoperise că era foarte bun la asta.

- Taci, spuse Josh.

- N-am spus nimic.

- Nici nu trebuie. Surâsul tău spune totul pentru tine. Cu voce tare. Ai milă de aceia dintre noi care n-au nimic!

Matt îi aruncă o privire vechiului său prieten.

- Puteai să ai ceva. Ce s-a întâmplat cu... cum o cheamă? Asistenta aia roşcată despre care vorbeai?

– Mi-a spus că visase să se mărite cu un doctor de când avea opt ani.

Matt făcu o grimasă.

– Asta e de ajuns. Și cu bruneta aia drăguță pe care ai întâlnit-o când l-ai operat pe fratele ei după lovitura misterioasă la cap?

– Se pare că ea era cea care îl lovise.

– Ah. Bine, ce spui despre noua tipă... Grace? Cea care este prietenă cu Amy și Mallory?

– La naiba, nu!

– De ce nu? Este drăguță.

– Mda, dar este prietenă cu Mallory și cu Amy, spuse Josh.

– Și?

– Și, spuse Josh pe un ton care îl făcu pe Matt să creadă că era complet imbecil, Ty are sentimente pentru Mallory. Poate să fie contagios.

Matt râse.

– Tu ești doctor. Orice ai prinde, oferă-ți șansa să dai o lovitură și treci mai departe!

– Asta o să faci tu? După ce o să ajungi să te îndrăgostești de Amy, ai de gând să mergi mai departe?

Replica îi închise gura lui Matt pentru că habar nu avea ce să spună.

Josh clătină din cap.

– Am renunțat la întâlniri. Oricum, este mult prea greu cu Toby și cu Anna.

– N-ar vrea să renunți la propria viață pentru fiul tău și sora ta.

Josh ridică un umăr.

– Lucrez 72 de ore pe săptămână. N-am timp de întâlniri.

– Omule, lucrul ăsta e cam trist...

– Spune tipul care lucrează tot atâtea ore nebune ca și mine. Cum potrivești relația cu Amy în programul ăla? Ești pregătit pentru fazele de iubită când o să afle că muncești mereu?

– Nu este iubita mea.

Josh pufni.

– Presupun că încă n-ai văzut pagina de Facebook de azi.

– N-ai timp pentru femei, dar ai timp pentru Facebook?

– Secretara mea mi-a setat-o ca pagină principală, spuse Josh. Crede că este amuzantă. Dar azi a fost foarte amuzantă. Ai plecat cu Amy la o întâlnire care s-a terminat cu tine în rolul unui afurisit de erou.

Matt se uită lung la el.

– Cum naiba s-a aflat *asta?*

– Lucille era la stație când Sawyer i-a adus pe tipi. Tocmai o scosese pe cauțiune pe doamna Burland pentru că a trecut peste piciorul vecinei ei... de două ori. Josh ridică o sprânceană. Un început drăguț pentru o întâlnire, să fii Superman. Cum ți-a mers?

Foarte bine. Încă își amintea fiecare răsuflare întretăiată, fiecare geamăt ușor, fiecare „oh, te rog, Matt!" flămând pe care Amy i-l șoptise la ureche. Cum nu voia să ajungă la detaliile acelea cu Josh, Matt ignoră întrebarea și continuă să urce.

– Uau, eschivare! spuse Josh. Subtil.

– De ce nu fac eu cățărări cu Ty? se întrebă Matt cu voce tare. El nu pune întrebări stupide.

– Pentru că este prea păsărică să urce.

Matt râse. Ty nu era „păsărică" la prea multe. Cu excepția înălțimilor.

Erau la jumătatea distanței de la coborâre când ceva îi atrase atenția lui Matt de-a lungul craterului amplu de la Widow's Peak, stânca de 90 de metri de peste drum. Alpiniști. Se aflau pe platoul intermediar din fața Widow's Peak, unde puteau ajunge luând-o pe un traseu închis. Știa asta pentru că închisese chiar el traseul.

Alpiniștii coborau și țipau, iar Matt clătină din cap.

– La naiba!

– Copii? întrebă Josh.

– Nu pot să-mi dau seama.

– Nu este toată zonă închisă?

– Ba da, spuse Matt apăsat, chinuindu-se să coboare. Am închis-o pentru că sunt probleme cu căderile de stânci. Este periculos.

Josh atinse pământul la doar o fracțiune de secundă în urma lui, privind cu ochii întredeschiși, umbrindu-și-i cu mâna.

– Îmi pare că sunt în total patru idioți. Nu, cinci.

Matt scoase binoclul din buzunar și se uită la alpiniști, care treceau ceva de la unul la altul. Încordarea se aduna ca o minge la baza coloanei lui.

– Mai întâi o să se drogheze, spuse el, întinzându-i binoclul lui Josh, apoi își strânse echipamentul.

– Mergem să-i speriem?

– La naiba, da!

Se duseră la camioneta lui Matt, unde își schimbă echipamentul de urcare cu centura utilitară, incluzând armele.

– Să iau și eu una din astea? întrebă Josh.

– Nu.

– Dar reușesc să par înspăimântător și intimidant oricum, nu-i așa?

Matt îl studie pe Josh. Scos din uniforma lui, Josh nu prea arăta a doctor. Arăta ca un fundaș de peste un 1,80 metri din NFL.

– Nu știu, spuse Matt, tachinându-l. Poți să fii înspăimântător și intimidant?

Josh își dădu ochii peste cap.

– Dacă nu depuneam un jurământ să salvez vieți, nu să le iau, îți arătam eu *ție* înspăimântător și intimidant chiar acum!

– Păstrează-te pentru idioți.

Cincisprezece minute mai târziu, Matt parcă în capătul potecii spre Widow's Peak.

– La naiba!

- Ce este?

- Poarta este deschisă. Şi o închisese chiar el. Semnul pe care scrie că e închis lipseşte.

- Asta nu e bine.

- Nu.

Matt trecu de poartă, mergând pe drumul forestier care îi ducea la acelaşi platou intermediar unde erau acum alpiniştii. Trebuiră să parcheze la aproape un kilometru şi jumătate depărtare de zonă, unde găsiră o altă camionetă - vehiculul alpiniştilor, fără îndoială. Matt şi Josh urcară tot restul drumului şi îi surprinseră pe indivizi când se pregăteau să plece spre vârf.

- Zona asta este închisă, le spuse Matt.

Alpiniştii aveau în jur de 20 de ani. Trei din cei patru se uitară la Josh şi la Matt şi aproape făcură pe ei. Dar nu şi conducătorul lor, pe care Matt îl recunoscu ca fiind Trevor Wright, fiul adolescent al lui Allen Wright, un constructor de succes, care se credea un dar de la Dumnezeu pentru întreaga ţară. Cu un rânjet obraznic, Trevor îi înfruntă:

- Cine eşti tu, poliţistul alpinist?

- Mda, sunt poliţistul alpinist, îi arătă Matt insigna. Iar voi nu trebuie să fiţi aici.

- Proprietate publică, prietene.

Matt clătină din cap. Aceea era problema cu familia Wright. Ei credeau că Lucky Harbor şi totul din jur erau proprietatea lor. Credeau că legea nu se aplica pentru ei. Toţi cei patru băieţi miroseau a marijuana.

La naiba, era un nor în jurul capului lui Trevor!

- Poarta era închisă şi încuiată, spuse Matt calm. Şi exista un indicator pe care scria că e închis.

- Îmi pare rău, omule. Poarta era larg deschisă şi eu n-am văzut indicatorul. Şi tu ne hărţuieşti fără nici un motiv. N-am făcut nimic rău.

Prietenii lui Trevor nu mai păreau atât de în largul lor şi începură să dea înapoi.

– Haide, Trev, spuse unul dintre ei. Hai să-i dăm drumul!

Trevor își afișă atitudinea de tip dur.

– Nu ne pot face nimic, spuse el surâzând direct spre Matt. Ei sunt doar pădurari. Știu numele florilor și cum să facă un foc.

– Din fericire, eu știu să fac puțin mai mult de atât, zise Matt. Iar dacă aveți droguri, o să vă arestez.

Trevor lăsă să-i alunece rucsacul de pe umeri și-l aruncă peste stâncă, dispărând pur și simplu în neant și lovindu-se de stânci, în vreme ce cădea spre baza văii adânci de 60 de metri.

– Nu transport nimic.

– Doamne, Trevor, spuse unul dintre prietenii lui. Ești nebun!

– Mda, spuse altul. Noi am întins-o de aici.

Ceilalți dispărură.

Trevor rămase pe loc, apoi plecă după prietenii lui, lovindu-l cât putu de tare pe Matt cu umărul.

– Ai văzut asta? îi spuse micul nemernic lui Josh. Partenerul tău m-a *împins*. Arătă spre Matt. Asta nu se face, omule!

Josh așteptă până când Trevor dispăru pe potecă după ceilalți.

– De ce n-am spart niște capete, mai exact pe al lui?

Matt îi aruncă o privire.

– Ai făcut un jurământ. *Salvezi* vieți, ai uitat?

– Da, dar ar fi amuzant să sparg câte un cap din când în când.

Matt clătină din cap.

– Treaba mea este să-i dau afară de aici. Au plecat. Hai să mergem!

Încuiară poarta, iar Matt transmise prin radio că avea nevoie să i se aducă un nou lacăt și un indicator. Apoi el și Josh merseră de-a lungul canionului și ajunseră în vale ca să caute rucsacul.

Nu îl găsiră.

O oră mai târziu, Josh, care sunase la spital să anunțe că întârzie ca să-l ajute pe Matt în căutările lui, își frecă abdomenul.

- Mor de foame. Tu plătești.

- De ce eu? întrebă Matt. Contul tău este *mult* mai mare decât al meu.

- Tu ai făcut sex aseară.

- Ce legătură are asta cu cine cumpără micul dejun?

- Are.

- Cât mai departe? întrebă Grace cu sufletul la gură.

- Am mers doar o jumătate de kilometru, spuse Amy.

- Dar eu sunt gata pentru o pauză de ciocolată.

Cuvintele veniră de la Mallory, care își șterse fruntea asudată cu un braț.

- Amândouă ați fi mers mai departe ca să cumpărați cafeaua de dimineață, zise Amy.

Își făcuse griji pentru Riley și obosise s-o aștepte. Amy luase inițiativa. Așa că se îndreptau spre zonele de campare din Squaw Flats, chiar dacă Amy le spusese devoratoarelor de ciocolată că era doar o zi minunată pentru excursie și le ispitise să meargă pe munte, cu promisiunea unor negrese drept premiu.

- Iată o nouă lecție de fată cuminte, rosti Mallory. „Nu vorbești niciodată despre lipsa de condiție fizică a prietenelor tale."

Grace privi în jur la vegetația luxuriantă și trase adânc aer în piept.

- Miroase de parcă ar fi Crăciunul aici.

- Spune-mi de ce mergem în excursie în loc să stăm într-un separeu drăguț la restaurant? întrebă Mallory.

- Ardem caloriile, spuse Amy. Asta înseamnă negrese fără remușcări. Încă o jumătate de kilometru sau cam așa ceva.

- Serios, spuse Grace, pufăind și tușind în timp de mergeau. Experimentul ăsta cu luarea devoratoarelor

de ciocolată într-o excursie ar putea să fie un eșec. Aproape că am ajuns, nu?

Amy clătină din cap.

– Iar eu credeam că sunt o fată de la oraș!

– Trebuie să mă ușurez, spuse Grace.

– Uite un pâlc de copaci, îi arătă Amy. Alege unul!

– Am încredere că o să decizi *tu* care e locul potrivit.

– Poate că ar trebui, completă Mallory. Așa l-a prins pe Pădurarul Funduleț Fierbinte.

– Adevărat, cugetă Grace. I-ai spus vreodată așa? o întrebă pe Amy.

Amy râse.

– Nu, dacă vreau să mai trăiesc.

Trecură de o mică poiană. Soarele era puternic, iar locul era frumos. Dar nu erau singurele care se bucurau de asta. Întinși pe spate pe un buștean prăbușit, stăteau Lance și Tucker. Cei doi frați mâncau sendvișuri și beau suc. Acoperiți de praf din cap până în picioare, le apăru rânjete pe față când le zăriră.

– Bună, doamnelor, spuse Lance cu vocea lui groasă și răgușită, asprită de ani de tuse cauzată de boala de plămâni. Arătați bine.

Tucker ridică o pungă de negrese.

– Vrea cineva să ni se alăture?

– Oh, Dumnezeule, *da*, spuse Grace din toată inima. Amy este o nazistă a negreselor.

Mallory întinse o mână și o opri, aruncându-le fraților o privire atentă, cu ochii întredeschiși.

– Negresele astea sunt făcute *în casă*?

Tucker rânji ușor și arogant, iar Amy izbucni în râs. Ea nu se gândise la *calitatea* negreselor, dar ar fi trebuit când venea vorba de Tucker.

Mallory clătină din cap spre cei doi tipi.

– Ce v-am spus eu despre negresele voastre?

– Uh... răspunse Tucker, încercând să gândească. Că omoară neuronii?

– Ciocolata nu omoară neuronii, replică Grace, neatentă la ce vorbeau. Ciocolata este un dar de la Dumnezeu.

– Nu în felul în care o fac ăştia doi, îi zise Amy în timp ce Mallory se întoarse iute spre potecă.

Câteva minute mai târziu, se apropiară de Squaw Flats.

– Voi două odihniţi-vă puţin aici, spuse Amy şi scoase sendvişurile din pachetul pe care îl pregătise la restaurant. Eu o să mai urc o jumătate de kilometru ca să verific o panoramă pe care vreau să o desenez mai târziu. Aşteptaţi-mă aici!

– Unde sunt negresele? întrebă Grace.

Amy scoase marfa.

– Nu sunt atât de bune ca ale lui Tucker, spuse ea sec. Dar merg şi astea. Mă întorc imediat.

– Să nu cazi în vreo râpă, rosti Mallory şi muşcă din negresă. Se părea că şi ei îi plăcea să mănânce mai întâi desertul. Am aceleaşi abilităţi de prim ajutor ca Matt, dar mă îndoiesc că am aceeaşi conduită profesională.

Grace chicoti, iar Amy dădu ochii peste cap. Dar era adevărat. Matt avea o bună conduită profesională.

Amy o găsi pe Riley la aproape trei sute de metri mai departe, stând la soare pe o stâncă, privind lung şi gânditoare la pajiştea plină de culoare.

Ploaia fusese o constantă în sezonul trecut, iar pajiştea revenise la viaţă, cu iarbă înaltă şi flori sălbatice. Peste tot în jurul lor, aerul vibra de insecte zumzăitoare şi de fluturi.

Riley privi în jur, o zări pe Amy şi oftă.

Amy scoase o pungă din rucsac şi o aruncă la picioarele lui Riley.

– Ce-i asta?

– Uită-te înăuntru, spuse Amy.

Riley făcu o pauză lungă, arătând clar că o să facă doar ce voia ea şi în stilul ei. Dar curiozitatea îi făcu un bine şi o îndemnă să deschisă pachetul. Înăuntru erau

suc, ceva de mâncare, cum împachetase pentru devoratoarele de ciocolată, săpun și șampon.

– M-am gândit că ai rămas fără provizii, spuse Amy.

Riley încuviință din cap.

– Mulțumesc.

Câtă vreme fata se uită la lucruri, Amy se uită la *ea*. Riley avea umbre în ochi și cearcăne. Nu dormise suficient, era limpede.

– Ai o cheie de la casa mea în buzunarul interior. Este a ta. Amy făcu o pauză. Vino înapoi cu mine.

– Sunt bine aici.

– N-ar trebui să fii aici.

– Ai zis că nu o să spui.

Amy oftă și se așeză lângă ea.

– N-am spus. N-o să spun. Dar nu ești în siguranță.

– Ai încredere în mine, spuse Riley, scoțând un sendviș. Sunt mai în siguranță decât în orice alt loc.

Lui Amy i se strânse inima în piept. Dumnezeule, așa fusese și ea!

– Înțeleg că te gândești că nu ai pe nimeni de încredere, dar nu este adevărat.

Riley înghiți mai încet sendvișul. Nu răspunse, dar Amy știa că o asculta.

– Eu am fugit de acasă când aveam 16 ani, spuse Amy ușor. Nu m-am uitat niciodată înapoi. Scopul meu era să ajung cât mai departe posibil. Am făcut autostopul, am mers cu străini și am dormit pe alei. N-am avut încredere în nimeni, iar drept urmare, nimeni n-a avut încredere în mine.

Riley își strânse genunchii la piept.

– Cum ai făcut asta?

– Am mințit în privința vârstei mele și am acceptat orice muncă pe care am primit-o. În afară de prostituție, pe care am încercat s-o evit.

– Nici eu nu m-am prostituat, spuse Riley repede.

– Bine. Pentru că meriți mai mult. Știi, nu-i așa?

Riley ridică din umeri.

– Știu că nu vreau mâinile nici unui tip pe mine.

Amy scoase un oftat tremurător, de parcă amintirile o izbiră puternic. Era exact ce presupunea, lucrul de care se temuse.

– Cine a pus mâna pe tine?

Riley își lăsă capul pe genunchi, cu spatele spre Amy.

– Cineva de acasă?

Rămasă ca o statuie, Riley nu răspunse.

– Tatăl tău?

– N-am. Și am fost luată de la mama. Nu era potrivită.

– Deci, ai fost într-un centru de plasament, spuse Amy.

Riley făcu o pauză. Apoi spuse încet:

– Mda.

Unde, probabil, fusese tratată rău, probabil abuzată sexual, și hotărâse că toată specia bărbătească era de-o teapă.

Nu o putea condamna, chiar dacă ea însăși o luase în sensul opus. Sexul devenise putere, iar pentru o lungă perioadă, chiar îi plăcuse să dețină puterea.

– Vreau doar să fiu liberă să fac ce vreau, spuse Riley. Fără să mă oblige cineva să fac ceva ce nu vreau.

– E bine, desigur. *Toată lumea* vrea asta, spuse Amy. Toată lumea merită asta, Riley, nu ești singură.

Riley întoarse capul și se uită la Amy, părând sfâșietor de tânără.

– Mă ai pe mine, continuă ea. Și împreună suntem „noi".

– Dar tu ești deja „noi". Cu pădurarul.

Amy nu fusese niciodată „noi" cu un bărbat. Cel puțin, nu mai mult de câteva ore, dar faptul că Riley credea că ea era cu Matt o sperie. Însă era sigură că nu voia să-i explice lui Riley că tot ce făceau ea și Matt era o plăcere reciprocă, o întâlnire între părțile preferate ale corpului.

– Nu chiar, replică ea. Te-ai gândit la serviciu?

Amy ar fi putut să stea cu ochii pe ea, asigurându-se că era în siguranță și că mănâncă. Așteptă ca fata să întrebe încă o dată de ce îi păsa, dar nu o făcu.

Un progres.

– M-am gândit la asta, spuse Riley. O să accept.

Pași mici, dar era bine. Amy descoperise că viața se baza pe pași mici.

capitolul 16

Unul dintre micile mistere ale vieții este cum o cutie de ciocolată de câteva grame poate face ca o persoană să câștige în greutate un kilogram.

Matt avu o zi teribil de lungă, care inclusese picnicuri neconforme, o misiune de căutare și salvarea unui biciclist pe un traseu dificil, un mic incendiu forestier în sectorul al patrulea, care era cât pe ce să se extindă, și arestarea unui idiot pentru vânătoare ilegală. Când, în cele din urmă, plecă din post, se duse la restaurant pentru o cină târzie.

Plecă la restaurant ca să o vadă pe Amy. Merita, după o asemenea zi. Din întâmplare, Amy era în pauză când intră el și stătea la o masă din colț, aplecată peste ceva.

Desena, își dădu el seama, când se apropie. Făcea schițe, neatentă la ce se întâmpla în jur. Sau cel puțin rămase neatentă până când ajunse el la jumătatea restaurantului, apoi deodată încremeni, își înălță capul și îi întâlni privirea.

Multe lucruri îi traversară chipul, înflăcărarea fiind prima. Dar ceea ce îi rămase lipit de suflet fu afecțiunea ei rezervată.

Îl dorea. Îi dovedise asta. La naiba, o dorea și el! Dar ea îl plăcea. Amy nu își dorea asta, dar îl plăcea. El se aplecă pe partea ei de masă și îi apăsă coapsa cu a lui.

– Bună.

– Bună. Ca de obicei, ea închise blocul de desen și îl îndepărtă de el. Eram în pauză.

– O să mă lași vreodată să-ți văd desenele?

– Nu știu. Sunt chestiuni personale.

El se aplecă mai mult.

– Ți-ai împărțit trupul cu mine. Și asta a fost foarte personal.

Ea îi dădu un mic ghiont și râse.

– *Nu este* același lucru.

Bucurându-se de amuzamentul ei și de faptul că era atât de frumoasă când râdea, el lăsă lucrurile așa.

– Într-una din zilele astea, o *să vrei* să le împărtășești cu mine.

– Desenele mele?

– Și astea.

Ea îl înghionti din nou, mai ușor de astă dată.

– Dă-te la o parte. Mă ridic și vin să-ți iau comanda.

El nu se dădu la o parte, dar se bucură de mâinile ei pe el, una pe brat și cealaltă pe piept, mai ales că zăboviră de parcă ea nu se putea abține.

– Sunt un om răbdător, Amy. Pot să aștept.

– Este târziu și trebuie să-ți fie foame, spuse ea, interpretând intenționat greșit spusele lui. Măcar lasă-mă să-ți iau comanda. Ca de obicei, nu-i așa? Sau o porție dublă?

Împărțiseră o porție dublă chiar cu o noapte în urmă și nu fusese vorba de mâncare. De fapt, ea avusese mai mult de două orgasme. Poate chiar o cvadruplă. El zâmbi amintindu-și, iar ea arătă spre el.

– Încetează cu asta, îl avertiză.

– Să încetez cu ce?

– Știi tu. Te gândești la *lucruri*.

El râse.

– Bine, m-ai prins. Cu siguranță, mă gândesc la... *lucruri*.

Ea privi împrejur ca să vadă dacă era cineva atent. Nu era nimeni. Venise destul de târziu în seara aceea, iar

localul era aproape gol. Doar doi clienți stăteau la tejghea, iar unul era la o masă în colțul opus al restaurantului. Aplecându-se, Matt puse gura pe punctul dulce aflat exact sub urechea lui Amy.

– De ce nu-mi spui la ce lucruri crezi că mă gândesc?

Ea se făcu roșie ca racul, iar lui i se păru atât de adorabil, încât râse. Îl lovi iar, făcându-l să râdă și mai tare.

– Ești nebun, spuse ea.

Da. Era foarte posibil să fie nebun. Nebun după ea.

Trecu Riley. Purta blugi jerpeliți, adidași ponosiți, un hanorac, pe care îl recunoscu ca fiind al lui Amy, și un șort de un roz aprins de la restaurantul Eat Me. Căra o tavă cu pahare murdare și farfurii și o șipcă foarte mare pe umăr. Matt se uită la Amy.

– I-am făcut rost de un serviciu, spuse ea, iar când el îi zâmbi, ea ridică din umeri. N-a fost mare lucru.

Dar era.

– O ajuți.

– Oricine ar face așa.

– Asta este problema, spuse el. N-ar face-o. Nu vor.

Ea îl fixă cu privirea.

– Se pare că ai încredere oarbă în mine, de parcă sunt o persoană bună și cu oarecare influență decentă.

– Ești. Se apropie și îi îndepărtă o șuviță de păr de pe față, dând-o după ureche. N-ai suficientă încredere în tine.

Ea clătina deja din cap.

– Nu mă cunoști.

– Te cunosc suficient. Totul este acolo, în ochii tăi.

Acei ochi îi întâlniră pe ai lui, plini de o căldură cu care el nu știa dacă avea să se obișnuiască.

– Viața ta a fost foarte diferită de a mea, spuse ea.

– Contează?

– Depinde.

– De ce anume?

Ea se uită prin restaurant, apoi înapoi la el. Puse mâna pe blocul de desen și îl împinse pe masă spre el.

Nefiind omul care să rateze o oportunitate, Matt puse mâna peste a ei pe blocul de desen.

- Da?

Ea făcu o pauză, apoi își eliberă mâna.

- Da.

El o privi lung, îi zâmbi, apoi deschise blocul de desen și rămase fără cuvinte la talentul absolut năucitor care ieșea în evidență din fiece pagină. Fiecare desen era o reprezentare a coastei Pacificului de Nord-Vest, într-un anume fel. Squaw Flats, Eagle Rock, Four Lakes, Sierra Meadows și Widow's Peak - le făcuse pe toate, desenându-le cu creioane colorate, atât de bine încât aproape că simți mirosul pinilor și briza oceanului.

- Amy, Dumnezeule! Ești nemaipomenită!

- Mulțumesc.

Obrajii ei se făcură rozalii la auzul laudelor, iar el se întrebă dacă mai arătase cuiva desenele.

El răsfoi până ce ajunse din nou la Sierra Meadows.

- Aici, este aproape de locul în care te-am găsit în noaptea aia, când nu erai... rătăcită.

Câștigă astfel un surâs.

- Noaptea în care am căzut în râpă. Noaptea în care tu ai împărțit cortul.

- Care s-a tot repetat în fanteziile mele.

- Ai un fel de fetiș al salvatorului, Pădurarule Fundulețe Fierbinte?

- Nu, dar am un fetiș pentru chiloței de un albastru-deschis.

Ea râse ușor.

- Era întuneric.

- Am vedere cu raze X când vine vorba despre chiloței. Talent de la Dumnezeu.

Ea râse din nou, iar sunetul îi încălzi sufletul, dar nu putu să-și ia ochii de la desenul ei.

- Ești atât de talentată! spuse el cu adevărat uimit. Ar trebui să le arăți mai des. Știi că Lucille are o galerie de artă, nu-i așa? I-ar plăcea.

– Au fost întotdeauna doar pentru mine.

El îi întâlni privirea.

– Deci, ce s-a schimbat? De ce mi le arăți acum?

Ea făcu o pauză.

– Ei bine, probabil din cauză ca m-ai lăsat să intru în viața ta. Mi-ai povestit despre copilăria ta, familia ta. Trecutul tău. Ai contat pe sprijinul meu ca să te ajut cu Riley. Ea ridică din umeri. Ți-ai împărtășit poveștile, așa că îmi închipui cumva că este în regulă să le împărtășesc și eu pe ale mele cu tine.

La auzul cuvintelor ei, Matt simți că zâmbetul de pe chip îi pălește, iar vinovăția i se strânse în stomac. Ea credea că el se deschisese când, de fapt, îi spusese dinadins numai lucrurile bune. Mai rău era că o lăsase să creadă că putea să aibă încredere în el, că putea să conteze pe el. Îi plăcu mult ideea că ea avea mai multă încredere în el, dar ultima dată când trecuse prin aceeași situație o dăduse în bară. Într-un mare stil. Fosta lui soție putea să o confirme. Promisese să nu se atașeze, dar se atașa.

Serios.

Dintr-odată, nu-i mai era deloc foame.

Brusc, stomacul lui ardea și clocotea. Și simți nevoia să plece. Să fie singur. În clipa aceea. Împinse ușor blocul de desen spre ea.

Ea lăsă capul într-o parte, cu ochii ațintiți spre el, evident simțind schimbarea, dar tot atât de evident neînțelegând despre ce era vorba.

Cum nici el nu putea să înțeleagă, nu exista vreo cale să-i explice.

– Jan încearcă să te atenționeze, spuse el.

Ea îl țintui cu privirea încă o clipă, cu ochi pătrunzători. Nu o păcălise. Dar, în stilul clasic al lui Amy, ea alese calea cea mai ușoară și îl lăsă să-i distragă atenția. O privi în treacăt pe Jan, care într-adevăr voia să-i facă semn.

Matt se ridică în picioare, făcându-i loc să iasă din separeu. Când plecă, ea îl atinse şi i se tăie răsuflarea sub efectul atingerii.

La fel i se întâmplă şi lui, dar reuşi să-şi ţină mâinile la locul lor, băgându-le în buzunare ca să se asigure. „Nu este pentru tine..."

Amy şovăi o clipă, iar Matt îşi ţinu respiraţia chiar dacă nu ar fi trebuit să-şi facă griji. Ea nu îl presa pentru răspunsuri. Nu ar fi făcut asta, pentru că, aşa cum îşi închipuia el, nu era modul ei de a acţiona. Şi apoi, mai era factorul decisiv... Ea nu îşi dorea acest lucru mai mult decât şi-l dorea el.

În noaptea aceea, Amy plecă acasă, alergând prin ploaia uşoară spre apartamentul ei şi speră ca umezeala să o fi adus înapoi pe Riley.

Nu era aşa.

Îşi luă iute corespondenţa şi o aruncă pe masa din bucătărie. În mare parte neimportante, dar era un plic din New York, iar ea recunoscu scrisul de mână al mamei.

Petrecu un timp uitându-se lung la plic, de parcă era o cobră înaintea atacului, înainte să-l deschidă.

Înăuntru erau un bileţel scurt şi un carneţel. Pe bileţel scria:

Am avut asta toţi anii ăştia, dar, după ce m-ai sunat, mi-am dat seama că poate este rândul tău să-l ţii.

Mama

Carneţelul era identic cu jurnalul bunicii. Îl deschise şi înţelese că nu era deloc identic. Hârtia din carneţel nu era liniată. Iar cineva umpluse paginile cu schiţe. Nu folosind creioane colorate, cum făcea Amy, ci doar cărbune negru, dar schiţele erau atât de asemănătoare cu ale ei! Se prăbuşi încet pe scaun. Lucky Harbor, Sierra

Meadows, Four Lakes, Squaw Flats... Imaginile tremurau, în timp ce lui Amy i se puse un nod în gât.

Nu știuse că bunica ei desenase.

Le răsfoi, minunându-se, frecându-și ochii cu mâneca. Exista un singur desen pe care nu îl recunoscu, ultimul... O vedere a unor vârfuri montane ascuțite, stâncoase, care erau atât de minunat reprezentate, încât aproape că putu să miroasă copacii.

Desenul era diferit de celelalte. În desen era schițată o siluetă, o femeie. Desenată în umbre, se vedea din profil, pe platou, cu vântul fluturându-i părul și eșarfa pe spate, în vreme ce ținea ceva deasupra capului. Un recipient. Din care ieșea un nor de praf...

Oh, nu! Lui Amy i se strânse inima. Nu praf. Se gândi la consemnarea din jurnal de dinainte, unde bunica ei schimbase „noi" în „eu".

Nu plecase cu Jonathon în excursia aceea, cel puțin nu cu Jonathon viu, care respira.

Amy se întoarse la jurnal și reciti ultima consemnare.

... stând chiar pe vârful piramidei, privind la o pătură de verde, la o mare de albastru...

Amy privi desenul. Era ca un vârf de piramidă. Desfăcu harta. Cel mai înalt vârf era Widow's Peak. Bunica ei nu își lăsase inițialele pe muntele acela.

Ea lăsase acolo cenușa lui Jonathon.

Nu mă voi liniști niciodată. Nu mă voi opri din crescut niciodată. Nu voi renunța niciodată...

Faptul că venise acolo îi dăduse bunicii speranța și pacea de care avea nevoie pentru a merge mai departe cu viața ei după pierderea lui Jonathon. Găsise speranța de a merge mai departe. Și pacea de a trăi fără el. Amy înțelese asta. Mersese pe urmele bunicii

ca să facă o schimbare în viaţa ei, ca să înveţe despre sine. Ca să crească.

Făcea paşi mici, ca Riley.

Îşi trecu degetul peste desenul cu Widow's Peak. Bunica ei nu se resemnase niciodată şi nici ea nu avea să o facă. Nu putea să renunţe. Revăzu schiţele încă o dată şi când, în cele din urmă, închise blocul de desen, hotărârea ei să termine acea călătorie se întări. Cu siguranţă, acum avea speranţă şi pace, dar voia restul. Voia să-şi găsească inima.

Două zile mai târziu, Amy avea o zi liberă şi era pe munte, echipată cu desenele bunicii. Studie harta şi găsi o potecă numită Heart-Stopper. Era posibil ca „inima" bunicii să fie un joc de cuvinte? Problema era că Heart-Stopper mergea perpendicular pe Rim Trail, exceptând zona ce se întindea de-a lungul vârfului piscurilor, de pe marginea de sus spre marginea de nord, într-un semicerc uriaş, care le unea pe cele două. Bucla pe care o menţionase Matt era prea grea pentru ea. Trebuia să le parcurgă în excursii separate.

Sau putea să-i arate lui Matt desenul şi să vadă dacă el reuşea să o ajute.

Putea... Însă derula în minte la nesfârşit seara aceea de la restaurant. El dăduse înapoi, iar ea nu ştia de ce.

Dar era în regulă. Putea să se descurce, exact cum se descurcase de fiecare dată.

Trişă când o luă pe drumurile forestiere şi trecu de Squaw Flats şi Sierra Meadows, apoi ajunse direct pe poteca ce ducea spre Heart-Stopper. Era frumos, dar ea se simţi... fără chef.

„Asta pentru că îţi lipseşte Matt..."

Cât de ironic era? Îi spusese să nu se ataşeze, apoi se ataşase ea de el. Se ataşase al naibii de tare.

Nu că ar fi contat, nici că ar fi fost ceva care să o încetinească. Matt nu era călătoria ei. *Aceea* era călătoria ei.

Dar, chiar dacă reuși să urce pe jumătate traseul spre Heart-Stopper înainte de a se întoarce, nu găsi nimic special. Spre deosebire de Sierra Meadows sau de Four Lakes, nu era nimic evident, nimic în notițele ei care să semnaleze vreun element. Și, bineînțeles, erau un milion de copaci. Era ca și cum căuta acul în carul cu fân, așa că se recunoscu învinsă în ziua aceea. Se întoarse la baza pădurarilor din sectorul de nord chiar înainte de lăsarea nopții. Camioneta lui Matt era în parcare. Când o văzu, simți fluturi în stomac. Ea nu simțea *niciodată* fluturi.

Afurisit bărbat! Sigur, nu mai vorbiseră de câteva zile, dar nu conta, nu-i așa? Nu era mare lucru și, cu siguranță, nu era un motiv pentru care să intre în clădire. Nu, avea nevoie doar de o hartă, asta era tot.

Și poate, dacă îl vedea, îi povestea despre desenele bunicii. Nu că își dorea ca el să le vadă...

Dar își dorea. El era la telefon, în spatele recepției, cu spatele la ea. Amy luă o hartă nouă și îi plăti tânărului pădurar din spatele biroului, în vreme ce încerca, în același timp, să nu observe că Matt își merita porecla Pădurarul Fundulet Fierbinte.

El se întoarse și o surprinse privind lung. Încă la telefon, își arcui o sprânceană.

Ea flutură harta spre el și fugi.

– Tu, spuse spre reflexia din oglinda retrovizoare când era în mașină și pe drum, ești o idioată!

Acasă, făcu un duș, apoi se alătură lui Mallory și Grace pentru o noapte în oraș. Se duseră la Love Shack, singurul bar din Lucky Harbor. Locul era aranjat ca un vechi salon din Vestul Sălbatic, completat de pereți de un roșu bordo, căptușiți cu unelte vechi de minerit. Felinare atârnau deasupra meselor cu banchete. Chiar și barul era o serie de uși vechi de lemn legate cap la cap. Condus de fostul campion mondial de navigație Ford Walker și de primarul din Lucky Harbor, Jax Cullen, localul nu ducea niciodată lipsă de clienți.

Cele trei femei se aşezară la o masă şi comandară o carafă de margarita, care le fu servită de însuşi Jax. Înalt, brunet şi frumos, Jax turnă fiecăreia câte un pahar cu gheaţă, cu un zâmbet care putea să farmece şi o călugăriţă.

- Sunteţi servite, doamnelor!

- E fierbinte, spuse Grace, urmărindu-i posteriorul, în timp ce el se depărta.

- Da, încuviinţă Mallory. Şi luat de o anume drăguţă Maddie Moore, care conduce B&B din capătul drumului. Ridică paharul: Pentru abandonarea ciocolatei în favoarea margaritei!

Grace ridică paharul:

- Pentru noi capitole!

Amy îşi ciocni paharul de ale lor!

- Pentru *nici* o fată cuminte astă-seară!

Toate băură până când Grace se înecă brusc.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Amy, bătând-o uşor pe spate.

Grace tuşi, îngăimă ceva, apoi îşi reveni, în timp ce Amy şi Mallory îşi întoarseră la unison capetele ca să vadă la ce se uita.

La două mese depărtare, stăteau trei tipi. Trei tipi minunaţi. Ty Garrison, doctorul Josh Scott şi Pădurarul Funduleţ Fierbinte, toţi cu ochii pe devoratoarele de ciocolată, zâmbind de parcă văzuseră ceva pe placul lor.

Ty îşi puse băutura pe masă şi se îndreptă spre ele. Trase o foarte zâmbitoare Mallory de pe scaunul ei în braţele lui şi, fără nici vreo vorbă, o sărută lung, apăsat şi fierbinte. La final, când sigur rămaseră fără suflare, el se retrase.

- Ne vedem mai târziu, spuse el cu un zâmbet obraznic, apoi o aşeză pe Mallory cu grijă la loc pe scaun, de parcă era un lucru preţios.

Se întoarse la masa lui cu prieteni înainte ca Mallory să-şi revină.

– El este al meu, spuse ea, în stare de șoc. Puteți să credeți asta?

Grace își făcea vânt.

– Întotdeauna te sărută așa?

– Așa? întrebă Mallory, părând încă ametită. Așa este doar aperitivul din meniul de săruturi al lui Ty.

– Ești o femeie norocoasă, zise Grace.

Mallory râse.

– Sunt, nu-i așa?

Privirea lui Amy era îndreptă spre Matt. Iar privirea lui era la fel de ațintită spre ea.

Muzica era tare, iar vocile din bar erau vesele și exuberante. Pentru că se dansa, după câteva minute, Ty se întoarse și o răpi pe Mallory. Alți indivizi se aliniară, rugând-o pe Grace să danseze, iar cineva o invită pe Amy.

Dar ea nu voia să danseze cu un necunoscut.

Ea nu voia să danseze deloc.

Ce voia ea părea complicat și înspăimântător, dar, la naiba, pași mici, nu-i așa? „Corect." Se ridică și se duse la Matt și Josh. Amândoi îi zâmbiră, dar ea avea ochi numai pentru Matt. Încă purta uniforma, avea părul ciufulit, ochii umbriți și visători. Se bronzase în ziua aceea, dar părea obosit până în măduva oaselor.

Era evident că fusese o zi lungă.

Dar era ceva la acel Matt tăcut și gânditor care o emoționa. Era atât de... adevărat. Tot ce însemna el părea autentic.

Iar el venise acolo în loc să se ducă la restaurant. Ca să o evite? Simți ceva în stomac. Dezamăgire. Regret. Neliniște. Încercă să-i citească gândurile, dar nu putu. El nu obișnuia să bea; singurul lucru din fața lui era un suc – fără îndoială, mult îndrăgitul Dr. Pepper.

Poate că încă lucra...

Josh se ridică și îi luă mâna.

– Îmi ești datoare cu un dans.

Ea râse.

– Nu-ți sunt.

– Bine, atunci eu îţi sunt dator cu un dans. Pentru toate serviciile minunate pe care mi le oferi la restaurant, completate de zâmbete atât de drăguţe.

Ea îl privi lung. Nu era celebră pentru zâmbetele drăguţe. Toţi ştiau că era celebră pentru *nimic* drăguţ.

Dar el îi aruncă un zâmbet ştrengăresc şi o împinse uşor pe ringul de dans, înainte ca ea să apuce să se împotrivească.

– Ia te uită! spuse ea surprinsă. Poţi să te mişti.

– Doar ştii asta, zise el, dansând cu relaxarea tipică a unui tip alb care n-avea nici o urmă de stânjeneală.

Ea râse, apoi el veni mai aproape şi îşi lovi intenţionat trupul frumos de corpul ei, punându-i mâinile pe şolduri.

– Josh, spuse ea zâmbind, de ce flirtezi cu mine?

El zâmbi ştrengăreşte.

– Pentru că asta îl enervează pe Matt.

Ea îi aruncă o privire lui Matt, care încă era la masă, făcându-şi de lucru cu sucul lui şi privindu-i cu o expresie indescifrabilă pe chip.

– Nu-l enervează deloc pe Matt, spuse ea. Nu-l atinge nimic.

Josh chicoti şi se aplecă spre ea.

– Nu te lăsa înşelată de imaginea lui nepăsătoare. Îi induce în eroare pe mulţi. Reuşeşte foarte bine să ascundă asta.

– Ei bine, atunci greşeşti cu privire la sentimentele lui pentru mine, spuse Amy. Nu o să-i pese dacă dansăm.

– Hm, făcu Josh, fără comentarii. Muzica încetini, iar el o trase mai aproape, astfel încât ea putu să-i simtă pieptul cutremurat de propriul lui amuzament. Ce face acum? o întrebă.

Amy îi aruncă o privire, iar inima i se zbătu în piept când îl văzu, încă deprimat pe scaunul lui.

– Doar priveşte.

– Privește și se enervează tot mai tare pe mine, pun pariu. Josh părea chiar încântat de gândul acela. Îi pasă, Amy, mult de tot.

– Și de ce faci asta?

– Pentru că mă bazez pe faptul că îți pasă și ție.

Melodia se termină, iar Josh o îmbrățișă, apoi se îndreptă spre bar. Când ea trecu pe lângă masa lui Matt ca să ajungă la masa ei, el se ridică în picioare.

– Bună, spuse Amy cu inima strânsă înainte să-și dea seama că el nu se uita la ea. Vorbea la telefon. Scuze, murmură ea.

El clătină din cap, făcându-i semn că nu era vina ei, dar nu se opri. În schimb, se îndreptă direct spre ușă.

Amy se uită lung după el. Nu încăpea nici o îndoială. Sperase să-l vadă în seara aceea, poate chiar să-i vorbească. Și dacă el n-ar fi părut atât de... de distant, poate că s-ar fi gândit să-i fure un sărut.

Sau două.

Mda, era ce își dorea cu adevărat. Putea să recunoască în sinea ei. Își dorea brațele lui în jurul ei. Își dorea ca ochii lui calzi să o privească, să o facă să se simtă singura femeie de pe pământ, cum numai el reușea o facă.

Își dorea să-i simtă gustul, să-l lase să o guste. Își dorea să-și treacă degetele prin părul lui mătăsos și să simtă cum o înconjoară puterea lui fierbinte, făcând-o să se simtă în siguranță.

În schimb, el plecase de lângă ea fără să se uite înapoi. Chiar dacă și ea făcuse întocmai de prea multe ori în viață ca să mai conteze, nu își dăduse niciodată seama cât de rău era să te afli de partea cealaltă. Până acum.

capitolul 17

Ciocolata. Nu mai este doar pentru micul dejun.

Matt plecă de la Love Shack și se cufundă în noapte. Când se urcă la volanul camionetei, Josh deschise

portiera din dreapta și luă poziția de tragere fără nici un cuvânt.

– În nici un caz, spuse Matt. Tu mergi pe jos.

Josh chicoti, dar închise portiera și își puse centura de siguranță.

– Omule, ești topit după ea! Ai fugit ca o fetiță speriată și aproape că ai uitat de secundul tău.

– Halal secund! Mă grăbesc pentru că am primit un telefon. Un alpinist la pământ.

Zâmbetul lui Josh dispăru.

– Rănit?

– Rău. Este tot ce știu.

– Dă-i drumul!

– Ai băut o bere, spuse Matt.

– N-am avut ocazia să iau nici măcar o înghițitură, așa că sunt bine.

Matt încuviință din cap și demară, îndreptându-se spre Widow's Peak, în timp ce Josh activă GPS-ul.

– Știu exact unde mergem, spuse Matt morocănos. Tipii pe care i-am alungat săptămâna trecută s-au întors în seara asta pentru o excursie la lumina lunii.

– La naiba!

Matt ieși de pe autostradă și îl privi pe Josh în treacăt.

– Și de când ești tu Fred Astaire?

Josh ridică din umeri.

– O fată frumoasă în brațele mele. Ce nu-ți convine?

Matt scrâșni din dinți. Amy *era* o fată frumoasă. Ea era fata *lui* frumoasă.

Doar că nu era.

El zărise privirea pe care i-o aruncase în seara aceea în timp ce plecase. În ciuda faptului că fusese un măgar, ea era preocupată. Îngrijorată.

Pentru el.

Când se uita la el așa, cu ochi dulci și inimoși, ceva se întâmpla înăuntrul lui. Se uitase la el de parcă ar fi vrut să aibă grijă de el, ca și cum ar fi vrut să-l vindece, iar pentru o clipă, el își dorise ca ea să facă asta.

Ceea ce nu avea să se întâmple. N-avea nevoie de nimeni care să-i poarte de grijă.

– Mi-ai spus să-mi caut o femeie, spuse Josh. Îți amintești? Ai zis...

– Nu femeia *aia.*

– Ei bine, trebuia să fii mai explicit, spuse Josh pe un ton atât de rațional încât Matt își dori să șteargă podeaua cu fața lui.

Știind asta, Josh râse ușor, ceea ce Matt trecu cu vederea pentru că telefonul lui suna încontinuu. Prima dată dispeceratul îi verifică timpul estimat de sosire, apoi șeful lui întreba ce naiba făcea grupul de alpiniști în Widow's Peak la 10 seara, într-o zonă care se presupunea că era închisă publicului.

Matt își dori să știe același lucru.

– Ai primit ceva vești despre răniți? întrebă Josh când el închise.

– Încă nu-i nimeni la fața locului. Și echipa de salvare este pe drum.

Matt o luă pe drumul forestier care ducea în același loc unde îi găsiseră prima dată pe alpiniști. Erau nevoiți să urce încă o dată ultima jumătate de kilometru, de astă dată pe întuneric.

La marginea stâncii, doi tipi erau ghemuiți, privind neliniștiți în jos. Al treilea încercase să urce ca să-l salveze pe al patrulea, dar rămase înțepenit și îngrozit, la trei metri mai jos.

Mult mai jos, la vreo zece metri, se afla al patrulea, întins și nemișcat la pământ.

Trevor Wright.

Echipa de salvare ajunse exact în același timp cu Matt și Josh. Toată lumea se mobiliză repede și, în zece minute, îl salvară pe primul alpinist. Nu era rănit. După încă zece minute, îl puneau pe un Trevor inconștient pe o targă, trăgându-l în sus cu funiile, unde fu imediat urcat în elicopter cu Josh la bord, care părea rezervat.

Matt se îndreptă singur spre camioneta lui şi conduse până la staţie, unde îşi scrise raportul înainte să plece la spital. Era furios pe el însuşi. Ştiuse că acei copii urmau să creeze probleme şi ar fi trebuit să găsească un mod prin care să-i ţină departe de munte.

Din păcate, starea de sănătate a lui Trevor nu era bună. Era la Terapie intensivă, iar tatăl lui, cu atâtea relaţii, făcea un scandal monstru, ameninţând că dădea în judecată statul, regiunea, serviciul forestier şi pe Matt. Acuza pe toată lumea şi pe fiecare persoană în parte pentru leziunile fiului său.

North District avea de purtat o bătălie internă, iar Matt se simţi din nou ca la Chicago.

Reuşi să doarmă o oră, iar în zori se duse cu Sawyer să discute cu cei trei alpinişti. Fiecare dintre ei negă vehement că drogurile sau băutura fuseseră implicate în urcarea din noaptea precedentă.

Matt putea doar să spere că testele făcute lui Trevor aveau să demonstreze altceva. El şi Sawyer tocmai plecaseră de la casa ultimului alpinist când sună şeful lui Matt, mustrându-l pentru întreg dezastrul de la început până la sfârşit.

– Ce se întâmplă? întrebă Sawyer când Matt închise şi înjură. Copilul este mai rău?

– Nu, spuse Matt. De fapt, s-a trezit de ceva timp şi susţine că nici unul dintre ei nu s-a atins de poartă şi credeau că traseul era deschis.

– Prostii.

– Şi urmează ceva mai rău, spuse Matt. Spune că am pus mâinile pe el în ziua în care i-am gonit de pe stâncă. Şi l-am împins.

– Sindromul micului nemernic, spuse Sawyer. Ai naibii derbedei!

– Da, dar este un derbedeu cu avocat, care preia deja cazul.

– Bine, spuse Sawyer. Îl ai pe Josh ca martor că nu l-ai atins pe nici unul dintre ei.

– O să fie totuși o anchetă oficială. O să merg în fața comisiei să explic cum s-a întâmplat asta pe un traseu închis, un traseu închis chiar de mine.

Sawyer clătină din cap și vorbi încruntat.

– O să te acuze pentru vandalizarea porții și a indicatorului de către minori, apoi de încălcarea unei proprietăți pe un traseu închis probabil sub influența băuturii. Nemernicii!

– O să facă tot ce trebuie ca să rezolve povestea asta fără proces. Matt apăsă numărul de telefon al lui Josh. Spune-mi!

– A cerut un avocat.

– Spune-mi *ceva* ce nu știu, zise Matt. O să fie o anchetă. Este un moment bun să se afle că Wright consumase ceva.

– La naiba, Matt! Josh răsuflă lung. Știi că nu pot să-ți spun asta. Este minor. Are tot felul de drepturi. Făcu o pauză. Dar, conform protocolului, probele au fost trimise în laborator.

Desigur, Matt citi printre rânduri ultima parte. Era o speranță ca, în cazul unui proces, să fie cerute rezultatele. Dar speranța nu era suficientă. Speranța nu avea să-i salveze pielea. El întrerupse convorbirea și înjură din nou.

Sawyer se uită la fața lui Matt și întoarse SUV-ul.

– Ce faci?

– Mă duc la fața locului, răspunse Sawyer. Mergem într-o vânătoare de mici probe.

Pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore, Matt urcă pe Widow's Peak și cercetă zona. El și Sawyer cercetară și baza luncii aflată chiar sub stânci, unde găsiră cinci sticle goale de bere și un portțigaret. Sawyer le împachetă pentru proba ADN.

– Doamne! spuse Matt, copleșit de situație. Povestea asta chiar poate să ducă la proces.

– Nu cred că o să se ajungă așa de departe, replică Sawyer. Tipii ăștia sunt doar de fanfaronadă. Ai încredere

în mine, cineva o să deschidă gura despre încercarea de pe Widow's Peak, iar atunci o să-i prindem pentru violarea proprietății, consum de băuturi alcoolice de către minori și orice altceva găsim contra lor.

Matt spera să aibă dreptate.

Noaptea următoare, după o tură lungă, Amy conduse până acasă, apoi făcu un ocol neașteptat.

Unul mare.

Se duse spre munte și parcă în fața cabanei lui Matt. Camioneta lui nu era acolo, iar ea nu știa dacă era un lucru bun sau rău. Pentru a treia noapte la rând, el nu venise să ia masa la restaurant și de data aceasta știa de ce. Toată ziua auzise bârfa despre alpinistul căzut și presupusa neglijență a lui Matt. Aruncă o privire spre pachetul pe care îl făcuse, cel care era pe locul din dreapta, și își spuse tot felul de prostii.

Matt nu avea nevoie ca ea să-i poarte de grijă. Era băiat mare. Dar coborî din mașină și se trezi pe veranda lui, încercând să afle dacă ar trebui să-i lase acolo mâncarea sau dacă era ceva ce urma să atragă urșii, când apăru o camionetă.

Bineînțeles, Matt.

Ochii lor se întâlniră când el coborî din mașină, iar ea simți un gol în stomac. Încă era în uniforma de serviciu, arăta prăfuit, înfierbântat și obosit de parcă ducea o luptă.

- Bună, spuse ea ușor, când el ajunse pe verandă.

- Bună. Matt descuie ușa și se întoarse spre ea. Nu sunt o companie tocmai plăcută în seara asta.

- Ai avut o zi proastă.

El scoase un sunet care nu era prea vesel.

- Da. O zi proastă.

PășI înăuntru, lăsând ușa deschisă.

Nu era chiar o invitație, iar ea se opri, știind al naibii de bine că el își dorea să fie singur. Recunoscu nevoia aceea din moment ce o simțea și ea destul de des.

„Câteodată, să fii singur nu este așa cum trebuie să fie..."

Îi spusese asta, demult, în nopțile petrecute la Sierra Meadows. Și avusese dreptate.

Așa că pași înăuntru și închise ușa în urma ei.

El o privi în treacăt. Desigur, se așteptase ca ea să plece pentru că, la vederea ei, ridică o sprânceană.

– Vrei să-mi povestești? îl întrebă.

– Ce anume, trenul bârfei n-a trecut pe la restaurant azi?

– Da, iar eu sunt genul care urcă în tren, spuse ea sec. Cum se simte tipul care a căzut?

– Este la Terapie intensivă, dar se pare că își revine. Își trecu degetele prin păr. El nu trebuia să fie pe stâncă. Am închis traseul. L-am gonit pe el și pe prietenii lui de acolo cu o săptămână în urmă, dar s-au întors.

Era ceva în vocea lui care îi atrase atenția. Învinuire de sine.

– Matt, nu este vina ta.

– Ba da, este. El răsuflă adânc, întretăiat. Districtul meu. Problema mea.

Nu cunoscuse pe nimeni ca el, atât de dispus să se ocupe și să-și asume toată responsabilitatea care decurgea de aici.

– Hai, calmează-te! Nu puteai să știi că tipii ăia o să se întoarcă să se cațăre.

– Știam.

Ea veni mai aproape.

– Bine, atunci știai că nu puteai să-i oprești. Ești doar un om. Cum ai putea să patrulezi prin întreaga zonă?

– Este treaba mea să găsesc o soluție.

Ea își trecu mâna peste spatele lui încordat.

– Complexul lui Dumnezeu? îl tachină ea.

El se îndepărtă de atingerea ei și, în timp ce ea încerca să accepte reacția lui, îi vorbi din nou.

– Am dat-o în bară, Amy. Și nu este prima dată. El intră în bucătărie și deschise frigiderul. Luă o bere, se uită

fix la ea, apoi o puse la loc şi apucă un suc. Îl desfăcu şi i-l întinse, apoi mai luă unul pentru el. M-ai întrebat de ce am plecat din Chicago.

– Da.

Ea luă o înghiţitură zdravănă pentru că i se uscase gâtul.

– Am venit după ce s-a dus totul de râpă. Serviciul meu, căsnicia mea... *Amândouă* din vina mea, că tot veni vorba.

– Matt, spuse ea, lăsând sucul şi clătinând din cap. Tu...

– Nu, este adevărat. Partenerul meu era corupt. Eu ştiam asta şi mi s-a spus să mă prefac că nu văd. N-am putut. A încercat să mă implice şi pe mine. Nu i-a reuşit, dar a provocat multe îndoieli legate de mine la serviciu, care mi-au afectat cariera, iar eu... La naiba!

Îşi trecu iar mâinile prin păr şi se întoarse cu spatele la ea, privind lung pe fereastră.

– Tu ce? întrebă ea uşor.

– Oamenilor nu le-a plăcut că l-am reclamat pe Ryan. El şi-a susţinut nevinovăţia de-a lungul procesului şi era bine văzut. Nimănui nu-i venea să creadă.

Aşadar, fusese pedepsit pentru că îl reclamase.

– Ai făcut ce trebuia, spuse ea îndurerată.

Întotdeauna făcea alegerea bună, chiar şi când nu era uşor.

– Dumnezeule, ei ar fi preferat ca el să continue?

El ridică din umeri.

– Oamenii cred ce vor să creadă. Şi era al naibii de greu să creadă asta despre Ryan, chiar şi după ce a fost închis. Era mai uşor să...

– ... să te acuze pe tine? Ea clătină din cap. Ai făcut ce trebuia. N-ai fi putut să te împaci cu ideea de a nu face nimic.

– I-am distrus viaţa. Şi i-am distrus-o şi lui Shelly.

– Fosta ta soţie?

– Da. Căsătoria noastră a dat greș pentru că ea ura să fie soție de polițist, ura restricțiile asupra vieții private impuse de serviciul meu și securitatea excesivă pentru a fi în siguranță când băieții răi mă aveau în raza lor de acțiune. N-a crezut niciodată că era o amenințare reală până când nu a fost urmărită de cineva pe care l-am închis.

– Oh, Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

– El a ieșit din închisoare, a venit după ea și a fost o pradă ușoară. S-a repezit la ea în parcarea magazinului. A amenințat-o cu o armă, dar ea a reușit să scape fără leziuni. El clătină din cap. Căsătoria noastră, nu prea.

– A dat vina pe tine, spuse Amy repede.

– A dat.

– Știa cu cine se mărită, Matt, spuse ea prudentă. Știa ce primește. Să-ți spună că tu i-ai distrus viața nu prea pare corect...

– Nu are legătură cu corectitudinea.

Vocea lui era hotărâtă. Cu siguranță, se învinuia pentru tot, absolut tot.

– Oh, Matt! Habar n-avea cum să îl consoleze, dar era limpede că el nu voia să fie consolat. Îmi pare rău.

– Ai vrut să știi, spuse el. Voiai povestea, iar acum o ai. Ar trebui să stai cât de departe poți de mine, înainte să-ți distrug și ție viața.

– Bine, asta este puțin... Ea se opri pentru că el azvârli cheile pe bufet și porni spre ușă. Matt...

Se întoarse spre ea:

– Mi-ai spus să nu ne atașăm, că este doar sex. Încă este adevărat?

În stare de șoc, ea se uită lung la el, incapabilă să gândească.

El îi studie expresia și încuviință din cap de parcă ea răspunsese la întrebare.

– Trebuie să plec.

Închise uşa din faţă în urma lui şi o lăsă singură în casă.

În casa lui.

Ea auzi maşina pornind şi plecând, apoi clătină din cap.

„Ce s-a întâmplat?"

Îl lăsase să plece cu adevărat, crezând că tot ce se întâmpla între ei era numai sex? Iar el credea sincer că nu merita să fie fericit? Era cel mai bun om pe care îl cunoscuse vreodată! La drept vorbind, *el* trebuia să fugă de *ea*. Ea era cea care fusese stupidă şi le adusese durere oamenilor din viaţa ei, nu Matt. Cu fiecare fibră din ea voia să-l ajute, dar habar n-avea cum sau ce să facă. Nimic din viaţa ei nu-i oferise experienţa necesară pentru aşa ceva. Lecţiile de fată cuminte cu siguranţă nu acopereau acest capitol. Era depăşită de situaţie.

Conduse înapoi în oraş, încă tulburată. Se uită la ceas. Riley mai avea puţin şi îşi termina programul de la restaurant. Într-una din zile, Amy o surprinsese când făcea autostopul ca să se întoarcă în pădure.

Autostopul era un mod bun de a te deplasa. Amy făcuse asta ani întregi. Dar era şi o modalitate bună de a fi ucis.

Intră în parcarea restaurantului cu intenţia de a o lua pe Riley cu maşina. Jan ieşea şi încuia uşa din faţă.

– Fata este în spate, spuse Jan prin geam. Aruncă gunoiul.

Amy ocoli şi o găsi pe Riley pe treptele din spate, legând o pungă de gunoi.

– Bună, o să te duc cu maşina.

Riley ridică privirea. Aproape că zâmbi înainte de a se uita mai bine la faţa lui Amy.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

De când erau atât de vizibile sentimentele ei?

Cum se întâmplase asta? Cândva, fusese atât de pricepută să le ascundă, încât nimeni nu reuşea să-i ghicească stările.

Riley nu se lăsă păcălită.

– Ceva nu este bine.

– O zi lungă, spuse Amy. Vino, am parcat în față!

Riley ridică din umeri și aruncă gunoiul în tomberon, și, o clipă mai târziu, se duseră în parcare și urcară în mașina lui Amy.

– Acum o să-mi spui? întrebă Riley.

– Să-ți spun ce?

– De ce ești supărată pe mine.

Amy răsuflă apăsat și studie debarcaderul din fața lor, fiind copleșită de gândul că o lăsase pe Riley să creadă că putea să fie supărată pe ea, chiar și pentru o clipă.

– Nu este vorba despre tine. Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi asta.

Era târziu și totul părea tăcut și întunecat. Chiar și roata mare era nemișcată, la fel ca inima ei.

– M-am certat cu cineva.

– Da? I-ai dat un șut în fund?

– Nu este genul ăsta de luptă.

– Oh! Riley păru dezamăgită. Cu Matt?

Pe neașteptate, Amy simți un nod în gât. Fără să mai vrea să vorbească, ea încuviință simplu din cap.

Riley trase aer în piept.

– Te-a rănit?

– Nu. Se întoarse spre Riley și văzu îngrijorare în expresia ei. Nu, nu m-ar răni niciodată.

Riley se relaxă ușor.

– Dar te-a întristat.

– Ei bine... puțin, da. Nu este problema ta.

Riley scotoci în rucsacul ei jerpelit și scoase două acadele, evident șterpelite din cana mică de pe biroul chelnerului de la intrarea din restaurant. Oferea cu mare drag lucrurile furate.

Își aminti cât de tânără era Riley și luă o acadea. În condiții normale, fata probabil ar fi avut deja până acum prima ei relație cu un băiat, i-ar fi scris numele pe carnețel, ar fi visat la baluri de absolvire și fotbal în loc

să se gândească unde găsea următoarea masă sau cine mai avea să o rănească.

– O să vă împăcați, spuse Riley. Pentru că este topit după tine. Pot să spun asta după felul în care se uită la tine. Nu cu o privire perversă, adăugă ea repede, ci ca și cum... ca și cum te iubește.

Amy se îndoia foarte mult de asta. Știa că Matt iubea să fie în pat cu ea și, după cum se dovedise, și ea iubea același lucru. Și, în adâncul ei, își spunea că putea să spere ca totul să se transforme în ceva mai mult, dar s-ar fi păcălit singură. El nu o cunoștea suficient de bine ca să se gândească măcar să o iubească.

Și dacă s-ar fi gândit, ar fi fugit cât mai curând de ea.

– Unde este hanoracul pe care ți l-am dat? o întrebă pe Riley. Este frig în seara asta.

– La naiba, zise Riley, lovindu-se singură pe frunte. L-am uitat în bucătărie. Așteaptă aici, încerc să o prind pe Jan înainte să închidă în spate!

Ieși valvârtej din mașină și dispăru după colțul restaurantului.

Amy oftă și își puse capul pe volan. Mintea ei gândea prea repede.

Sau nu suficient de repede.

Nu înțelegea cum totul mergea așa de rău cu Matt. Și dacă ea recunoștea că nu înțelegea asta, mai era ceva ce nu înțelegea.

El plecase de lângă ea. De fapt, nu plecase.

Fugise.

Dacă, într-adevăr, între ei era numai pură atracție fizică, de ce o făcuse?

Nu avea nici un motiv să plece, însă ea îl înțelegea destul de bine. La urma urmei, își petrecuse viața fiind întotdeauna cea care pleca. Acum devenise a doua ei natură.

Și totuși, de astă dată, doar cu Matt, se simțea diferit. De parcă acum crezuse că nu mai avea să plece.

Se înșelase.

Își înălță capul, întrebându-se ce o reținea pe Riley așa de mult. *Prea* mult. Coborî din mașină și se duse după ea până la ușa din spate a restaurantului.

Riley era acolo, pusă la zidul aleii de un tip îmbrăcat în hanorac și blugi.

– Îmi ești datoare, târfă mică și lacomă! spunea el, cu o mână la gâtul lui Riley, iar cealaltă pe pieptul ei. Știi că da!

– Hei! țipă Amy, cuprinsă de furie. Dar fu cuprinsă și de altceva: frică. Și o senzație teribilă de déjà-vu. Dă-i drumul!

Greșeala numărul unu. Pentru că tipul o lăsă pe Riley și se întoarse spre Amy.

Copleșită de amintiri dintr-un alt timp și alt loc, cu un bărbat care voia ca Amy să plătească ce-i datora, ea făcu un pas înapoi. Greșeala numărul doi.

Pentru că atunci tipul sări la ea.

capitolul 18

Omul nu poate trăi doar cu ciocolată, dar sigur este distractiv să încerci.

Panicată și îngrozită, Amy se retrase și căzu în fund, dar tipul era rapid și ajunsese deja deasupra ei. Ea reacționă din instinct, lovind cu piciorul. El se lovi cu genunchiul de treptele de ciment, iar Amy îi azvârli cheile în față cât putu de tare.

– Ticăloaso! mârâi el și își duse mâna peste ochi. La naiba, ticăloaso!

– Nu, Troy, *tu ești* ticălosul, țipă Riley din spatele lui și îl lovi în cap cu ceea ce părea o sticlă goală de bere.

Se sparse.

Tipul se albi, dădu ochii peste cap și apoi căzu încet într-o parte.

– Oh, Doamne! Amy se aplecă peste el şi apucă mâna lui Riley. Eşti bine?

– B-bine, răspunse Riley, în mod evident deloc bine, tremurând ca varga.

Amy cunoştea sentimentul pentru că tremura şi ea.

O trase pe Riley peste trupul prăvălit la pământ şi intrară împreună în bucătărie.

Jan stătea singură într-un colţ retras, numărând încasările. Ridică privirea surprinsă.

– Ce...

– Poliţia, reuşi să spună Amy, trântind uşa şi încuind-o. Trebuie să sunăm...

– Nu, bolborosi Riley. Te rog, nu suna! Sunt bine. El o să plece.

Amy privi pe geamul de la uşa din spate şi rămase cu gura căscată de uimire. Veranda din spate era goală.

– Ai dreptate, a plecat.

– Ţi-am spus, şopti Riley.

– Cine a plecat? întrebă Jan.

Amy deschise uşa din spate şi se uită şocată spre locul unde se aflase un trup cu doar o clipă înainte. Se uită de jur împrejur, apoi la Riley.

Fata ridică din umeri.

– Îl cunoşteai, zise Amy, apoi închise şi încuie uşa încă o dată.

– Era doar un tip.

– Nu, tu îl *cunoşteai*. I-ai spus Troy. Zicea că eşti datoare la el.

– E doar o neînţelegere, ripostă Riley, privind lung pe fereastră în noapte.

Atunci îşi dădu seama.

Doar învăţase să facă asta pe propria piele.

– Riley...

– Nu-ţi face griji.

– Nu-ţi *face griji*? Te ataca!

– Nu este un lucru căruia să nu-i pot face faţă, insistă Riley, apoi făcu o pauză. Este fratele meu vitreg.

– Poftim?

– Mda... Mulțumesc pentru ajutor, dar trebuie să plec.

– Nu. Riley...

Dar Riley descuie și deschise ușa, apoi fugi în noapte. Amy înjură și se servi din geanta lui Jan agățată într-un cui.

– Hei! spuse Jan.

Amy scoase spray-ul cu piper pe care știa că îl avea Jan și îl flutură în aer.

– Împrumut și eu asta, îi zise când plecă după Riley cu spray-ul în mână, în caz că apărea Troy din nou.

Avea o durere de cap cumplită și o durere sâcâitoare la un picior din caza bocancului, ceea ce nu avea nici un sens, dar nici urmă de Troy.

Și nici de Riley. Dispăruse.

Dispărută de-a binelea.

Sperând ca ea să apară acasă, Amy plecă mai întâi într-acolo.

Nici urmă de Riley. Scrâșni din dinți, își luă lanterna și plecă înapoi, în noapte, îndreptându-se spre pădure.

Fata nu era nici acolo.

Se simțea obosită, îndurerată și speriată pentru Riley. În cele din urmă, renunță și se întoarse la apartament, sperând ca fata să apară ca prin minune.

Dar nu pe Riley o găsi în pragul ușii. Când umbra neașteptată se ridică, înaltă și bine clădită, mișcându-se spre ea, încremeni de spaimă.

– Sunt eu, spuse Matt și păși în lumină.

Privirea îi era hotărâtă, iar expresia de pe chip solemnă, doar cu o licărire de surâs pe fața lui amabilă, de obicei binedispusă.

Amy trase adânc aer în piept înainte să-l abordeze, dar pe neașteptate avu o senzație de leșin, apoi își regăsi echilibrul. Îl auzi pe Matt spunându-i numele, parcă de la o distanță mai mare. Deschise gura să răspundă, dar nu reuși.

Ciudat.

Mai ciudat era că simţea ca şi cum oasele i se dizolvau. Matt o prinse chiar înainte să cadă. Ea clipi şi apoi îl împinse, dar el ignoră complet încercarea ei şi o ţinu pe loc.

- Sunt bine, spuse ea.

- Aproape că ai leşinat.

- Sunt bine acum. Clătină din cap ca pentru a lămuri lucrurile. N-a fost nimic. De ce eşti aici?

- Pentru că sunt un măgar, răspunse el. Şi pe naiba n-a fost nimic! Ceva te-a speriat aproape de leşin.

- Eu nu leşin. Dar ai fost cât pe ce să ai o faţă plină de spray cu piper.

Ea se smuci ca să se elibereze, iar de data aceasta el îi dădu drumul, fără tragere de inimă.

- De ce eşti udă? întrebă el privindu-şi mâna înainte să încremenească. Amy, sângerezi!

- Poftim? Nu, eu sunt... Coborî privirea spre puloverul ei, pe care era pată neagră ce tot creştea şi care îl lipea de ea într-o parte. Oh...

I se tăie răsuflarea din cauza panicii şi aproape că leşină iar, dar mâinile de oţel ale lui Matt erau din nou pe ea.

Ancora ei.

- Te-am prins, spuse el, apoi o aşeză pe o treaptă şi îi ridică puloverul.

Amândoi se uitară la tăietura de vreo cinci centimetri pe care o avea într-o parte.

- Ia uite, spuse ea slăbită. M-a rănit.

Matt îşi scoase tricoul peste cap, îl întoarse pe dos şi îl apăsă pe rană.

- Cine?

- De fapt, cred că a fost sticla, spuse ea. S-a spart, iar eu cred că m-am rostogolit în ea.

- Ce sticlă? Amy, rămâi cu mine!

Ea se chinui din răsputeri să rămână acolo, dar durerea tăieturii îi tăia respiraţia.

– Riley a folosit sticla ca să-l lovească pe fratele ei vitreg în cap. S-a spart, iar eu m-am rostogolit departe de el, dar...

Mai multe amintiri vechi îi reveniră în minte. Pașii tatălui ei vitreg coborând pe culoar, îndreptându-se spre dormitorul ei. „Îmi ești datoare, Amy. Îmi ești datoare vândută..." Mda. Știa exact ce voia Troy de la Riley. Amy scăpase de propriul ei coșmar înainte să dea roade pentru că fusese puternică și rea. Spera ca Riley să scape și ea, dar avea îndoieli.

– Amy! Matt îi luă fața în mâini și o obligă să se uite la el. Ține ochii deschiși!

El vorbea pe un ton neutru, vocea lui fiind calmă, de parcă o întreba de vreme. Tonul lui clar i se păru extrem de liniștitor.

– Fratele lui Riley, spuse el. El este cel care te-a atacat?

– Nu, el a atacat-o pe Riley. Eu l-am atacat pe el.

Matt trase aer în piept și îi strânse mâna foarte ușor. Mai ești rănită altundeva?

– Nu cred.

El încuviință din cap, apoi își trecu mâinile peste trupul ei, vrând să fie sigur înainte să o ridice în brațe și să o ducă la camioneta lui.

– Unde mergem?

– La Urgențe. Ai nevoie de niște copci.

– Poftim? Adrenalina o invadă. La fel și panica. Ura doctorii. Ura spitalele. Nu! Vreau să încerc să o găsesc pe Riley.

El nu încetini.

– Matt, nu. Nu la spital...

– În mod normal, aș fi de acord, spuse el. Dar nu de data asta.

– Eu...

– Nu este negociabil, Amy.

Matt o așeză cu grijă în camionetă, ocoli mașina până la locul șoferului și îl sună în același timp pe Josh.

Din fericire, acesta era la urgenţe şi îi promise că avea să-i aştepte.

Matt se ocupase de un număr mare de apeluri de salvare şi asistenţă pentru patrula rutieră, fără a menţiona tot ce văzuse şi ce făcuse ca poliţist SWAT la Chicago.

Dar să o vadă pe Amy sângerând îl afectă teribil.

Ea îl afecta teribil. Complet. Nu îşi dorise să se implice într-o relaţie cu ea, dar, având în vedere ritmul accelerat al inimii pe care îl avea în clipa aceea, făcuse întocmai. Prea mult timp, se acuzase pentru eşecul căsniciei lui, ceea ce îi permisese să păstreze cu uşurinţă distanţa faţă de alte femei.

Şi apoi Amy trecuse de toate zidurile lui de cărămidă. Ce avea ea atât de special?

– N-am nevoie de copci, spuse ea pentru a zecea oară.

Se întoarse să o privească, în timp ce ieşea din parcare, dar în interiorul camionetei era prea întuneric.

– Nu am, spuse ea hotărâtă, dar vocea îi tremura, trădând-o.

– Ştiai că Riley are un frate? întrebă el şi spera să-i distragă atenţia de la faptul că mergeau la Urgenţe.

– Frate vitreg, spuse ea. Nu, nu ştiam.

– Ce voia?

– Pe Riley, spuse ea apăsat. O ţintuise de perete. Am ţipat la el, încercând să-i distrag atenţia de la ea la mine.

„Dumnezeule!"

– Şi atunci te-a tăiat?

– Nu. Mă îndepărtam de el şi m-am împiedicat. A ajuns lângă mine în câteva fracţiuni de secundă, iar atunci a venit Riley cu o sticlă. L-a lăsat lat. Ne-am adăpostit în restaurant ca să sunăm la poliţie, dar Troy dispăruse. Şi Riley la fel. Am ajuns acasă, şi tu erai acolo. De ce erai acolo?

Bună întrebare. Se simţise un adevărat nemernic după felul în care se purtase mai devreme. Nu avea

nici o scuză, nici una, și venise la ea acasă pentru a-i cere iertare.

– El te-a atins? Te-a...

– Sunt bine. Vreau doar să merg acasă.

– În curând.

Matt intră la Urgențe. Josh îi întâmpină așa cum îi promisese. Mallory era și ea acolo, în uniformă, pregătită cu o îmbrățișare caldă și un zâmbet calm, hotărât, în timp ce o așeza pe Amy în separeul pregătit pentru suturi.

Josh îi examină rana.

– Bine lucrat, campionule. Ce s-a întâmplat?

Amy tremura. Durerea și șocul o copleșiră.

– A fost o ceartă cu o sticlă spartă, spuse ea.

Josh țâțâi.

– Urăsc asta. Îl dădu la o parte pe Matt, apoi se așeză pe un scaun lângă Amy. Am câteva întrebări. Vrei să-l dau afară pe pădurarul gânditor?

Ochii lui Amy alunecară spre Matt, care își dădu silința să arate ca o piesă de echipament. O piesă de echipament foarte necesară. Amy clătină din cap.

– Nu. Poate să rămână.

Ceea ce era bine din moment ce el nu pleca nicăieri.

Josh îl trimise în colțul patului lui Amy, unde putea să o ia de mână și să fie suportul ei moral. Mallory stătea lângă Josh, în spatele tăviței cu instrumentarul, gata să ajute.

– Deci, cine a mânuit sticla? întrebă Josh.

– Riley, spuse Amy și își frecă tâmplele. Dar nu a fost greșeala ei. Ea se chinuia să scape de fratele ei vitreg.

– Te-a atins? Mai ești rănită pe altundeva?

– Nu.

Josh își plimbă un deget delicat peste obrazul ei, unde se forma o mică vânătaie.

– Ce-i asta?

– Nu știu. Poate de când am căzut. Nu sunt sigură.

Josh încuviință din cap, neluându-și ochii de la ea.

– Uneori, unei victime nu-i place să vorbească despre ceea ce i s-a întâmplat, dar...

– Nu s-a întâmplat *nimic*. Amy întâlni pentru prima dată privirea concentrată a lui Mallory, apoi pe a lui Matt, înainte de a se uita înapoi la Josh. Serios. Riley l-a lovit, iar el a dispărut înainte să sun eu la poliție. Punct.

– Ai sunat poliția după aceea? întrebă Josh.

– N-am mai avut când să dau telefon. Troy a dispărut, apoi eu eram cu Riley...

– Este bine, spuse Josh. Ai un om al legii chiar aici.

El făcu semn spre Matt.

Amy întoarse capul și ridică privirea spre el. El încuviință din cap, dându-i părul de pe față.

– O să facem un raport, spuse el. Apoi o găsim pe Riley. Bine?

Ea șovăi, privindu-l cu insistență, apoi încuviință ușor din cap.

– Mai întâi copcile, spuse Josh.

– Nu mă pricep la zise, spuse Amy.

Josh surâse.

– Este în regulă. Eu mă pricep.

– Este adevărat, o asigură Mallory. El se pricepe cel mai bine.

Josh examină rana îndeaproape.

– Ar trebui cinci sau șase copci în total. Nu o să rămână cine știe ce cicatrice.

– Nu poți doar să lipești? întrebă Amy.

– De data asta nu, spuse Josh. Dar o să fiu rapid, iar tu o să fii drăguță și amorțită, nici o grijă!

În raza vizuală a lui Amy, el luă un ac gros și încuviință din cap spre Matt.

Matt se aplecă ușor și își apăsă buzele pe tâmpla lui Amy și îi cuprinse maxilarul în palmă ca să-i țină fața întoarsă spre el, nu la ce făcea Josh.

– Bună, Fată dură.

– Bună. Este aiurea, spuse ea și tresări când Josh o înțepă. Este aiurea rău.

– O să fie gata înainte să-ți dai seama, îi promise Josh. Atât sunt de bun.

Amy se strâmbă iar, dar nu spuse nimic câtă vreme el continuă.

Matt își îndeplini rolul de a-i distrage atenția de la ac, punând un deget peste mica cicatrice care îi secționa sprânceana.

– Asta arată interesant. Cum ai făcut rost de ea?

Amy scoase o răsuflare tremurândă.

– Când aveam 17 ani, i-am furat prietenului meu bicicleta nouă-nouță ca să ajung la muncă, apoi am avut un accident.

Josh chicoti, iar degetele lui lucrară iute și eficient.

– Dacă eram eu pe acolo, n-ai mai fi avut cicatricea asta.

– Un încrezut.

– Dar foarte bun, spuse el. Continuă să te uiți la băiatul frumușel de acolo!

Matt îi aruncă o privire lui Josh, pe care acesta o ignoră cu un rânjet.

– Verifică-i bărbia, îi spuse Josh lui Amy. Acum doi ani, Matt a căzut la South Rim. Era o cățărare pentru fetițe. Din fericire pentru el, eu eram acolo. Și-a dislocat umărul și și-a tăiat fața. L-am aranjat eu, așa că încă poate să fie model pe o copertă oricând vrea.

Amy râse ușor.

– Model pe o copertă?

Matt deschise gura, dar Josh i-o luă înainte.

– A apărut pe coperta revistei *Northwest Forestry* anul trecut. Poate că ai pierdut numărul, dar asistentele de aici o au agățată în camera lor de odihnă.

Josh zâmbi câtă vreme spuse povestea și, dacă nu ar fi mânuit acul cu iscusință în timp ce o făcea, Matt ar fi fost tentat să-i închidă gura.

– Te descurci de minune, Amy, zise Josh. Trei copci sunt gata, mai avem vreo două.

Când termină, o ajută să se ridice, îi prescrise ceva şi apoi plecă în altă parte.

– Eşti bine? întrebă Matt.

Ea încuviinţă din cap.

– Sunt bună de plecare.

Impresionat de rezistenţa ei, îşi strecură un braţ în jurul taliei ei.

– O să te duc acasă. Vreau să vorbesc cu Riley.

Amy rămase nemişcată o clipă, apoi încercă să se relaxeze, iar Matt o privi din nou.

– E vreo problemă? întrebă el.

– Nu.

N-ar fi trebuit să-i pese dacă ea nu avea încredere în el. N-ar fi trebuit să conteze. Nu-şi dorise ca ea să aibă încredere în el, nu avusese nevoie ca ea să creadă în el, pentru că aceea nu avea să fie o relaţie. Dar, evident, în cele din urmă, el trecuse peste propria voinţă şi putea să recunoască faptul că era pregătit să lase trecutul în urmă şi să meargă înainte. Pentru că, pentru prima dată după mult timp, el *voia* să fie de încredere. Pentru ea.

Cu siguranţă, Amy nu era un as, asta era singura explicaţie a faptului că picase în propria capcană. Riley nu stătea cu ea. Riley nu avea să apară ca să doarmă în apartamentul ei în noaptea aceea. Ceea ce Matt nu ştia pentru că Amy îl minţise. Ea ştiuse că avea să se întâmple aşa, că totul urma să se întoarcă împotriva ei şi să o înhaţe. Avea nevoie să se gândească, dar problema era că mintea ei era cam înceată.

– Amy. Chiar pe holul spitalului, Matt o aşeză într-un scaun, apoi se ghemui în faţa ei, echilibrându-şi cu uşurinţă greutatea pe vârfuri. Unde este Riley?

Emoţii contradictorii o copleşiră, dar ea lăsă furia să se exprime. Matt plecase de lângă ea, aşa că nu merita

să se uite așa la ea, plin de îngrijorare caldă și sinceră. Durea. O durea mai mult decât rana, adică foarte tare.

– Amy.

La naiba! La naiba cu el! Pentru că nu era deloc supărată. Era tristă. O durea să-i spună adevărul... că Riley nu stătea la ea. Dar să-i spună? Adolescenta îngrozită trecea printr-un iad și avuse *încredere* în Amy.

Încredere pe care nu o acordase cu ușurință.

Dacă Amy îi spunea adevărul lui Matt, el era obligat, prin natura meseriei, să acționeze, iar Riley avea să creadă că nu putea să aibă încredere în nimeni.

Dar era mai mult decât atât. Nimeni nu avusese cu adevărat încredere în Amy vreodată, nu cum avusese Riley. Nici măcar Matt nu avea încredere în ea așa. Nu avea să o trădeze nici în ruptul capului.

– Amy.

Vocea lui Matt era scăzută și calmă, dar fermă.

El voia răspunsuri.

– Nu știu exact unde este. Nu-i datora alt răspuns, își aminti ea. De unde să știu? Eu sunt aici.

Matt nu spuse nimic la replica ei, chiar dacă îi contră tonul defensiv cu o arcuire a sprâncenei.

– Acum aș vrea să merg acasă, spuse ea. Sunt foarte obosită.

Obosită de amândoi.

Matt se ridică în picioare, își înfășură haina în jurul ei, apoi o conduse la camionetă. Se duseră la farmacie să ia antibiotice și calmante pentru ea, apoi Matt o duse în liniște cu mașina acasă, lucru pentru care Amy îi rămase recunoscătoare. Era rănită atât fizic, cât și mental. Se simțea derutată. De-a lungul vremii, luase cele mai groaznice hotărâri, în timp ce era rănită și confuză, ceea ce însemna că lucrul cel mai bun pentru ea acum era să fie singură.

Matt parcă, iar ea se mișcă înainte ca el să oprească motorul. Deschise portiera să sară, dar fu agățată de spatele hainei de cel care i-o împrumutase.

– Vreau să merg cu tine să verific lucrurile, spuse el.

Nu. Dacă el intra, ea avea să uite să fie supărată pe el. Trebuia să înfrunte minciuna despre Riley.

– Nu este nevoie.

– Poate că nu, dar eu fac asta oricum.

– Nu, spuse ea.

El rămase nemişcat.

– Pardon?

Probabil că nu era refuzat prea des. O privi ca şi cum cuvântul acela nu ar fi existat.

– Sunt bine, spuse ea.

Expresia lui rămase neutră. Amy bănuia că o credea vreo pacoste de neînţeles pe umerii lui.

– Uite, spuse ea. Nu-mi datorezi nimic. Pot să intru în casa mea fără ajutor.

– La naiba, Amy! Am greşit plecând aşa.

– Nu, spuse ea. N-ai greşit.

– Ba da. Am avut o zi îngrozitoare şi m-am descărcat pe tine, îmi pare foarte rău pentru asta. Aşa că, la naiba, iartă-mă!

Nu era obişnuită cu scuzele sau ca oamenii să-şi asume responsabilitatea pentru greşelile lor, aşa că dădu înapoi.

– Este în regulă.

– Nu, nu este, spuse el.

Diversiune, gândi ea cu disperare.

– Este vorba de copilul ăla, alpinistul, o să fie bine?

Un muşchi din maxilarul lui zvâcni şi, pentru o clipă, ea crezu că avea să schimbe subiectul, dar nu făcu aşa.

– Mda, răspunse el, în cele din urmă. Dar familia lui se pregăteşte să dea în judecată pe toată lumea, invocând neglijenţă din partea administraţiei.

El vorbi destul de calm, dar ea simţi că situaţia îi provoca un stres teribil. Putea să o vadă în liniile fine din jurul ochilor şi în gura lui strânsă.

Sau poate că *ea* îl făcea nefericit.

– Sună mai mult a vandalism, continuă ea, dacă ei au dat jos indicatoarele și au spart lacătul de pe poartă.

– Lucrăm la asta.

Ea încuviință din cap și coborî din camionetă, dar, până ca picioarele ei să atingă solul, el veni să o ajute.

– Nu fugi! spuse el și, dintr-odată, ea înțelese că el nu vorbea despre munca lui, ci despre faptul că o lăsase mai devreme la el acasă.

– Nu mă alunga! Încet, el o lipi cu spatele de camionetă, îi prinse fața în palme și îi mângâie obrazul învinețit. Își apropie capul de al ei, iar buzele lui îi urmăriră linia maxilarului. Îmi pare rău, repetă el încet.

Lui Amy îi tremurau genunchii și îi încordă pentru că el avea dreptate. Nu ar fi trebuit să-l alunge. Dar nu făcuse asta cu nimeni.

– Acum o să intru.

El se uită spre casa ei. Întuneric.

– Riley a spus unde merge?

– Nu sunt paznicul ei.

El nu răspunse și, în afară de a-i spune tot adevărul, nu mai era nimic de adăugat.

– Așteaptă aici, zise Matt din capul scărilor și o lăsă în pragul ușii, în timp ce el își scoase arma și intră în casă.

Reveni o clipă mai târziu, cu arma în toc.

– Ai ucis multă lume? întrebă ea.

– Ai fost atacată astă-seară. Putea să te urmărească până acasă.

Ea scoase un oftat prelung pentru că adevărul o atinse.

– Nu cred că am fost urmărită.

El încuviință din cap și îi făcu semn să intre. Toate luminile erau aprinse. Matt o urmă prin living, privind tăcut cum ea se cufundă pe canapea, se întinse cu grijă pe spate și se uită fix la tavan.

– Pot să-ți aduc ceva? întrebă el.

– Nu, mulțumesc.

El se strâmbă la auzul tonului ei politicos.

– Amy... Se opri când sună telefonul, uitându-se pe ecran. La naiba!

– Trebuie să pleci, ghici ea.

– Dispeceratul. Expresia îi era încruntată când veni mai aproape şi se ghemui lângă ea. Cineva a împuşcat un urs în seara asta. Nu vreau să te las singură, dar trebuie să merg acolo şi...

– Sunt bine, Matt.

O privi lung.

– Să mă suni dacă ai vreo problemă.

– N-am nici o problemă.

– Amy.

Vocea lui era gravă. Ochii lui erau serioşi. Totul la el era terifiant de grav.

– Bine, spuse ea, oftând cu ochii închişi. Bine. O să te sun dacă sunt probleme.

Ea simţi când se mişcă, apoi mângâierea gurii lui pe frunte.

– Încuie după mine, spuse el.

Apoi ea auzi uşa de la intrare închizându-se. O lăsase exact cum îşi dorise – singură.

Se făcuse 3 dimineaţa când Matt termină şi trecu pe la lui Amy.

Era întuneric.

Se uită lung la fereastra ei, cu speranţa că Riley era acolo şi că dormeau amândouă.

Acasă, se prăbuşi în pat epuizat şi dormi două ore înainte ca alarma să sune. În drum spre staţie, făcu un ocol, de data aceasta, la spital. Încă nu apucase să-i vorbească lui Trevor. Din nefericire, puştiul dormea şi nu putea să fie deranjat până la orele de vizită, când, evident, avocatul lui urma să fie prezent.

Matt se duse la cabinetul lui Josh şi îl găsi în trecere pe coridor, privind în telefon. Ochii îi erau întunecaţi de oboseală. Era fie mahmur ca naiba, fie nu dormise deloc. Matt clătină din cap.

– Lasă-mă să ghicesc. Ai dat-o în bară la serviciu, un copil prost s-a rănit, iar acum tăticul lui bogat încearcă să-ți distrugă viața.

Josh scoase un râset sec, lăsă capul în jos și își frecă ceafa cu mâna. Era în halat alb de doctor, cu stetoscopul atârnat de gât.

– Nu. A fost o scurgere de gaze acasă, a trebuit să-i evacuez pe Anna și Toby.

– Unde sunt acum?

Josh făcu o grimasă.

– Aici, spuse el, arătând spre biroul lui. I-am dat Annei bani să meargă la cafenea și să ia micul dejun. M-am gândit că pot să stea liniștiți în biroul meu și să se uite la filme pe calculator, în timp ce eu îmi fac vizitele de dimineață. Anna a luat gogoși.

– Au mai rămas? întrebă Matt plin de speranță.

– Nu știu, dar există un nivel ridicat de zahăr în ele, ce rivalizează cu desenele animate Looney Tunes. Țopăie amândoi. Josh se uită lung la ușa închisă a biroului, de parcă era o cobră pregătită de atac. Dădaca lui Tobby este bolnavă. Am sunat pe toată lumea din lista mea de contacte pentru o dădacă temporară, dar nu mi-a răspuns nimeni la telefon.

Matt râse ușor.

– Asta pentru că Lucrul Unu și Lucrul Doi i-au epuizat pe toți din oraș.

Josh oftă.

– Mallory a sunat-o pe Lucille din partea mea. Lucille a spus că stă câteva ore dacă promit să pozez pentru albumul ei de pe Facebook.

Matt găsi un motiv de râs în ceea ce părea să fie o zi proastă.

– Îmbrăcat sau dezbrăcat?

– Să te...

– Nu ești genul meu.

Matt deschise ușa de la biroul lui Josh.

Anna se învârtea cu scaunul cu rotile. Toby era în poala ei şi amândoi râdeau în hohote. La vederea lui Matt, Anna zâmbi larg, dar nu se opri din învârtit.

– Matty! ţipă ea, dărâmând un teanc de dosare de pe biroul lui Josh.

Matt prinse teancul şi-l puse la loc, apoi îşi băgă piciorul într-o spiţă de la o roată a scaunului ei şi o opri. Se aplecă şi îi îmbrăţişă pe amândoi, apoi îi zâmbi la Toby. Miniatura lui Josh ţinea o gogoaşă într-o mână şi o sabie laser în cealaltă, având ciocolată pe toată faţa.

– Ce-i cu sabia laser? întrebă Matt, luând o gogoaşă.

Toby tăie aerul cu sabia laser. Aceasta se aprinse şi scoase un zgomot.

Matt îi ciufuli copilului părul.

– Deci, eşti un Jedi.

Toby încuviinţă din cap.

Matt o privi pe Anna.

– Voi doi îl înnebuniţi pe fratele tău. Ştii asta, nu-i aşa?

Anna rânji.

– Este doar o plimbare scurtă.

Matt râse.

– Încercaţi să-l luaţi mai uşor.

– De ce? întrebă Anna.

Bună întrebare. Matt luă a doua gogoaşă pentru că era genul de zi în care trebuia să mănânce două gogoşi şi să-i facă faţă. Cu micul dejun în ambele mâini, se întoarse pe coridor chiar când Josh îşi îndesa telefonul în buzunar.

– Alpinistul tău este treaz, îi zise Josh. Avocatul lui este pe drum. Poate că ţi-ai dori un mic dejun mai bun decât ăsta, făcând un semn din cap spre cele două gogoşi. Arăţi de parcă nu dormi de zile întregi.

Matt termină a doua gogoaşă.

– Serviciul.

– Da? întrebă Josh. Credeam că poate chelneriţa sexy.

– Du-te naibii!

Josh rânji pentru prima dată în acea dimineață.

– Ah, omule! Chiar te duci în jos. La fel ca Ty. Dă-mi jumătate de gogoașă.

– La naiba, nu!

– Eu am nevoie mai mult decât tine.

Matt și-o îndesă în gură.

– Ești un măgar, spuse Josh.

– Poate. Mestecă și înghiți. Dar eu n-am două persoane care atârnă de candelabrele din biroul meu.

capitolul 19

Sigur, ciocolata are mai multe calorii decât dragostea, dar este mult mai satisfăcătoare.

Amy se trezi în zori, amețită de analgezice. Josh îi pusese un pansament impermeabil pe rană, așa că putu să facă duș. Apoi se îmbrăcă și ieși din dormitor ca să facă o cafea, oprindu-se puțin în drum spre bucătărie.

Riley dormea pe canapeaua ei.

– Bună, spuse Amy surprinsă.

Trezindu-se imediat neliniștită, Riley se ridică iute și scoase mâna cu ceva strălucitor în pumn.

Un cuțit.

– Uau, zise Amy, aplecându-se puțin ca să ușureze strânsoarea copcilor. Sunt doar eu.

Mâna lui Riley dispăru la spate.

– Scuze. M-ai speriat. Își dădu ochii peste cap și observă cum își proteja Amy rana. Ce s-a întâmplat?

– Nimic. M-am tăiat în sticla spartă noaptea trecută, am avut nevoie de câteva copci.

Riley păli.

– Oh, Dumnezeule! Se ridică în grabă de pe canapea și veni lângă Amy. Îmi pare atât de rău! Ești bine?

– Da. Tu ești?

– Eu sunt bine... Lasă-mă pe mine. Câte copci? Cum de nu mi-am dat seama?

– Poate pentru că ai dispărut sub ochii mei. Eşti cu adevărat bine?

Riley oftă apăsat şi încuviinţă din cap nesigură.

– Nu ţie trebuia să ţi se întâmple asta.

Amy o împinse pe palida şi tremurătoarea Riley înapoi pe canapea. Se aşeză lângă ea şi o luă de mână.

– Sunt bine, serios. Şi mă bucur că am fost acolo. Dacă nu apăream atunci...

Riley închise ochii.

– Ştiu. Deschise ochii apoi, cu o expresie afectată pe chip. N-am făcut nici un rău.

– Ştiu.

– Vreau să spun că m-am schimbat. Mă schimb.

Amy se aplecă şi o strânse tare în braţe.

– N-a fost vina ta.

– Dar a fost. El mă căuta pe mine, nu pe tine.

Fata se eliberă şi se ridică. Îşi luă rucsacul.

– Riley, spuse ea încet. Nu poţi să-mi povesteşti? Pot să te ajut. Eu pot...

– Nu. Fata clătină violent din cap. Am dat-o în bară cu toate.

Riley închise o clipă ochii, apoi se îndreptă spre uşă.

– Ştiu mai multe decât crezi, îi spuse Amy. Devenisem regina încurcăturilor când eram copil, iar ca adolescentă am fost şi mai rău. Am dat-o în bară la nesfârşit, iar apoi, când am intrat într-o mare belea, nimănui nu i-a păsat. M-am ocupat chiar eu de asta.

Riley se întoarse cu faţa spre ea, dar nu spuse nimic, rupându-i inima lui Amy cu îndoiala ei.

– Poţi să-mi spui orice, rosti Amy. *Orice.*

Riley şovăi, apoi clătină din cap şi porni spre uşă.

– Scuze. Îmi pare atât de rău, dar trebuie să plec.

Apoi se auzi doar zgomotul uşii de la intrare închizându-se.

Amy încă stătea pe canapea când sună Jan.

– Îţi dau o zi liberă azi, spuse femeia.

– Nu este nevoie.

– Ai fost înjunghiată la localul meu noaptea trecută, spuse Jan. Nu vreau ca Lucille să scrie ori să facă poze. Reclama negativă o să mă ucidă. Ia-ți o zi liberă, la naiba!

– N-am fost înjunghiată.

– Bine. Las-o așa.

– Dar...

Dar Jan închisese deja.

Excelent. Amy își umplu rucsacul cu blocul de desen și câteva gustări. Dacă nu putea munci, avea să își limpezească mintea și să deseneze. De fapt, acum dacă se gândea bine, avea nevoie mai mult decât orice să mediteze.

De fapt, avea nevoie să se gândească la altceva decât la dorința de a fi cu Matt, tipul de care își promisese să nu se îndrăgostească. Doar că încălcase acea promisiune. Cum altfel putea să explice faptul că parcase la postul de pădurari North District? S-ar fi putut duce să deseneze în curtea interioară, dar ea venise acolo.

În regulă. Poate că nu era pregătită să călătorească ori să descopere călătoria enigmatică a bunicii, dar împrejurimile erau minunate și liniștite, iar ea își petrecu o oră pe o stâncă în fața piscului, cu blocul de desen, încercând să-și limpezească mintea.

Dar mintea refuza să se limpezească. În schimb, se tot gândea la Matt. Distanța dintre ei era propria operă. Nu era o surpriză, din moment ce-și sabotase propria fericire cu mult timp în urmă. Știa că aveau să se despartă în final, dar în sinea ei sperase să nu fie așa.

Iar acela nu era un gând terifiant. Pentru prima dată în viața ei, voia să circule cu trenul până la capătul liniei, în loc să sară din el înainte de oprire.

„L-ai mințit..."

Mai rău, se mințise singură. Toată viața trăise cu ceva atârnat deasupra capului. Dar în anul acela petrecut la Lucky Harbor, stând într-un singur loc, construindu-și o viață, își pierduse vigilența.

Nu regreta.

Îi plăcea să aibă o locuinţă decentă, un serviciu datorită căruia să poată plăti facturi şi care să-i ofere libertatea de a desena când voia. Îi plăcea să-şi facă prieteni supraveghetori aşa cum visase dintotdeauna să aibă.

Aşa erau Mallory şi Grace pentru ea, supraveghetoare.

Şi Matt, dacă era să fie sinceră. Da, îl plăcea mult, chiar prea mult. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să-şi înfrunte sentimentul. Adevărul era că renunţase de mult să creadă ori să aibă încredere în alţii.

Şi apoi venise în Lucky Harbor.

Inspirând aerul umed al pădurii, ridică privirea şi se uită lung la Matt. El stătea la un teren de fotbal depărtare, pe veranda clădirii de la postul de pădurari, cu spatele la ea, în timp ce vorbea cu alţi doi ofiţeri în uniformă. Părea masiv şi puternic, cu cămaşa mulată pe umerii laţi şi cu arma de la şold strălucind în soare.

Tulburată să se descopere excitată doar uitându-se la el, aruncă o privire spre blocul de desen, apoi din nou în sus, atrasă insistent de el.

El plecase.

Se forţă să mai stea acolo câteva minute. El nu o văzuse, îşi spuse. Pentru că, dacă o văzuse, putea să vină acolo. Nu era un laş ca ea. Trase adânc aer în piept, se îndreptă de spate, îşi strânse lucrurile şi plecă spre clădire.

– Matt Bowers este ocupat? îl întrebă ea pe pădurarul din faţă.

Tipul râse.

– Întotdeauna. Dar biroul lui este ultimul pe dreapta, prin spate.

Îl găsi stând în picioare în faţa biroului, cu mâinile în şold, nebărbierit, uitându-se la muntele de hârtii de parcă stătea în faţa unui pluton de execuţie. Părea incredibil de impunător şi puţin supărat. Ochii lui o găsiră imediat şi, chiar dacă nimic din atitudinea lui de tip dur nu se schimbă, privirea i se îmblânzi.

Drept răspuns, *totul* înăuntrul ei se înflăcără. Nu-şi înţelese reacţia, de ce se simţea mereu aşa, sentiment

tot mai puternic de fiecare dată când îl vedea. O rănise. Ea îl rănise... chiar dacă el nu știa încă. Dar tot îl dorea. Îi dorea mâinile pe ea, gura lui pe a ei, el în ea, făcând-o să uite totul, așa cum știa numai el.

– Te deranjez? întrebă ea.

– Nici măcar un pic.

Date fiind teancurile de documente de pe biroul lui, era o minciună evidentă. Privirea lui insistentă rătăci pe trupul ei.

– Cum te simți?

– Bine.

– Adevărul, Amy.

Adevărul... Adevărul era că umerii lui erau atât de lați, încât practic blocaseră lumina, suficient de lați ca ea să lase capul în jos și să se piardă puțin în el. Numai puțin.

Nu că avea să o facă.

– Mă descurc.

– Am trecut pe la tine azi-noapte. Era întuneric și liniște. Ai dormit bine?

– Da.

– Am trecut din nou acum o oră ca să vorbesc cu Riley. Nu era acolo.

– Avea lucruri de făcut.

Privirile li se întâlniră și rămaseră așa vreme îndelungă.

– Nu ți-e bine, spuse el în cele din urmă. Ești îmbujorată.

– Arsă de soare. Am uitat crema de protecție solară.

El nu spuse nimic, iar tăcerea aproape că o încurajă.

– Nu este doar sex, spuse ea. Nu pentru mine.

El rămase tăcut, dar tăcerea lui absolută îi spunea că îi captase atenția.

– Îmi pare rău că te-am lăsat să crezi asta, spuse ea. Sigur, *ceva* este doar sex, și asta pentru că este cel mai bun sex pe care l-am făcut vreodată. Dar nu este *totul* despre sex.

Poate că Matt era relaxat și înțelegător, dar nu era lent. În trei pași, parcurse distanța dintre ei și o lipi

de el. Se simți atât de bine încât gemu la propriu, un sunet pe care Matt îl înăbuși cu un sărut.

Amy habar n-avea cum putea un bărbat să fie atât de chinuitor de delicat în felul în care o ținea și în același timp să-i captureze gura într-un sărut atât de aspru. Dar era tipic pentru el – și delicat, și aspru.

Era chiar ce avea ea nevoie.

– Nu mă lăsa să te rănesc, spuse el cu buzele pe maxilarul ei, în drum spre ureche.

Prea târziu, mult prea târziu. Ca să împărtășească durerea, ea întoarse capul și își mușcă buza de jos. El trase aer în piept și râse ușor.

– Fată dură, murmură el și, luându-i fața între mâini, o sărută din nou.

Deja își pierduse controlul când limba i se împleti cu a ei, mâinile îi rătăciră nebune dinspre față până la coapse, urcându-se în părul ei ca să-i țină capul nemișcat. Ea se apăsă chiar mai tare, având nevoie de el într-un fel în care nici nu și-l închipuise măcar. Îl dorea, voia să o dezbrace, voia să o aibă *în clipa aceea.*

Ea aruncă o privire furișă spre biroul lui foarte aglomerat.

Matt îi urmări privirea, iar ochii i se întunecară.

– Îmi place cum gândești, spuse el și împinse teancurile de hârtii pe podea. Încuie ușa!

Sânii ei se întăriră ca două bile de rulment.

– O să ne audă cineva? șopti ea.

Surâsul lui era letal și plin de intenții necurate de băiat rău.

– Pe noi?

Ea se îmbujoră, iar el schiță un zâmbet.

– Va trebui să fii tăcută. *Foarte* tăcută, spuse el.

Ea se înfioră și se udă.

– Pot s-o fac în tăcere.

– Ușa, Amy.

Ea se întoarse să se ocupe de asta, dar ușa se deschise înainte ca ea să mai apuce, iar Ty intră valvârtej.

Avea o sacoșă de la restaurantul Eat Me într-o mână și două sticle de suc în cealaltă. Purta ochelari de soare fumurii și o salopetă bleumarin de paramedic cu emblema de însoțitor de bord pe spate, imprimată cu litere albe.

Își coborî ușor capul și îi scrută din priviri peste rama ochelarilor, observând că părul lui Matt era ciufulit de degetele lui Amy, iar înfățișarea ei era la fel de dezordonată. Își arcui buzele într-un zâmbet.

– Bănuiesc că ai uitat că îți aduc prânzul, spuse el. Din moment ce se pare că sunteți deja în toiul prânzului vostru.

– Nu este ceea ce crezi tu, spuse Amy.

– Nu? întrebă amuzat Ty. Ce cred eu?

Amy deschise gura, apoi oftă. Era *exact* ce credea el.

Matt veni în față, luă punga și cele două băuturi de la Ty, apoi îl împinse pe prietenul lui înapoi peste prag și îi trânti ușa în nas.

– O să-ți plătesc pentru asta în sala de gimnastică, mâine-dimineață, spuse Matt, întinzându-i lui Amy sucurile și mâncarea. Atunci, ar trebui să ne bucurăm de astea.

– Dacă lui Ty îi este foame?

– Lui îi este foame totdeauna. Și, gândindu-mă mai bine, așa sunt și eu. Matt luă chestiile din mâinile ei și le așeză pe un scaun, apoi o trase în fața lui. Unde am rămas?

Amy își strecură din nou degetele în părul lui.

– Aveai gura pe gâtul meu. Și mâinile tale sus, pe bluza mea.

El încuviință din cap și își strecură mâinile în sus pe bluza ei, vârfurile degetelor oprindu-se exact sub sânii ei, care se înfiorară la atingerea lui.

– Și tu? întrebă el, cu vocea răgușită. Vocea lui de dormitor. Unde erai tu?

Ea își mușcă buza de jos. Amândoi știau exact unde rămăsese ea. Degetele ei se îndreptară spre fermoarul lui.

El râse ușor spre ea, o sărută lung și adânc, apoi își despărți gura de a ei. O apucă de mână și o împinse spre ușă.

- Schimbare de planuri. Mai am cincizeci și cinci de minute din pauza de masă.

- Este destul pentru prânz *și* desert.

El zâmbi.

- Da, și o să mâncăm mai întâi desertul. Dar nu aici. Nu este destul de intim pentru ce vreau să-ți fac.

Genunchii ei se înmuiară în timp ce îl urma. Habar n-avea unde mergeau și nici nu-i păsa. Probabil că l-ar fi urmat oriunde.

Iar dacă ce i se întâmpla nu era tulburător, el o conduse pe coridor printre colegii lui, mișcându-se cu o încredere inconștientă, tipică unui bărbat în misiune. Iar el *chiar* era în misiune... să o posede. La gândul acela, ea își pierdu controlul, iar el se întoarse întrebător privirea.

- Nimic, spuse ea.

De parcă i-ar fi citit gândurile necurate, o privi înflăcărat.

- Facem asta.

- Da, te rog.

El zâmbi.

- Îmi place acest „te rog". Îmi doresc să-l aud mai des.

Și ea râse din nou. Nu i se întâmpla prea des să-și dorească să râdă și să sară pe cineva la distanță de câteva secunde. Și nici să vrea să fugă de cineva mâncând pământul, dar să țină strâns în brațe acea persoană.

De obicei, Matt putea să parcurgă drumul de la serviciu acasă în unsprezece minute, permițând trecerea ocazională a căprioarelor sau stând în trafic, dacă

se nimerea să fie în spatele cuiva care nu era obișnuit cu autostrada îngustă, cu două benzi și serpentine.

În acea zi, cu Amy alături, vibrând la propriu sub efectul tensiunii sexuale, traversă drumul în șapte minute. Se opri la cabană cu scrâșnet de roți, apoi se întoarse spre ea cu o dorință neanderthaliană, pe jumătate îndeplinită, de a o târî în casa lui. Dar ea i-o luă înainte, trecând peste consolă ca să-l încalece și să-i acopere gura cu a ei.

Primul lui răspuns fu un răspicat „Oh, Dumnezeule, da!" Era lucrul de care avea el nevoie. Amy în brațele lui ca o plăcere ispititoare și interzisă, cu ochii ei negri plini de dorință.

Și apoi era gura ei. Dumnezeule, gura aceea, putea să-i provoace unui bărbat în toată firea un vis umed! El ieși împleticit din camionetă, trăgând-o odată cu el, dar cu grijă ca să-i protejeze rana.

În fața verandei, se opriră să se sărute.

– Matt, șopti ea.

Dumnezeule, cât de mult îi plăcea cum răsuna numelui lui pe buzele ei!

O lipi de ușă. „Ia-o!", îi ceru trupul lui. În schimb, obligându-și trupul să fie blând, el se întinse și o mușcă ușor de gât.

Cu un oftat, ea își întoarse capul ca să-i lase cale liberă. Încredere... era ceva nou. Tandrețea îl copleși, în timp ce o săruta acum ușor, cu o mângâiere dulce a buzelor lui peste pielea ei.

Ea suspină iar și la naiba dacă toate intențiile lui bune nu dispărură într-un nor de fum, căci sărutul se adânci într-un amestec de limbi intens, fierbinte, flămând.

Eliberându-și gura, ea desenă săruturi peste maxilarul lui și mâinile ei mici erau ocupate să-i descheie nasturii de la cămașă, expresia de pe chipul ei fiind de o hotărâre atât de feroce încât el gemu.

– Amy...

Ea renunţă la nasturii lui şi continuă cu centura şi fermoarul, având ceva probleme cu arma şi centura de serviciu. Şi apoi, el era în mâinile ei. La propriu.

- Nu aici, se auzi el spunând răguşit, deşi fu blând cu ea în timp ce o ridică, destul de conştient că trebuia să aibă grijă de copcile ei.

Amy îşi înfăşură picioarele în jurul lui, iar Matt îi cuprinse fundul într-o palmă, sprijinind-o cât descuie uşa cu mâna rămasă liberă. Trânti uşa tare în urma lor, apoi o trase pe Amy prin casă, ignoră canapeaua, covorul din faţa şemineului, totul, mai puţin patul lui. Când ea începu să-şi dea hainele jos, el se dezbrăcase deja şi se duse spre ea. Amy îşi scoase bocancii trăsnet, dar încă se chinuia cu blugii. Îi scoase el blugii, la fel şi restul hainelor. Braţele lui alunecară peste ale ei, ridicându-i mâinile deasupra capului. Palmă pe palmă, pe lângă piept, coapsă pe coapsă, el îi privi chipul frumos şi rămase fără suflare. Dar, aşa cum ştia că avea să facă, ea îi eliberă mâinile.

- Amy. Îşi frecă nasul de gâtul ei, apoi li se întâlniră privirile. Hai să încercăm aşa cum vreau eu de data asta.

Ea rămase nemişcată. De fapt, părea că nici nu mai respiră.

- Cum anume?

- Felul în care tu ai încredere în mine.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, sfâşietor de sălbatici. El se întări în faţa valului de emoţie neaşteptată şi o ţintui cu privirea, dispus s-o lase să caute în adâncul lui şi să vadă că el începea, în sfârşit, să înţeleagă. *Putea* să fie de încredere. Ea putea să aibă încredere în el.

- Matt...

- Nu ţi-aş face niciodată vreun rău, spuse el pe nerăsuflate, coborând capul să o sărute uşor. Ai încredere în mine.

Ea închise ochii, apoi îi deschise din nou şi se relaxă pe trupul lui.

- Am. Am încredere în tine.

capitolul 20

Nouă persoane din zece iubesc ciocolata. A zecea persoană minte.

Foamea și dorința se învolburau în venele lui Amy, dar acum simțea neliniștea. Și teama. Nu pentru că Matt putea să îi ceară ceva ce ea nu era dispusă să ofere, ci pentru că ea i-ar fi oferit totul. De bunăvoie.

El își coborî capul și îi șopti numele pe buzele ei, înainte să o sărute ușor și adânc. El își luă tot timpul din lume, iar întregul ei univers se opri în loc.

– Matt...

– Sunt încă aici, murmură el și împrăștie sărutări fierbinți și umede pe maxilarul ei, de-a lungul claviculei. Pe pieptul ei. Mm, miroși atât de bine, Amy.

– Trebuie să te grăbești, îi aminti ea, arcuindu-se spre el și încercând să-l facă să se grăbească. Nu mai ai mult timp.

– Nu-mi place să mă grăbesc.

Serios? Limba lui se răsuci în jurul sfârcului, iar Mat mormăi aprobator când se întări pentru el.

Ea icni, iar el o făcu din nou, căutând într-un sertar de unde scoase un prezervativ. „Slavă Cerului!" Își revenise în fire. Aveau să dea drumul spectacolului. Îi cuprinse coapsele între palme, desfăcându-le, gest care îl făcu să scoată un geamăt gutural, zăbovind ca să se uite la ea deschisă pentru el.

– Mi-a lipsit asta, îl auzi spunând.

Cuvintele lui rostite suav făcură ca inima ei să-i bată nebunește în piept, în timp ce el își coborî capul și o sărută. O învălui. O supse, până ce ea atinse orgasmul cu o ușurință șocantă.

Încă tremura când el o șterse cu un sărut pe rana bandajată și ridică privirea spre ea.

– Ești bine?

Întregul ei trup fremăta şi abia mai putea să-şi simtă degetele de la picioare. Sau să-şi acceseze propriul creier.

- O să revin eu cu un răspuns ulterior.

- Aşa să faci, spuse el cu un glas răguşit şi alunecă înăuntrul ei.

Ea urlă şi se arcui. *Tare şi repede*, cerea trupul ei, fiecare muşchi fiind încordat de nevoia de a simţi că el o poseda.

Dar Matt nu ajunse în etapa în care o făcea *tare şi repede*. De parcă avea tot timpul din lume, îi cuprinse faţa în mâini, o sărută uşor, în timp ce începu să se mişte încet, penetrând-o cu în mişcări fluide, ritmice, asemenea valurilor la flux şi la reflux. Fiecare mişcare transmitea un fior prin corpul ei, făcând-o să se arcuiască, să se modeleze după el.

- Mai mult, Matt. Te rog, mai mult!

- Totul, îi promise el, apoi se aplecă între sânii ei, petrecu o vreme pe fiecare în parte înainte să o sărute apăsat între ei, exact pe inimă.

Care tresări la atingerea gurii lui. Niciodată în viaţa ei nu se simţise mai deschisă, mai... vulnerabilă. Era şocată. Se simţi copleşită de acea senzaţie.

Pentru că asta *nu era* doar sex. El făcea dragoste cu ea atât de profund şi de absolut, încât el se strecură prin sistemul ei de autoapărare, făcând-o să se simtă preţuită.

Iubită.

Matt îşi alunecă mâinile peste şoldurile ei şi le opri, făcând-o să-şi dea seama că se zvârcolea sub el. Acum se mişca peste ea, încet, sigur, chiar mai adânc. Îi fu imposibil să gândească în timp ce degetele ei cutreierau în voie, atingeau fiecare parte din el la care putea să ajungă - umerii, spatele. Faţa. Ritmul bătăilor inimii ei era diferit, mai rapid, dar se părea că bătea doar pentru el.

Numai pentru el. Amy se panică, cuprinsă de valul de emoții, și încremeni.

– Sunt cu tine, murmură el, mângâind-o și ținând-o în brațe.

Nu era prima dată când el îi făcea acea promisiune, dar era întâia oară când ea îl auzea cu adevărat, când îl credea. Se împinse înăuntrul ei iar și iar, și simțurile ei preluară controlul – imaginea chipului lui, cuprins de o concentrare aprigă în timp ce îi oferea plăcerea, parfumul lui minunat, sunetul propriei inimi care îi bubuia în urechi și răsuflarea întretăiată, care reverberă în pereți câtă vreme încercă să-și prindă sufletul. Cu degete împletite, privirea ei insistentă o întâlni pe a lui și fu uluită de zguduirea pe care o citi în ochii lui. Inima ei se strânse, odată cu tot corpul când se avântă spre cel mai răvășitor orgasm. Când îl atinse, îi urlă șocată numele, surprinsă de pasiunea absolut covârșitoare. El rămase alături de ea în valurile extazului, apoi o urmă într-acolo, scoțând un geamăt aspru, răgușit când își apăsă coapsele într-ale ei într-o ultimă penetrare. Văzând stele, se agăță de el, singura ancoră în lumea care se învârtea.

Ea încă tremura când simți că el îi dădea părul umed de pe față. Își ținu ochii închiși pentru că... „Oh, Dumnezeule!"

Acum chiar că o făcuse.

Se îndrăgostise de el.

Habar n-avea ce simțea el în timp ce o ținea strâns și aproape, o mângâia încet pe pielea care se răcea, dar ea se simțea cel mai bine așa. Disperată că era pe cale de a se face de râs, ea se întoarse să se ridice din pat, dar se trezi țintuită la orizontală.

– Ce este? întrebă ea, fără să-i placă felul în care răsufla întretăiat, cum trupul ei voia să se ghemuiască într-al lui, fără să fie în stare să se mai sature de el.

Matt o întoarse și se uită la chipul ei. Căută ceva, poate un indiciu că avea în continuare încredere în el. Indiferent ce găsi acolo, îl făcu să zâmbească.

– Așa mai merge, spuse ticălosul mare și sexy, plin de mulțumire de sine și de satisfacție bărbătească.

– Dă-te la o parte, îi ceru ea, încercând să-l îndepărteze.

– De ce? Te duci undeva?

– Da, ca și tine. Înapoi la post.

– Nu încă. Se rostogoli pe o parte, o trase aproape, apoi o sărută încet și în voie până când ea se arcui lângă el, de parcă acolo îi era locul. Te doare rana? întrebă el.

– Nu.

– Bine.

Ea așteptă ca el să facă o mișcare pentru runda a doua, dar, chiar dacă își apăsă gura pe tâmpla ei și mâna îi alunecă pe spate, el doar o ținu în brațe.

– Noaptea trecută te-a tulburat, spuse el încet, în cele din urmă.

Ea simți un gol în stomac.

– Ei bine, da.

– Te-ai speriat.

– Am fost îngrozită. Pentru Riley.

– Știu. Dar mai era ceva.

Își simți inima în gât, bătând nebunește.

– Tu nu te sperii ușor, spuse el. Te-ai aruncat direct ca să o protejezi. Ai fost curajoasă.

Ei nu-i plăcea încotro se îndrepta discuția și încercă din nou să-l îndepărteze.

– Chiar trebuie să te întorci la serviciu.

– În curând. Strânsoarea lui era blândă, dar neînduplecată. Ce te-a afectat, Amy? Ceva a declanșat amintiri urâte. Ce a fost? Faptul că fratele lui Riley o rănea?

– *Fratele vitreg.*

El încuviință din cap.

– Mi-ai povestit despre bunica ta și cum te-ai întors la mama ta după ce a murit. N-ai stat prea mult acolo, ai plecat când aveai 16 ani, nu-i așa?

– Da. Și?

– Deci, ce s-a întâmplat, de ce ai fugit din sânul propriei tale familiei? Privirea lui insistentă era hotărâtă,

calmă, trupul lui cald și puternic în jurul ei, în timp ce el punea întrebarea finală, devastatoare: Noaptea trecută ți-ai amintit ce s-a întâmplat atunci?

Ea deschise gura ca să nege totul, dar i se tăie răsuflarea. Închise ochii, își apăsă fața în gâtul lui și găsi alinare în mirosul lui Matt. Mirosea a pădure, a săpunul lui, a Matt bărbatul, iar acel miros avu cel mai minunat efect de calmare asupra ei.

Dar Matt îi trase fața înapoi și îi întâlni privirea înainte să-și coboare capul, atingându-și ușor și dulce buzele de ale ei, confirmându-i că era acolo, chiar acolo. Era în siguranță cu el, mai în siguranță decât fusese vreodată. Putea să-i spună.

Dar în ochii lui ea era puternică, aprigă și putea să se descurce cu orice. Îi plăcea că el o vedea așa, nu ca pe o victimă. Dacă îi spunea despre trecutul ei, despre cine fusese odinioară, el își putea schimba părerea, iar ea avea să fie distrusă.

Matt își întinse o mână pe coloana subțire a lui Amy. Atât de dezamăgitor de fragilă. Dar, de fapt, ea era o stâncă. Și dădea înapoi. Își strecură cealaltă mână în părul ei și îi ridică fața spre a lui.

Ea îi întâlni privirea.

- Eu... Eu am fost o adolescentă oribilă.

- Oribilă *este* definiția unui adolescent.

- Nu, vreau să spun *cu adevărat* oribilă. Și totul s-a înrăutățit după ce a murit bunica.

- Erai în doliu.

- Da, dar am fost îngrozitoare, spuse ea. M-am purtat de parcă bunica mă părăsise intenționat. Mama avea un nou soț, care era bogat. Nu mi-am dat seama niciodată cât de sărace fuseserăm până când nu m-am mutat cu mama. Dintr-odată, aveam lucruri și mă regăseam într-un mediu diferit, fără să știu cum să mă descurc cu noua situație. Am fost total deplasată. Cred că am făcut-o intenționat.

- Poate ca să atragi atenţia.

- Da.

Ea ridică din umeri, fără să-i întâlnească privirea, iar el ştiu că era vorba de mult mai mult şi că era de rău.

- Mama mea, spuse ea, nu se pricepe să aleagă bărbaţii. Dar tipul ăsta părea diferit de cei cu care umbla ea de obicei. Era în conducerea unei şcoli de elită, aşa că m-au trimis acolo. Nu m-am încadrat mai bine decât aş fi făcut-o în altă parte. Ea făcu o pauză. Furam lucruri. Chiuleam. Şi dacă nu chiuleam, trişam. Am intrat în multe belele, iar de fiecare dată aveam pregătită o minciună, spunând că niciodată nu era vina mea.

- Pare potrivit vârstei, spuse el.

- Nu. Ea clătină din cap şi părul se revărsă peste braţul lui. Eram cu adevărat nenorocită, Matt. Până în măduva oaselor. Fetele mă urau, şi pe bună dreptate. Băieţii... ei nu mă urau. M-am asigurat de asta. I-am dus de nas cu ajutorul egoului lor, care la vârsta aia este între picioare. Ea îşi închise ochii strâns. Căutam în mod constant să intru în belele, apoi căutam şi mă chinuiam să găsesc un mod de a ieşi basma curată şi să dau vina pe altcineva. Ea făcu o pauză. Până când nu s-a mai putut.

Tonul ei mai sinistru chiar decât cuvintele îi dădu lui Matt un fior pe şira spinării.

- Ce s-a întâmplat?

- Până la urmă m-am lovit de cineva mai mare, mai bătrân şi mai isteţ ca mine, cineva pe care n-am putut să-l controlez sau să-l manipulez. El voia... El voia ceva ce eu nu voiam să-i dau.

El simţi un gol în stomac.

- Şi anume?

- Pe mine.

I se zbătu inima în piept când spuse asta. El putu să-i simtă bătaia inimii în propria inimă.

- El...

Ea se opri şi clătină din cap.

– Ah, Amy, nu! O trase puțin mai aproape, o îmbrățișă strâns și își dori să fi putut duce acea bătălie veche de ani întregi pentru ea. Te-a violat?

– Nu. Ea înghiți din nou în sec, iar el crezu că poate nu avea să-i spună mai multe, dar Amy se chinui să rostească acele cuvinte: Am putut să-l opresc.

– Bine, spuse el cu îndârjire.

– Ce și-a dorit el nu i s-a năzărit așa, din senin. Fusesem mult mai promiscuă și complet lipsită de discernământ. Toată lumea știa asta.

– Nu-mi pasă dacă tu te *vindeai,* spuse Matt hotărât. Nu și nu! Erai doar un copil. Spune-mi că l-ai dat în vileag, că ai spus cuiva despre asta!

– Da, am spus. I-am zis mamei.

Ceva din vocea ei îi spunea că nu avea să-i placă ce urma.

– Ea a crezut că era una dintre minciunile mele stupide.

Da, exact lucrul de care se temuse. Nu-i plăcea, nici măcar un pic. Deschise gura, dar ea îi puse degetele pe buze.

– Eram o fată care striga după lup, spuse ea încet. Mințisem atâta vreme, încât *nimeni* nu mă mai credea.

– Cine a fost? întrebă el, știind din tot ce spusese și din tot ce nu spusese că îl identificase pe nenorocit. Cine ți-a făcut asta?

Ea șovăi.

– Tatăl meu vitreg.

El se încordă, iar Amy își trecu o mână peste brațul lui. Încerca să îl liniștească. Dumnezeule! Încă ținând-o strâns, îi cuprinse ceafa între palme și o apăsă pe gâtul lui. Avea nevoie de o clipă, poate două.

– S-a întâmplat acum mult timp, murmură ea.

– Știu. Exact cum știa că nu conta cât de mult trecuse dacă îi revenise în minte când o văzuse pe Riley cu fratele ei vitreg. Îmi pare bine că mi-ai spus, Amy. Și îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat.

– Este în regulă. Am câteva perspective acum. N-am fost deloc lipsită de vină.

– Aveai 16 ani, la naiba! *Erai* nevinovată.

– N-aveam 16 ani când mi-am petrecut următorii cinci ani folosind sexul ca să manipulez pe oricine întâlneam.

– Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

– Cel puţin am fost destul de isteaţă să mă protejez, spuse ea încet.

– Ai făcut bine, Amy.

– Nu. Am folosit sexul ca pe o armă. Aşa putere, aşa armă. Ea îşi apăsă faţa în gâtul lui. Măcar m-am oprit când mi-am dat seama că deveneam imună la emoţii, în special în timpul...

– Sexului?

– Da, spuse ea încet, cu faţa încă ascunsă.

– Până la mine.

Ea nu spuse nimic, iar el o trase înapoi să o vadă.

– Până la mine, repetă el încet.

– Până la tine. Ea făcu o pauză. Poate pentru că a trecut prea mult timp.

– Aiurea.

El fusese acolo, simţise cât de exploziv fusese totul de fiecare dată. Cum înainte, în timpul sexului şi după aceea fusese atât de pătruns de ea, că nu mai putea să respire şi la naiba dacă ea nu fusese exact acolo cu el! Ştia că fusese. Putea să pună pariu pe orice pentru asta. Felul în care ea se încolăcise în jurul lui când el se cufundase atât de adânc, încât nu mai reuşea să spună unde se termina el şi unde începea ea. Cum îl sărutase de parcă îşi pierduse pe deplin minţile, iar el era singurul lucru care o mai putea salva. Privirea ei în timp ce se agăţa de el, scâncetele acelea uşoare şi răguşite, incredibil de sexy când el o ducea unde avea nevoie să ajungă.

Tot ce visase el vreodată găsise acolo, în braţele ei, cu gura ei fierbinte peste a lui, trupul ei mişcându-se

pe al lui, toată dorința disperată, caldă, ușoară și nevoia, iar ea simțise la fel.

Așa că, la naiba, nu, nu fusese doar pentru că trecuse mult timp pentru ea! Îi întâlni privirea și clătină din cap.

– Știi că a fost mai mult decât asta. Mult mai mult.

capitolul 21

Cafea, ciocolată, bărbați... Unele lucruri pur și simplu par mai bune când sunt mai bogate.

Amy nu știa cum să-i răspundă lui Matt, dar trupul ei nu părea să aibă aceeași problemă. Răspundea doar la vocea lui. Întotdeauna făcuse așa. Se tot gândea că avea să se oprească în orice moment, dar nu se întâmplase încă.

– Nu este nimic personal, spuse ea, și nu voia ca el să se supere. N-am fost niciodată o tipă care să simtă prea mult.

El o privi lung.

– Nu, spuse el, dar ea habar n-avea la ce anume se referea. O trase sub el, cu grijă ca greutatea lui să fie departe de șoldul ei, susținându-se în brațe. Nu, repetă el. Ai simțit ceva diferit cu mine.

Mâinile ei alunecară în sus pe brațele lui, brațe minunate, încordate, pentru că pur și simplu nu se putu abține. Trebuia să-l atingă.

– Nu poți să-mi spui cum mă simt, Matt. Nici nu poți să mă faci să spun ceea ce vrei tu să auzi.

– Poate că nu.

Dar se părea că ea lansase o provocare la adresa bărbăției lui, pentru că el trase așternuturile dintre ei și îi privi trupul gol nu doar cu o ușoară și indecentă intenție. Dar pot să te fac să-mi arăți, spuse el.

Părțile ei bune se înfiorară nerăbdătoare.

– Nu fi prostuț. Trebuie să te întorci la serviciu.

– După.

– După ce?

– După ce-ți demonstrez că, la naiba, simți mult mai mult când te ating!

Ceea ce și făcu încet, deliberat și șocant.

Mult mai târziu, după ce Matt o aduse pe Amy la mașina ei, ea se întoarse în oraș. La jumătatea drumului, primi un apel ciudat de la Jan, care îi spusese: „Vino aici *repede!*"

Neavând nici o idee ce voia de la ea după ce-i spusese să nu se ducă la serviciu în ziua aceea, ea merse direct la restaurantul Eat Me.

– Dumnezeule mare, fată! spuse Jan când o văzu.

– Ce este?

– Ce este? Tocmai ți s-a întâmplat ceva foarte bun, asta este. Strălucești! Ar trebui să fie ilegal să-ți afișezi norocul în felul ăsta.

Henry era la aragaz și amesteca mâncarea. Se opri și se uită lung la Amy, apoi rânji ușor.

Amy se bătu cu palmele pe obraji.

– Nu poți spune asta doar uitându-te la mine.

– Sigur, presupun că tu mai crezi în Moș Crăciun, adăugă Jan. Te-aș întreba dacă a fost bine, dar ți se citește pe toată fața. Ar fi bine să te aduni, Sawyer o să sosească aici dintr-o clipă în alta. Avem o problemă.

Trebuia să fie o problemă gravă dacă era implicat șeriful. De cele mai multe probleme se ocupa Jan, din pură bunăvoință.

– Ce s-a întâmplat?

– Borcanul cu bani al lui Mallory lipsește, asta se întâmplă, spuse Jan. Este și ea pe drum.

Stomacul lui Amy ajunse în degetele de la picioare.

– Borcanul ei cu bani? Cel pentru centrul de tineret?

– Mda. Din fericire, l-ai golit acum câteva nopți. Totuși, recunosc că am pierdut cam o sută de dolari, iar asta mă calcă pe nervi. Fata aia a dat de naiba!

Amy credea că stomacul nu putea să-i ajungă mai jos de degetele de la picioare, dar se înșelase.

– Despre ce vorbești? Care fată?

Jan se uită la ea de parcă avea capul pătrat.

– Riley.

– Stai... Nu poți să crezi că Riley a făcut asta.

– La naiba, ba da, pot! se răsti Jan. Ea a furat banii, este limpede ca lumina zilei.

– Ai prins-o asupra faptei? întrebă Amy.

– Ei bine, nu. Dar a fost aici mai devreme și era ziua ei liberă. Tot zăbovea și apoi a plecat. La fel și borcanul.

Privirea lui Amy alunecă spre Henry, care schiță o încuviințare din cap.

– Îmi pare rău, scumpo, spuse el. Dar ea era aici, exact cum spune Jan, și părea vinovată.

– Dar o cunoști, protestă Amy, având o presimțire.

De câte ori nu făcuse ea ceva atât de stupid, atât de disperat? Dar Riley nu ar fi făcut așa ceva. Nu mai avea nevoie, își spuse Amy. Ea o hrănise și o îmbrăcase, fără să mai spună că fata lucrase la restaurant, așa că nu era nici un motiv să acționeze astfel.

– Este doar ursuză și defensivă. Pare *mereu* vinovată, adăugă ea.

– Este o cauză pierdută, comentă Jan. O necunoscută.

– Toți adolescenții sunt cauze pierdute, replică Amy. Asta nu înseamnă că a făcut-o ea. Câți clienți ai avut azi aici? Câți oameni la bar?

La naiba, câți dintre ei se serveau singuri din spatele barului, ca să-și toarne cafea pentru că ea era prea ocupată să se uite la canalul de gătit?

Jan ridică din umeri, refuzând să se căiască pentru propriile afirmații.

– Este o *necunoscută*, repetă ea încăpățânată.

– Și eu eram o necunoscută, spuse Amy. Și mi-ai dat o șansă.

Jan ridică din umeri, semn că nici de Amy nu era sută la sută sigură. Drăguț.

– Uite ce e, spuse Amy nu chiar atât de calmă pe cât i-ar fi plăcut să fie, n-a fost Riley, bine? Ea n-ar face asta. Încearcă să-şi pună viaţa la punct.

Jan clătină din cap.

– Fata aia este o sălbatică. Ar face orice ca să supravieţuiască, iar tu ştii asta.

Da. Ea ştia asta foarte bine. Exact cum ştia cât de nenorocită trebuia să fie viaţa unei persoane ca să ajungă să trăiască astfel.

– Ei bine, eu refuz să cred asta despre ea. Şi nu pot să cred că *tu* spui aşa ceva. Dumnezeule, Jan, noaptea trecută a fost un tip care a atacat-o aici, în spate! Tu ai văzut, amândoi aţi văzut, continuă ea, incluzându-l şi pe Henry. Amândoi aţi văzut că am venit aici chiar după încăierare. Ea *are* necazuri. *Nu este* un necaz.

– V-am văzut pe amândouă după aceea, încuviinţă Jan. Dar n-am văzut pe nimeni care să o atace.

– Aşadar, am inventat eu totul? întrebă Amy cu neîncredere. Pentru că *eu* am văzut, Jan, eu l-am văzut. Îşi ridică bluza să arate copcile pansate. Am fost acolo.

Jan oftă.

– Am înţeles, şi sigur o să-i spun lui Sawyer ce ştiu. Dar persoana care a furat borcanul era din interiorul restaurantului. Azi. Nu tipul de pe alee. A fost cineva care trecea pe aici, destul de familiarizat cu intrările şi ieşirile noastre, o persoană pe care o cunoaştem, pe care o servim sau îi vorbim frecvent.

– Da, încuviinţă Amy. Aşa că hai să vorbim cu clienţii!

– Oh, la naiba, nu! Jan clătina deja din cap. A fost fata aia. Ştiu asta.

Sawyer intră pe uşa din spate, urmat imediat de Mallory.

Şi apoi de Matt.

La vederea lui, inima lui Amy se opri şi se umplu de teamă, deoarece ştia că promisiunea pe care i-o făcuse lui

Riley era pe cale să iasă la iveală. Se răsuci să o înfrunte pe Jan, care îi întâlni privirea neiertătoare.

Cu treizeci de minute înainte, Matt o trimisese cutremurându-se spre culmile plăcerii numai cu simpla ardoare din ochii lui. Acum ochii aceia erau plini de îngrijorare.

Pentru ea.

Amy clătină din cap, în timp ce teama îi dublă greutatea din stomac.

Jan scoase pe toată lumea afară din bucătărie în sala de mese, unde toți luară loc într-un separeu mare dintr-un colț. Jan povesti esența problemei, incluzând lupta de pe alee care avusese loc cu o noapte în urmă.

Toți ochii se întoarseră spre Amy, care apoi își petrecu următoarele câteva minute repetând povestea din punctul ei de vedere. Când termină, Jan interveni cu teoria despre Riley, făcând mare caz.

– Bine, situația e gravă, încuviință Amy. Dar n-a fost Riley. Eu chiar cred că ar trebui să întrebăm clienții...

– Nu, spuse Jan, ridicându-se în picioare. În nici un caz, nu pot să las ca asta să se afle. Nu vreau ca oamenii să creadă că nu mai am încredere în ei sau, mai rău, că am angajat hoți. Nu vreau să fie nimeni îngrijorat când vine aici.

Amy deschise gura, dar Matt îi puse o mână pe braț. Îi întâlni privirea calmă, liniștită și înțelese mesajul lui tăcut. Voia ca ea să știe că avea să fie bine.

Dar ea habar n-avea cum.

– Nimeni nu trebuie să afle, insistă Jan spre Sawyer. Nimeni!

– Atunci, ar trebui să te oprești din țipatul ăsta, îi spuse Sawyer. Stai jos, Jan.

Buzele lui Jan se strânseră, dar se așeză.

– Nu țip.

– Ba da, țipi. Asta veni dinspre Lucille, care mâncase la două mese depărtare, cu atitudinea ei de păr albastru,

iubitoare de bingo şi căutătoare de belele. Şi n-am putut să nu aud...

Jan îşi dădu ochii peste cap.

– Tu ai angajat-o pe fată, îi aminti Lucille, apropiindu-se. Dă-te la o parte, îi spuse ea lui Sawyer, care se ridică. Lucille luă loc. Ştiai că Riley era o problemă. Aşa că nu-ţi face nici un bine dacă ridici vocea la cineva.

– Riley *nu* este o problemă, insistă Amy, iar când mâna lui Matt o strânse de braţ, ea se eliberă. Se chinui să rămână calmă. Nici unul dintre voi nu ştie ce vorbeşte. Nu avem nici o dovadă că a fost ea. Putea să fie oricine.

– Scumpo, începu Mallory.

Amy clătină din cap.

– Nu. Riley face tot posibilul să-şi refacă viaţa. Încearcă mult să se schimbe...

Îngrozindu-se de propria reacţie, i se tăie răsuflarea. Trase aer în piept şi întâlni privirea caldă a lui Matt.

Amândoi ştiau că ea vorbea despre sine.

La naiba!

– Dă-te la o parte, spuse ea şi îl împinse, simţind nevoia să iasă din separeu.

El se îndepărtă în stilul lui relaxat şi lent, iar ea rezistă cu greu să nu-l împingă din nou ca să-l facă să meargă mai repede. Când trupul lui masiv, stupid, *perfect* se îndepărtă de ea, Amy se ridică în picioare ca să-şi scoată caietul de comenzi pentru că trebuia să facă ceva. Avea de gând să insiste ca fiecare să comande o masă doar ca să fie ea ocupată. În schimb, scoase blocul de desen.

Înainte să apuce să-l bage la loc, Lucille răsuflă încântată şi îl trase din mâinile ei, răsfoind schiţele şi scoţând sunete aprobatoare între timp. În cele din urmă, se uită la Amy cu ochii tăioşi:

– Tu nu eşti o chelneriţă.

– În prezent, sunt.

– Fetiţo, eşti o artistă!

– Ei bine, eu...

– A naibii artistă, repetă ea, aproape pe un ton de reproș. Și ai fost chiar sub nasul meu tot timpul ăsta? Ea se uită în jur la cei din grup, împingând blocul fiecăruia pe rând. Serios? Continui să vă urmăresc pe fiecare dintre voi și nevoile voastre și nici unul nu se deranjează să-mi spună că lucrul cel mai incitant îmi servește cafeaua? Înșfăcă blocul și îl strânse, în timp ce se întoarse spre Amy. Vreau să văd totul!

– Poftim?

– Portofoliul tău. Desenele tale. Schițele tale. Toate. Adu-mi-le pe toate!

– Eu nu...

– Orice ai, continuă Lucille, fluturând un deget osos în fața ei. Apoi îi aruncă lui Jan o privire calculată, vicleană. Nu o să mai fie chelneriță mult timp. Ar trebui să știi de acum. Uită-te! Ea deschise blocul la o schiță în creioane colorate, cu Lucky Harbor noaptea, desenat din capătul debarcaderului cu vederea spre oraș și pe fundal cu roata mare luminată feeric. Asta ar trebui să fie pe toate materialele de marketing ale acestui oraș și pe website cel puțin. Este o operă de artă și vasul plin cu aur care stă să apară!

Amy se uită lung la schiță.

– Este?

Lucille îl plesni peste ceafă pe Matt.

– Cum ai putut să nu-i spui? Cum ai putut să ții un secret ca ăsta?

– Dumnezeule, Lucille! Matt se frecă la ceafă. Și eu i-am spus că sunt minunate. Dar capul ei este mai tare ca al meu.

Lucille se întoarse spre Amy.

– Ascultă-mă pe mine! Oamenii iubesc arta locală. În special arta Pacificului de Nord-Vest. Ea flutură o mână în aer. Văd o serie de cărți poștale desenate de mână, detaliind toate traseele cunoscute. Ea zâmbi. O să impresionezi într-un mare fel, scumpo! Într-un mare fel, îți spun eu.

Amy clătină din cap, creierul ei fiind prea plin ca să se ocupe de asta chiar acum. Sawyer se ridică şi făcu un gest spre Matt.

- Unde mergeţi? întrebă Jan. Sunt victima unui delict!

- Mergem să vorbim cu Riley. Sawyer se uită la Amy. Este la tine acasă, nu-i aşa?

- Uh... Încolţită pe neaşteptate, Amy rămase nemişcată. În momentul de faţă, nu.

- Nu? întrebă Matt.

- Nu. Deodată, incomodant de conştientă de atenţia tuturor îndreptată spre ea, întâlni privirea rugătoare a lui Matt, nefiind sigură ce voia de la el. Iar ea se gândise că problema ei cea mai mare era să-şi ţină mintea departe de cele întâmplate între ea şi Matt la el acasă. Nici urmă de aşa noroc. Nu stă cu mine, continuă ea.

- De când? întrebă Matt.

Reuşi să-i menţină privirea şi ştia că nu mai exista nici o cale prin care să ţină ascuns acel lucru.

- Din prima seară. Ei bine, a fost prin preajmă în dimineaţa asta, dar cred că a trecut doar să se asigure că fratele ei vitreg nu a venit după mine pentru că am salvat-o.

Urmă o clipă de tăcere grea. Sawyer se uită la Matt, dar Matt nu-şi luă ochii de la Amy.

- Unde a stat?

Nu mai era tipul care o îmbrăţişase după ce căzuse în râpă. Sau cel al cărui trup se strecurase lângă ea şi îşi apăsase gura pe a ei până când ea atinsese orgasmul, strigându-i numele. Nu mai era deloc tipul relaxat, sexy. Acum era legea, distant şi rece.

- În pădure, spuse ea încet. La cort.

Mai multă tăcere grea. Şi un muşchi care zvâcni în maxilarul lui Matt.

- Campare ilegală vrei să spui?

Ea se cutremură de frică.

- Da.

Oh, el era un profesionist desăvârșit și nu permise ca șocul și supărarea să se arate, dar Amy simți oricum efectul lor. Și altceva mult mai devastator.

Durere.

– Riley este nevinovată, spuse ea. Știa că nu avea nici un drept, dar se întoarse și i se adresă direct lui Matt: Total nevinovată.

Privirea lui insistentă îi studie trăsăturile, dar nu se mai îmblânzi ca de obicei. Ea încercă din nou:

– A trecut printr-un iad... Simți un nod în gât. El știa asta, la naiba, știa! Știu că s-ar putea să nu înțelegi, dar trebuie să mă crezi. N-ar face asta. Este doar o fugară speriată și pierdută, care are nevoie de noi. Are nevoie să i se arate încredere, să creadă că îi pasă cuiva de ea.

– Scumpo! Lucille o luă de mână și o strânse ușor, cu ochi umezi, surprinzător de strălucitori. Știi că noi toți te iubim, te credem și ne pasă de tine, nu-i așa?

Propriul ei trecut se revărsa asupra ei, toate acele vremuri când ea stricase totul, mințise, îndepărtase oamenii, până când nimeni nu o mai crezuse. Urâse asta. Se simțise atât de neajutorată! Exact cum se simțea în clipa aceea.

– Atunci, credeți-mă!

Lucille o strânse iar de mână.

– Dragostea și încrederea se câștigă, Amy.

Nimeni nu știa asta mai bine ca ea. Din nefericire, pierduse orice speranță de a avea oricare din acele lucruri cu Matt, ceea ce îi provocă un rău fizic. Știa, văzu în ochii lui – ea o alesese pe Riley în locul lui, iar lucrul acela nu putea fi schimbat.

Sawyer dădu să plece, iar Matt îl urmă numaidecât. Amy se scuză și fugi după ei, oprindu-l pe Matt chiar în afara restaurantului, cu o mână pe brațul lui.

Sawyer îi privi pe amândoi, apoi întâlni privirea lui Matt.

– Două minute, îi zise Matt.

Sawyer încuviinţă din cap şi îi oferi lui Amy ce putea fi o privire plină de simpatie.

– O să fiu în camionetă, spuse el.

Când rămaseră singuri, Matt doar se uită la ea.

– Îmi pare rău, spuse ea cu voce scăzută. N-am putut să-mi încalc cuvântul dat lui Riley.

– Dar ai putut să-l încalci pe cel dat mie.

– Nu ţi-am dat cuvântul meu.

– Nu, spuse el cu o voce care răsună dureros spre final. Chiar ai fost atentă să nu faci asta.

Ea simţi de parcă ar fi pălmuit-o.

– Ce înseamnă asta?

– Nimic. El făcu un pas înapoi. Absolut nimic.

– Ascultă, am spus că îmi pare rău, dar a trebuit să fac asta pentru ea. Are nevoie de mine.

– Înţeleg, spuse el. Până la urmă, tot ce am avut noi vreodată a fost sex, nu-i aşa?

Apoi se întoarse şi se îndreptă spre camioneta lui Sawyer.

capitolul 22

Iubirea este un trend. Ciocolata este adevărata modă.

În cele din urmă, Matt conduse singur spre Squaw Flats. Sawyer primise un telefon urgent şi îl lăsase să o caute singur pe Riley.

Gândul că fata era singură şi vulnerabilă, dar mai ales în ilegalitate îl înnebunea. Iar faptul că o făcea cu binecuvântarea lui Amy era cireaşa de pe tort. Ştia că loialitatea lui Amy faţă de Riley avea de-a face cu trecutul ei dureros şi cu absenţa unui figuri mature care să o ghideze în viaţă, dar, chiar şi aşa, la naiba!

Parcă la intrarea în camping, apoi înaintă prin pădure, unde o găsise prima dată pe Riley. Era fericit că avea ceva concret de făcut, în loc să se gândească la Amy şi la tot ceea ce se întâmplase.

Îl mințise, iar asta îl enervase la culme. Chiar dacă nu fusese o minciună, ci mai degrabă o omisiune. Deși era furios, înțelegea cum gândise Amy. Știa cât de multă *nevoie* avea Amy să creadă în Riley.

La fel cum știa că Riley luase nenorociții aceia de bani.

Era clar că Amy nu avea să-i mulțumească pentru că aflase, iar Matt tocmai bătuse ultimul cui în sicriul... orice ar fi fost ce se petrecea între ei. Ceea ce era în regulă. Nu avusese nici o problemă înainte ca Amy să apară în viața lui, așa că i-ar fi fost foarte bine și fără ea.

Al naibii de bine.

Mergând prin pădure, își aminti cum o găsise nu cu mult timp în urmă și zâmbi șovăitor. Amy o luase complet razna.

Iar acum și el începea să o ia razna.

Zece minute mai târziu, o găsi pe Riley în locul ei ilegal de campare. Își făcea bagajele și arunca în rucsac lucrurile pe care Amy i le cumpărase. Matt se apropie, iar ea tresări și ridică mâna spre Matt. Ținea în mână ceva strălucitor.

Un cuțit.

Cum își dădu seama că el era, cuțitul dispăru, căci Riley îl ascunse la spate. Își băgă mâinile în buzunarele ponosite și ridică din umeri.

– Așteptai pe altcineva? întrebă el.

– Nu.

– Unde pleci?

Riley ridică din umeri, fără să îl privească în ochi.

– Nicăieri.

– Văd că îți faci bagajele.

– Păi, mi-ai spus că nu pot să rămân aici.

– Ți-am spus asta acum două săptămâni, replică Matt. Și tot ai rămas aici.

Riley tăcu. Matt pufni și se îndreptă spre rucsacul ei.

– Este al meu, spuse Riley, însă, înainte să i-l smulgă din mâini, Matt se uită lung.

– Rămâi aici! spuse el şi puse rucsacul pe jos, după care începu să cotrobăie prin el.

– Hei, nu poţi să-ţi bagi nasul aşa printre lucrurile mele! răbufni Riley.

Matt scoase la iveală cutia milei.

– La naiba, Riley!

Nici măcar nu încercase să ascundă cutia. Banii erau înăuntru. Enervat la culme, Matt se aşeză în genunchi şi o privi. Fata se uita cu atenţie la tenişii ei ponosiţi. Părea fascinată de ceva anume.

– Te-ai gândit vreo secundă ce o să însemne asta pentru ea? întrebă Matt.

Riley răbufni şi deveni palidă.

– Nu poţi să-i spui!

– Ah, nu? întrebă Matt implacabil.

– Nu! strigă ea. Era copleşită şi tremura din toţi rărunchii, ca şi cum credinţa lui Amy în ea era tot ce îi mai rămăsese. *Te rog, nu-i spune!*

– Bine.

Riley răsuflă uşurată.

– Nu o să-i spun, zise Matt în şoaptă. Pentru că *tu* eşti cea care o să-i spună.

Într-o clipită, Riley deveni străvezie, iar ochii îi străluciră de lacrimi.

– Nu pot să fac asta.

– Dacă poţi să furi, înseamnă că poţi şi să dai banii înapoi.

Riley îşi muşcă buza, dar se încurajă şi clătină din cap.

– Nu!

Aşadar, Riley avea să fie dificilă. Ce noutate!

– Hai să mergem.

– Vrei să mă arestezi? întrebă ea.

Matt ar fi preferat să fie oriunde altundeva, numai nu acolo, unde trebuia să se confrunte cu aşa ceva. Ar fi preferat să fie în Afghanistan. Sau la muncă, descoperind un lanţ de traficanţi de droguri. Orice, numai

asta nu. Dar era clar că ziua respectivă nu îi rezerva nimic altceva.

- Cuțitul!

- Poftim?

- Da-mi nenorocitul ăla de cuțit!

Riley îi dădu cuțitul pe care îl ascunsese. Matt îl luă și întinse cealaltă mână.

- Și pe celălalt!

Riley se uită cu ochi mari la el. Matt îi răspunse cu aceeași privire. Fata scoase un suspin de parcă ar fi fost o martiră, apoi scoase la iveală celălalt cuțit, pe care îl ascundea în șosetă.

- Ce alte arme mai ai? întrebă el.

- Nimic.

Matt luă rucsacul și îl scutură.

- Ia-ți celelalte lucruri!

Riley strânse un cort vechi și sacul de dormit. Matt habar nu avea unde le găsise, dar nici nu voia să întrebe, de teamă că ar trebui să le treacă pe lista obiectelor furate.

- Nu le-am furat, dacă asta îți trece prin minte, spuse Riley. Un boșorog de pe-aici mi le-a dat.

- Perfect. Mai ai altceva de luat?

- Tu ce zici?

Matt ignoră tonul lui Riley pentru că recunoștea bravada atunci când avea de-a face cu ea. Pentru moment, avea să îi acorde dreptul la bravadă. Era suficientă o zi îngrozitoare pe săptămână.

Ceea ce îl durea era faptul că doar acele două obiecte, împreună cu rucsacul de pe umeri, erau singurele ei lucruri.

- Am parcat mașina pe drum.

- Și?

- O să mergi cu mine și o să te urci în ea.

- De ce? Ca să mă arestezi?

- Mișcă-te, Riley!

- Vreau rucsacul înapoi!

– Îl ţin eu, spuse el, dar calmul îl părăsea uşor-uşor.

– Vreau...

– Acum, Riley!

Fata şovăi, suficient ca Matt să se întrebe dacă era nevoie să o oblige. Se urni, în cele din urmă. Practic îşi târşâia picioarele, dar mergea. În parcare, Riley privi atentă maşina lui Matt.

– Nu are loc pentru deţinuţi.

– Nu eşti deţinută.

Aruncară cortul şi sacul de dormit în portbagaj, iar Riley îşi aţinti privirea spre rucsac.

– Nu! spuse el, şi îl aşeză pe scaunul din spate.

– Nu am zis nimic.

– Am vrut doar să precizez, nimic mai mult. Urcă şi pune-ţi centura!

– Unde sunt cătuşele?

– Iisuse! Urcă în maşină, Riley!

Matt o conduse în oraş pe fata cea ursuză, împreună cu dovezile incriminatorii. Cu toate acestea, în loc să se îndrepte spre secţia de poliţie, o conduse la restaurant. Parcă maşina, îşi scoase telefonul şi o sună pe Amy.

– Ai dat de ea? întrebă Riley cu respiraţia întretăiată, ca şi cum ar fi aşteptat cu orele apelul lui.

Instinctul îi spunea lui Matt că nu trebuia să îi răspundă. Nu voia să îi spună nimic. Nici măcar o vorbă. Totuşi, o făcu. Era încă nervos, dar ştia că avea să o afecteze foarte tare ce urma să îi spună.

– Coboară!

O lungă tăcere se aşternu.

– Ai de gând să mă arestezi pentru ceva? întrebă ea în cele din urmă.

Ce Dumnezeu se întâmpla? Oare toate femeile din viaţa lui erau nebune?

– Nu, răspunse el calm, dar extrem de furios. De ce te-aş aresta?

– Nu ştiu. De ce vii să îmi dai ordine în parcare?

Matt se scărpină între sprâncene.

– Coboară odată! Matt tăcu preț de câteva clipe. *Te rog.*

– Mai ai de lucru, spuse ea, dar cobor imediat.

Amy veni în parcare, fără să aibă habar la ce să se aștepte. Riley în mașina lui Matt nu făcea parte din scenariul pe care și-l imaginase. Își făcuse multe griji cu privire la Riley, dar în acel moment un sentiment nefast puse stăpânire pe ea.

– Ești bine? o întrebă pe adolescentă.

Fata încuviință din cap.

Matt se dădu jos și îi făcu semn lui Amy să se ducă în spatele mașinii, unde ar fi putut discuta în liniște, fără ca Riley să audă. Ea știa că nu avea să-i placă ce avea să audă.

– Avem o problemă, zise Matt.

Înainte ca Amy să îi răspundă, ușa mașinii se deschise, iar Riley se postă lângă ei, cu umerii plecați și mâinile în buzunar.

– Eu sunt problema, spuse ea cu ochii în pământ.

Amy îl privi pe Matt, apoi pe Riley, iar inima îi bătea tare.

– Spune-mi!

– Nu ți-a spus el deja? întrebă Riley. Nu ți-a trimis un SMS ca să te pună la curent cu ce s-a întâmplat?

– Nu, răspunse Amy. De ce ar face asta?

– Pentru că voi doi... e ceva între voi.

– Nu este adevărat, replică Amy fără să îl privească pe Matt. Riley, spune-mi ce se întâmplă!

Fata clipi.

– Stai, cum adică nu e nimic între voi? Ați fost împreună, nu? Riley privi când la unul, când la altul, însă, cum nici unul nu îi răspunse, ea păli. Din cauza mea?

– Nu, spuse Amy cu durere în suflet. Acum, vorbește.

– Am spus deja, șopti Riley. Eu am luat banii.

Amy simți că vorbele fetei îi sfârtecă sufletul. Șocată, scoase un sunet slab, dar Riley adăugă numaidecât:

– Urma să îi dau înapoi, îţi jur!

Amy puse mâna pe capota maşinii.

– Tu ai luat banii!

Se aşternu o tăcere grea. Matt deschise uşa din spate a camionetei şi îi făcu semn să se aşeze pe haion. Amy nu o scăpă pe Riley din ochi. Fata se aşeză lângă ea şi privi drept înainte.

– Am făcut-o doar pentru că trebuia să îi returnez banii lui Troy, altfel nu m-ar fi lăsat în pace.

– Troy? întrebă Amy încet. Fratele tău vitreg?

– Da. Anul trecut, a trebuit să schimb din nou centrul de plasament. Troy era acolo. Mi-a spus că o să-mi fie ca un frate.

– Dacă aţi trăit în acelaşi centru de plasament nu înseamnă că e fratele tău!

– Ştiu, zise Riley. Dar voia să se apropie de cineva. Spunea că suntem frate şi soră şi că o să aibă grijă de mine. Dar apoi... Riley privi în altă parte. Voia să îl plătesc. Dar nu cu bani sau cu altceva.

Lui Amy i se făcu rău. Cunoştea foarte bine povestea şi ştia cum se sfârşea.

– Oh, Riley! O îmbrăţişă pe puştoaică şi îl privi pe Matt.

Matt luă atitudinea de poliţist. Nu avea de gând să o ajute, iar pentru Amy nu era o surpriză. Adolescenta îl păcălise ca să-i câştige încrederea, apoi îl trădase. Matt avea motive destul de întemeiate să se sature de ele.

– Ce s-a întâmplat pe urmă? o întrebă Amy.

– Când am ajuns la majorat, am fost dată afară din centrul de plasament. Vocea îi era înăbuşită, căci avea privirea în pământ, şi îşi sprijinea capul de umărul lui Amy. Am plecat de acolo, dar aveam nevoie de bani. Troy m-a împrumutat. Mi-a spus că trebuia să îi returnez, dar nu am reuşit să îmi găsesc o slujbă. Nimeni nu făcea angajări. Aşa că a trebuit să împrumut şi mai mult de la el.

– De unde făcea rost de bani? întrebă Matt.

Riley dădu din cap.

– Nu știu. În cele din urmă, am găsit o slujbă la un fast-food, dar salariul nu îmi permitea să trăiesc și să îi returnez banii. Tot venea și... Riley închise ochii. Managerul i-a spus să mă lase în pace și s-au luat la ceartă. Troy i-a spart nasul, iar a doua zi am fost concediată.

– Atunci ai venit în Lucky Harbor? întrebă Matt.

Riley încuviință din cap.

– M-am ascuns, în speranța că Troy o să uite de mine. Dar nu a fost așa. M-a găsit și mi-a cerut banii.

– Și atunci i-ai furat ca să-i înapoiezi, spuse Matt. În loc să vii la mine sau la Amy și să ne spui ce se întâmplă.

Riley îl privi atentă, ca și cum i-ar fi crescut un ochi al clarviziunii.

– Nu cred că m-ai fi crezut. I se prelinse o lacrimă pe obraz și o șterse furioasă. Nici măcar nu mă placi.

– Ba chiar te plac, spuse Matt. Foarte mult. Ai curaj și ești foarte determinată. Nu te-ai avut decât pe tine și ai încercat să joci cât mai bine cărțile care ți-au fost puse la dispoziție. Apreciez foarte mult asta. Și ca să fie clar... Să știi că te-aș fi crezut. Să ții minte acest lucru pe viitor!

– Dar acum... acum nu mai crezi în mine.

– Ai mințit. Și ai dreptate – îmi ești sau nu dragă, nu am încredere în mincinoși.

Amy tresări. Copleșită de suferință, Riley se prăbuși.

– Îmi pare rău, spuse ea cu voce stinsă. Credeam că pot duce asta la bun sfârșit, ca apoi să fiu liberă. Se uită din nou la tenișii ponosiți, dar cuvintele îi erau adresate lui Amy. Nu am vrut să te rănesc. Ai fost prima persoană care a crezut în mine, iar dacă aș fi putut, aș fi rămas pentru totdeauna. Îmi pare cu adevărat rău!

– Știu, îi spuse Amy. Este în regulă. Eu...

– Nu, nu este în regulă. Riley își șterse nasul cu mânecuța. Din vina mea te-ai despărțit de Matt. Am distrus totul. Așa fac tot timpul.

– Nu eşti responsabilă pentru mine şi Matt, spuse Amy cu voce înflăcărată. Nu este vina ta.

– Dar banii... şopti fata.

– Exact! spuse Matt. Pentru asta eşti vinovată.

Amy avea senzaţia unui déjà-vu înfiorător. *Ea* fusese întotdeauna cea care strica totul. Ea era cea care trebuia să fie adultul în acel moment. Dar, văzând-o pe Riley suferind, o năpădiră propriile amintiri dureroase. Cu respiraţia întretăiată, îl privi pe Matt. Simpatia lui era ultimul lucru pe care se aştepta să îl vadă, dar asta vedea pe chipul lui. Matt pufăi, aşa cum face orice bărbat pus în dificultate de femeia care este dragă. Iar suferinţa lui Amy îl durea şi mai tare.

Riley îşi puse capul pe genunchi şi se încovoie în faţa portbagajului, alături de Amy. Părul îi acoperea chipul.

– De ce nu mi-ai dat voie să plec? Aş fi continuat să fug, aş fi...

– Nu! Matt se aşeză lângă ea şi aşteptă să îşi ridice chipul înecat în lacrimi. Riley îl privi în ochi. Ascultă-mă, spuse el. Vei trece şi peste asta. Poţi trece peste orice. Încă mai poţi face ceva cu viaţa ta. Auzi? Nu trebuie decât să îţi doreşti acest lucru. Cred în tine, Riley! Cred că poţi rezolva toată nebunia asta.

Amy îşi simţi inima cum îi creştea în piept şi fu cuprinsă de un val de tandreţe. Nu mai asistase niciodată la un moment atât de minunat şi de emoţionant, în care Matt să îi spună unei puştoaice care îi făcuse doar probleme că avea încredere în ea. O durea foarte tare, dar, în egală măsură, era un moment dătător de speranţă. Riley îl privi pe Matt cu ochii roşii de plâns. Apoi încuviinţă uşor din cap. Matt încuviinţă şi el, apoi se ridică în picioare şi îşi întoarse privirea spre Amy.

– Trebuie să ne vedem cu Sawyer. Depinde de Mallory şi de Jan dacă vor să depună plângere. Orice va fi, o să trecem şi peste asta.

Amy încuviinţă din cap şi o îmbrăţişă din nou pe Riley, care tremura. Fata se urcă în maşina lui Matt,

de parcă ar fi fost pe drumul spre ghilotină. El o privi adânc, apoi plecară. Amy rămase în parcare, își suflă nasul, apoi îi telefonă lui Mallory.

– Îți cer scuze, Mal. Știu că nu am nici un drept, dar vreau să îți cer o favoare.

– Da, spuse Mallory.

– Nici nu ai habar ce vreau să îți cer.

– Răspunsul meu tot pozitiv va fi.

Amy își drese vocea.

– E destul de riscant. Nu te-a învățat nimeni că trebuie să fii atentă atunci când cineva îți cere ceva?

– Păi tocmai asta e chestia, zise Mallory. Nu trebuie să fii atentă când vine vorba de prieteni.

Pe Amy o atinseră foarte tare cuvintele ei.

– La naiba, Mallory!

– E parte din pactul între prieteni. Nu ai învățat nimic la lecțiile despre cum să fii o fată bună?

Ochii lui Amy se umplură de lacrimi, în ciuda faptului că voise să abțină. „La naiba!"

– Te pomenești că plângi! spuse Mallory.

– Nu, mi-a intrat ceva în ochi.

Mallory râse.

– Ești o toantă foarte dulce. Cine ar fi crezut? Hai, zi-mi, care e favoarea? Așa cum ți-am spus, îmi poți cere orice. Mă rog, cu excepția lui Ty. Mă tem că nu îl împart cu nimeni, nici măcar cu tine, draga mea. Îl păstrez numai pentru mine.

Amy își înăbuși un râs.

– Păstrează-l, îl meriți.

– Așa e, spuse visătoare Mallory, apoi trecu direct la subiect. Hai, spune tot! Trebuie să merg la clinică. Am tură de noapte.

– Riley ți-a furat banii, spuse Amy.

– Știu.

– Cum adică? Ce știi?

– Se poate să mă fi născut în Lucky Harbor, spuse Mallory, dar cu siguranță nu m-am născut ieri. Ce pot

să fac să o ajut pe domnişoara Degete Lipicioase? Sunt convinsă că a avut un motiv serios să recurgă la un asemenea gest disperat.

– Aşa este, răspunse ea cu amărăciune. Matt are cutia cu bani. Riley e cu el. Se duc să se întâlnească cu Sawyer.

– Oh, Doamne, biata de ea!

– Ştiu... Amy ştia că atât Mallory, cât şi Jan aveau dreptul să depună plângere împotriva fetei. Ea nu ar fi intervenit într-o asemenea situaţie, însă voia doar să pledeze pentru cauza lui Riley. Ai putea să nu depui plângere, cu condiţia ca Riley să se revanşeze?

– Absolut, răspunse Mallory. Şi dacă vrei să o pedepseşti, află că am deschis la clinică „Noaptea părinţilor". Începe chiar astă-seară. Părinţii îşi lasă copiii la noi, în grija unei dădace, pentru o noapte, în mod gratuit. Duc lipsă de baby-sittere. Nici nu cred că există pedeapsă mai indicată pentru o adolescentă decât să aibă grijă de copii, nu?

În ciuda zilei dificile pe care o avusese, Amy reuşi să râdă.

– Eşti minunată, ştii asta, nu?

– Ştiu, spuse Mallory. Însă o să fac o conferinţă de presă pe tema asta, să ştie lumea că sunt minunată.

Amy abia reuşi să-şi termine tura. Încercă să îi sune pe Matt şi pe Sawyer, dar nici unul nu îi răspunse. Spre sfârşitul turei, Sawyer dădu o fugă pe la ea.

– Mallory nu depune plângere, spuse el. Jan voia să o facă, dar Matt a reuşit să o convingă, spunându-i că fata o să se revanşeze şi o să îndrepte lucrurile. Cred că i-a telefonat lui Mallory, care i-a sugerat ca adolescenta să lucreze în weekend la clinică, în calitate de voluntară, în următoarele trei luni.

Nu era prima dată în acea zi când Amy simţea numai iubire pentru Mallory. Fata avea să returneze banii şi să rămână în Lucky Harbor.

– Unde e Riley acum?

– Lucrează în prima ei tură, spuse Sawyer. Am lăsat-o cu Mallory. Bărbatul începu să râdă, nu fără amărăciune. Nu știu de cine îmi este mai milă, de Riley sau de copii.

După plecarea șerifului, Amy își verifică telefonul. Nu avea nici un mesaj de la Matt. Dar nici nu se aștepta să primească unul. Conduse spre clinică. Pe holul clădirii, se întâlni cu Mallory, care ținea în mână un arc de jucărie marca Nerf.

– Speram să vii, spuse Mallory, apoi aruncă o săgeată de jucărie spre unul dintre copiii care se aflau în spatele ei. Copilul ținea și el pe umăr un arc Nerf, dar Mallory fusese mai rapidă, iar săgeata îl nimeri în piept. Zâmbind larg, copilul făcu o tumbă, ca într-o cascadorie dintr-un film de aventuri și se aruncă pe jos. Simulă câteva spasme, ca și cum ar fi murit, apoi rămase nemișcat.

– Simpatic, spuse Mallory. O privi pe Amy. Arăți foarte rău, e limpede că ai nevoie de o prăjitură cu ciocolată.

– Sau de un ciocan în cap.

Mallory era foarte empatică ținând cont de momentele prin care trecea Amy.

– Of, uită-te la tine cum îți arăți sentimentele! Gata cu lecțiile de fată bună pentru tine! Ți-ai luat diploma. Sunt foarte mândră de tine.

Grace își făcu apariția, ieșind dintr-o cameră.

– Copiii au adormit, rosti ea epuizată. Au capitulat toți ca prin minune.

– Poate că ar trebui să îți iei un job de dădacă, sugeră Mallory, și aruncă altă săgeată, privind culoarul de la un capăt la altul.

Însă copilul care apăru de după colț bloca săgeata lui Mallory, trase și el una și o nimeri în braț. Mallory oftă.

– M-ai nimerit, spuse ea și se lungi pe jos.

– Ideea e să cazi, se plânse copilul profund dezamăgit.

Grace continuă să vorbească, în ciuda haosului, ca şi cum Mallory nu ar fi fost lungită pe jos.

– Nu există salariu pe lumea asta care să mă convingă să fiu dădacă. Râzi de mine? Eu şi copiii? Nu ne potrivim. Grace luă arcul lui Mallory şi trase în alt copil care se ascundea pe culoar.

– Hei, Amy! spuse Grace tocmai când îşi făcură apariţia alţi trei copii. Nu te bagi şi tu?

– A venit să o verifice pe Riley, zise Mallory ridicându-se de pe jos.

– Hei! strigă primul copil. Tu trebuie să rămâi moartă.

– Pai, dacă rămân moartă, cine o să-ţi mai ofere snackuri?

Copilul se gândi puţin la cele auzite, apoi încuviinţă din cap.

– Aşa e. Mai ales că acum o se te pot împuşca din nou.

– Nu şi dacă trag eu prima, ripostă Mallory, făcându-l să o ia la goană. Se ridică în picioare şi se scutură. Riley este bine, îi spuse lui Amy. E foarte tăcută, probabil e gânditoare, dar este în regulă.

Amy se linişti.

– Îmi pare foarte rău pentru bani.

– Am mai vorbit despre asta. Nu i-ai luat *tu*.

– Nu, dar...

– St! făcu ea.

Iar când Mallory spunea asta, de obicei oamenii tăceau.

Încercă şi Amy, dar nu reuşi să tacă decât preţ de câteva secunde. Oricum nu tăcea niciodată când avea ceva de spus.

– Eu am adus-o pe Riley la restaurant. Eu sunt cea care i-a găsit slujba.

– Da, spuse Mallory. Iar Matt este cel care ţi-a prezentat-o. Îl vezi cumva aici, cerându-mi iertare? S-a scuzat pentru ce a făcut Riley?

Matt nu prea era vorbăreț, atâta tot. Amy era conștientă de faptul că telefonul din buzunarul ei nu suna deloc, iar asta o îndurera.

– Dar nu e vina lui.

– Și...?

Amy suspină.

– În regulă, am înțeles. Nu e nici vina mea.

Mallory zâmbi și o îmbrățișă.

– Aimes, știi că te iubesc, dar prea îți place să porți povara asta pe umeri, nu?

– Nu, nu e așa.

Dar chiar așa era. Amy purta povara.

– Riley mi-a spus că din cauza ei te-ai despărțit de Matt, interveni Grace.

– Nu, nu-i așa! replică Mallory. Nu e vina ei.

– E cumva vina ta? o întrebă Grace pe Amy.

Amy oftă.

– E foarte posibil.

– Draga mea, ții minte cât de încăpățânată eram pentru că nu voiam să mă îndrăgostesc de Ty?

– Te referi la momentul în care purtai pantofi cu toc de 12 cm ca să-i atragi atenția, dar ai sfârșit prin a-i provoca un infarct domnului Wykowski?

Mallory rânji.

– Dureri de inimă, nu infarct.

– Și o erecție, adăugă Grace ridicând din umeri.

– Hei! strigă Mallory. Am dreptate. Iubirea doare.

– Nici o noutate, zise Grace și făcu o grimasă.

– Este o noutate dacă mă lași să-mi termin fraza, spuse Mallory. Doare și mai tare când iubești pe cineva și nu îi spui acelei persoane ce simți pentru ea. Mallory o privi cu înțeles pe Amy.

– Stai puțin, spuse Amy. Nu am afirmat niciodată că îl iubesc pe Matt. Inima începu să îi bată numai la pronunțarea acelor cuvinte. E ridicol, cu adevărat ridicol. *Sută la sută* ridicol!

Grace clătină din cap.

– Total greşit. Ai folosit de prea multe ori cuvântul *ridicol*, zise Grace şi se uită la Mallory. Bineînţeles că este îndrăgostită.

– Ştii ce, cred că aţi primit amândouă prea multe săgeţi în inimă, spuse Amy îndreptându-se spre uşă. Am venit doar să văd ce face Riley, atât. Voiam să mă asigur că e bine, că *tu* eşti bine, continuă ea, arătând cu degetul spre Mallory. Şi că totul este...

– ... bine, termină Mallory fraza în locul ei. Chiar este totul bine. O luă pe Amy de mână şi o trase pe hol, unde deschise o uşă.

Riley era aşezată pe un covor, în mijlocul unei camere, înconjurată de jucării şi de patru copii. Doi dintre ei se căţărau pe ea, unul se juca cu părul ei, iar celălalt încerca să îi lege şireturile. Râdeau cu toţii, inclusiv Riley. Amy o privi şi simţi un fior în inimă. Încă era furioasă pe ea pentru că furase banii. Furioasă, tristă şi... complet răvăşită. De ce crezuse în ea orbeşte? Să fi fost oare atât de implicată în viaţa de la Lucky Harbor încât lăsase garda jos? Se pare că da. Îi dăduse voie lui Riley să ajungă la inima ei. La fel procedase în cazul lui Matt. Mallory se sprijină de umărul ei.

– O să rămână la noul adăpost pentru femei până când Sawyer o să-l găsească pe tipul care o hărţuieşte şi o să pună capăt acestei nebunii. Exact aşa cum ţi-ai dorit.

Nu. Ceea ce îşi dorea Amy era să dea timpul înapoi, ca totul să fie ca la început. Prea târziu pentru asta.

– Şi să fii sigură că Sawyer o să-l găsească, spuse Mallory. Pun pariu că aşa o să fie. Matt îl ajută. O rezolvă împreună.

Amy încuviinţă din cap. Sawyer era un om bun. La fel şi Matt. Cel mai bun. Riley primea ajutor şi avea să treacă peste această etapă dificilă.

Întrebarea era alta: oare avea să reuşească Amy să treacă peste toate?

capitolul 23

Ciocolata alungă necazurile.

Matt își petrecu următoarele ore ocupându-se de prostii birocratice. Superiorii lui o încasau de la părinții lui Trevor Wright, care depuneau plângeri civile pe bandă rulantă. Propria anchetă interdepartamentală a lui Matt fusese programată peste două zile. Habar n-avea cum avea să fie, dar, după întâlnirile avute până atunci, lucrurile nu arătau prea bine.

Era târziu, dar se mai opri o dată la spital. Trevor era prea sedat ca să vorbească. Matt tocmai pleca de la spital când cineva i se adresă în șoaptă.

– Pst! Pădurarule Fundulețe Fierbinte, aici!

El se întoarse și o găsi pe Lucille stând în picioare în ușa sălii de odihnă a personalului. Purta pantaloni de trening galbeni ca soarele, care îl făcură să-și dorească să fi avut ochelarii de soare.

– *Nu* cred că tocmai m-ai strigat așa.

Ea zâmbi fără regret.

– Scuze, nu-ți place?

Înainte ca el să apuce să o strângă de gât, ea râse din nou.

– Bănuiesc că n-ai mai verificat Facebookul, nu? Sondajul este de doi la unu ca să facem un calendar Pădurarul Fundulețe Fierbinte. În onoarea ta, desigur.

El clătină din cap, încercând să-și scoată imaginea din minte.

– Ce cauți aici?

– Sunt voluntară. Făcu un gest spre ecusonul ei. Le aduc pacienților reviste și le citesc chestii de genul ăsta.

– În toiul nopții?

Lucille zâmbi.

– Este noaptea de bingo și s-a făcut târziu din cauză că domnul Swanson a leșinat în timp ce striga numerele. Nu era prima noastră alegere, ci era domnul Murdock,

dar el şi-a pierdut proteza dentară, aşa că domnul Swanson l-a înlocuit. În orice caz, el striga numerele şi apoi s-a apucat cu mâinile de piept, spunând că o să moară de infarct. Am venit după ambulanţă până aici, pentru că eu întâmpin pacienţii noi şi pentru că sunt prietena lui. Normal, el este o persoană foarte emotivă.

– Este bine? întrebă Matt.

– Oh, bineînţeles! Este făcut din esenţă tare. El spune întotdeauna că are origine de ţăran. Se pare că a mâncat fettuccini cu cârnaţi la cină şi a avut arsuri la stomac, dar îl ţin peste noapte la spital ca să-i facă mai multe analize. Am stat cu el un pic până ce a adormit.

Matt se simţi ameţit. Era condiţia lui normală când se afla în prezenţa lui Lucille.

– Trebuie să plec.

– Ştiu. Probabil eşti în căutarea unor dovezi că acei derbedei făceau ceva pentru care poţi să-i acuzi, nu-i aşa? Cum ar fi, să spunem, băutură pentru minori şi droguri?

– Nu pot să discut cazul cu tine, Lucille.

– Normal că nu. Dar eu pot să-l discut cu tine.

Ea scoase telefonul. Pe ecran era o poză din galeria ei de artă, care îi aminti lui Matt de Amy... De parcă avea nevoie să-şi amintească. Acum ea era o gaură în pieptul lui. Simţi cum începe să-l doară capul şi se strânse de podul nasului.

– Lucille, serios, nu am timp pentru...

– Eşti chipeş, spuse Lucille. Recunosc. Probabil printre primii cinci de aici, din Lucky Harbor, cu toate că însuşi domnul Swanson ar putea să-şi parieze banii pe tine. Dar înfăţişarea nu este totul. Creierul este, iar eu mi-am dat seama că ai.

El se încruntă spre ea, apoi se uită din nou la ecranul ei. Facebook, bineînţeles.

– Acum, spuse ea, *tu* nu ai putea să vezi această fotografie pentru că nu eşti prieten cu el. Dar eu mă împrietenesc automat cu toată lumea din Lucky Harbor.

Fac asta pentru că sunt curioasă și sunt la curent cu tot ce se întâmplă.

- Lucille... Avea nevoie de un calmant. O sticlă întreagă. Eu nu...

Ea trecu la altă pagină. Pagina de Facebook a lui Caleb Morrison. Caleb era cel mai bun prieten al lui Trevor Wright și fusese unul dintre alpiniștii ieșiți teferi din noaptea aceea. Ultima postare Facebook a lui Caleb spunea: „Verificați ultima noastră cățărare!" Era însoțită de o fotografie a celor patru tipi în echipament de alpiniști pe un grup de stânci cu Widow's Peak în spatele lor, *toți* fumând ceea ce părea să fie iarbă.

Lucille zâmbi la expresia de pe chipul lui Matt.

- Pe cine iubești tu? întrebă ea.

- *Pe tine*, răspunse el, simțindu-se grozav.

- Ah! Ea era toată numai un zâmbet. Scumpule, ești cel mai dulce și cel mai arătos, după cum am menționat. Dar eu încerc să-l atrag pe Swanson chiar acum, deci trebuie să te mulțumești să rămânem doar prieteni.

Amy stătea întinsă și privea lung tavanul. Chiar crezuse că făcea ceva bun, că viața ei acolo, în Lucky Harbor, urma să fie așa cum și-o dorise în secret dintotdeauna.

Dar îi fusese prea frică să o facă.

După tot ce se întâmplase în viața ei, avea să lase deoparte propriile frici despre adevăr și iubire care o țineau ancorată în trecut?

Mintea îi rătăci spre călătoria bunicii ei. Speranță. Pace. Inimă. Bunica ei găsise curajul să vină acolo ca să-și găsească inima...

„Uau! Stai o clipă!" Amy se ridică din pat și deschise jurnalul, răsfoind până ce ajunse la partea care o interesa.

Au trecut trei săptămâni de când am fost ultima oară pe munte. Trei săptămâni lungi, în timpul cărora am refuzat să renunț la speranța și la pacea nou-găsite.

Un lucru bun, pentru că noi aveam nevoie amândoi să mergem până la capăt şi înapoi.

Cerc închis.

A meritat. Stând în picioare în vârf, privind la pătura de verde, la marea de albastru şi la o lume de posibilităţi, întreaga lume s-a deschis. Nu o să mă resemnez niciodată. Nu o să mă opresc să cresc niciodată. Nu o să renunţ niciodată.

Şi, aşa cum soarele apune la orizont, noi eram la început din nou.

Speranţă.

Pace.

Şi ceva nou, ceva ce ne-a condus spre cercul închis. Inima.

„Cercul închis." Fără să se gândească, ridică telefonul şi o sună pe mama ei.

- Amy?

Se strâmbă când auzi tonul răguşit al mamei ei.

- Te-am trezit, îmi pare rău.

- Eşti bine?

Pentru o clipă, Amy nu reuşi să vorbească, uimită de ceea ce o întreba mama ei.

- Amy? Mai eşti acolo?

- Da, reuşi ea să spună. Îmi pare rău, nu m-am gândit la oră. Sunt bine. Voiam doar să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai trimis desenele bunicii. Sunt frumoase. Habar n-aveam...

- Desenele personale erau pentru ea. Le ţinea ascunse. Cred că îi aminteau de Jonathon.

Amy încuviinţă din cap, ceea ce era stupid, fiindcă mama ei nu putea să o vadă.

- A murit înainte de călătoria lor.

- Da, desigur. Credeam că ai aflat din jurnal.

- Nu.

- Bănuiesc că era prea dureros să scrie despre asta. Jonathon a trăit mai mult decât era de aşteptat, iar

ea spunea mereu că acea călătorie, în care i-a dus cenușa în locurile lui preferate din lume, i-a dat instrumentele necesare să meargă mai departe.

Instrumente. Speranță. Pace. Inimă. În inima ei, Amy știa că despre asta era vorba.

– Mă întrebam doar dacă îți amintești ceva despre călătoria bunicii. La sfârșit, ea s-a învârtit în cerc, dar...

– Ți-am spus, n-a discutat niciodată cu mine detaliile călătoriei. Îmi pare rău.

– Este în regulă.

Dar nu era. Dezamăgirea era o pastilă amară.

– Nu mă refer la asta. Eu... Nu știu cum să-ți zic asta, Amy, spuse mama ei. Am făcut multe greșeli față de tine.

Amy dădu să deschidă gura, șocată să descopere că auzul acelor cuvinte însemna, de fapt, ceva pentru ea.

– Ei bine, și eu am făcut greșeli.

– Nu, spuse mama ei. Ai făcut, dar nu ca mine. Eu sunt mama. Se presupune că eu trebuie să cred în tine de fiecare dată. Nimic nu poate să șteargă ce s-a întâmplat, știu asta, dar voiam să știi că mă gândesc la tine. Mă gândesc la tine tot timpul.

Amy își petrecuse atât de mult timp din viață neavând încredere în cineva, în special în mama ei! Dar femeia aceea era la fel de umană ca ea. Nu, nimic nu putea să șteargă trecutul, dar, dacă ea se ținea de acel trecut, devenea ca mama ei. Plină de regrete. Nu voia să fie așa. Pentru nici una dintre ele.

– Și eu mă gândesc la tine.

– Ai grijă, Amy! Și poate o să mai suni.

– Da. Poate o să faci și tu la fel.

Când lăsă telefonul jos, Amy rămase în întuneric, cu durerea din piept mai puțin intensă. Se părea că ea și mama ei închiseseră un cerc.

Cercul complet.

Ea clipi. Poate că Rose și Jonathon închiseseră un cerc, unde pornise ea la drum, în Sierra Meadows. Părea

exact ceva ce ar fi făcut bunica ei. Amy putea să pună pariu că fusese un cerc închis din greşeală, ceea ce însemna că bunica venise la Sierra Meadows pe alt drum, posibil nimerind acolo din noroc. Nu avea cum să fie sigură de asta, dar Amy era dispusă să mai încerce o dată.

La naiba, trebuia să mai facă o încercare!

Înainte de ivirea zorilor, era pregătită. Fără greşeli de astă dată, fără a mai fi nepregătită, fără să se rătăcească. Avea de încheiat o călătorie şi nimic nu o putea opri.

Nici o fugară.

Nici un bărbat.

Nici propriile prejudecăţi sau antecedente. Până la urmă, doar îi spusese lui Riley să nu lase trecutul să-i conducă viaţa, aşa că era timpul să trăiască după cum susţinea.

Le trimise mesaje atât lui Grace, cât lui Mallory cu itinerariul călătoriei ei. Doar în caz că... ei bine, orice. Porni de la postul de pădurari North District şi nu-şi permise să se uite la camioneta lui Matt. Verifică harta şi îşi planifică traseul. Reuşi să meargă pe potecă o bună parte din drum. Nu reuşise să-şi facă ordine în viaţă, dar chiar ajunsese să fie în formă maximă.

Era bine de ştiut.

Îşi aranjă rucsacul şi continuă să meargă.

Şi să meargă.

Urma să descopere ultima secvenţă din călătoria bunicii chiar cu preţul propriei vieţi. Ceea ce ştia că nu avea să se întâmple. Trecuse prin lucruri mai rele şi încă respira.

Spre seară, se apropia de Sierra Meadows din direcţia opusă drumului pe care venise ultima dată. Era extenuată, dar se chinui să continue să meargă şi, exact când credea că nu mai putea să facă nici un pas, trecu de curba strâmtă a unei serpentine şi ajunse în vârful unei râpe, de unde privi în jos, spre Sierra Meadows.

Dar, de data aceasta, pentru că era pe partea opusă de unde căzuse, se uita la stâncile de diamant. Îşi aruncă

rucsacul și se așează pe o stâncă, uitându-se la cea mai incredibilă, mai impresionantă panoramă de 360 de grade pe care o văzuse vreodată.

Scoase o sticlă de apă și blocul de desen.

Răsfoi desenele, fiecare în parte la fel de cunoscut pe cât îi era propriul chip. Toată viața ei îi oferiseră alinare, exact ca un colac de salvare. Era un lucru care o stânjenise oarecum dintotdeauna, dar reacția lui Lucille îi oferise ceva nou.

Speranță.

Pace.

Avea și desenele bunicii ei. Se uită la ultimul, cel cu priveliștea vârfurilor muntoase ascuțite, brute.

Era Widow's Peak.

Și, chiar mai important, era exact aceeași imagine pe care o avea și Amy din acel loc. Cu inima bătându-i nebunește, scoase jurnalul bunicii. „Stând în picioare în vârf, privind la pătura de verde, la marea de albastru..."

Acolo. Exact acolo era locul în care bunica își încheiase cercul, privind spre Widow's Peak, în timp ce împrăștia cenușa lui Jonathon. Soarele după-amiezii târzii picura peste prăpastie direct în ochii ei. Amy puse mâna streașină la ochi și se uită la munții frumoși. Era de necrezut că, mergând pe urmele aventurii bunicii, dăduse cumva peste povestea ei.

Iubea acest loc. Iubea faptul că avea prieteni adevărați. Iubea sentimentul comunității de acolo. Lucky Harbor devenise casă într-un fel în care nici un alt loc nu îi era.

Dar mai era ceva. Acolo se descoperise pe ea. Își salvase viața amărâtă și cioplise o mică nișă pentru ea însăși.

Se îndrăgostise. Cum suna asta când venea vorba despre schimbări și înfruntarea fricilor? Căutase inima bunicii, dar și-o pierduse pe a ei.

Soarele asfințise ușor și razele lui se strecura printre stâncile ascuțite și copaci în așa fel încât luminau Widow's Peak de parcă era în flăcări. Își apucă în grabă

creioanele, vrând să surprindă totul pe hârtie. Îi luă mai puțin de un minut ca să se uite la desen și să-și dea seama ce vedea, uitându-se chiorâș în strălucirea soarelui pentru a vedea din nou priveliștea.

Cu ochii întredeschiși, linia vârfurilor lua forma a două inimi împletite. Iar în interiorul acelor inimi, liniile copacilor păreau că formează litere. RS. Era și un J. Și dacă se uita foarte atentă, putea să fie și un S...

Amy se uită cu neîncredere la munți, apoi la desenul ei și râse ușor. Era doar imaginația ei? Era gândire pozitivă? Probabil. Dar era și soarta.

„Mi-am lăsat inima în munți", îi spusese bunica ei. Și era chiar acolo, sub privirile lui Amy. Fusese acolo în toți anii aceia, așteptând-o pe ea.

În cele din urmă, traversă poiana și urcă în locul în care campase prima dată peste noapte. Soarele începea să se scufunde, dar Amy era pregătită de astă dată, plănuind să doarmă sub cerul liber. Își înfruntase atâtea temeri în ultimul timp, încât voia să o privească în ochi pe ultima și să-și arate că putea să facă asta.

Se întinse pe spate și aproape că reuși să simtă cum îi zâmbea bunica.

Dimineață, avea să termine desenul și să plece la timp pentru a ajunge la tura de după-amiază. Le trimise din nou un mesaj lui Mallory și lui Grace cu locația de peste noapte, ca nimeni să nu sune pe nimeni pentru căutare și salvare.

Sau pe Matt. Nu că el ar fi căutat-o.

„Nu te duce acolo..."

Făcu un foc și ridică cortul pe care îl împrumutase de la Ty. Apoi făcu schițe până când nu mai era lumină.

După aceea, se făcu întuneric. Foarte întuneric. Dar începuse să se priceapă la înfruntarea temerilor: să-i lase pe oameni să se apropie, să iubească oameni, să aibă încredere în oameni... *Să meargă cu cortul!* Da, putea să bifeze întreaga listă. Se băgă în sacul de dormit împrumutat și rămase nemișcată, ascultând sunetele

pădurii, dorindu-și să-l fi avut pe pădurarul ei sexy care să o încălzească.

Matt parcă în fața casei lui Amy și se uită la ferestrele întunecate.

Nu era acasă.

Ancheta lui personală începea la 8 dimineața fix. Urma să își prezinte probele și spera să demonstreze că nu fusese vorba despre nici o neglijență din partea lui sau a serviciului forestier. Mulțumită lui Lucille, își puse dovezile în ordine - măcar dovezile pe care le avea, dar care nu însemnau neapărat ceva din punct de vedere birocratic. Știa că putea să se întâmple orice, dar, pentru moment, nu-i păsa. Singura persoană de care îi păsa nu era acasă, iar el habar n-avea unde putea să fie.

Încredere.

Asta trebuia să facă ea, să poată avea încredere. Nu că ar fi făcut-o și cu el. Privi lung la ferestrele întunecate și fu obligat să admită că nu-i oferise prea mult în acel sens.

Era un idiot nenorocit.

O sună pe mobil, dar intră direct căsuța vocală. O căutase deja la restaurant, dar era ziua ei liberă. Așa că o sună pe Mallory.

- Unde este?

Mallory îi răspunse cu o tăcere supărată.

- Mallory.

- Nu pot să-ți spun.

- Spune-mi oricum.

Mai multă tăcere tematoare.

- Mallory, repetă el apăsat.

- Am jurat, Matt. Îmi pare rău, dar noi, devoratoarele de ciocolată, trebuie să fim unite. Este codul de onoare al fetei cuminți.

Dumnezeule!

- De când o fată cuminte îl ține departe pe prietenul cel mai bun al iubitului ei?

– Bine, nu este corect, spuse ea. Îmi ceri să aleg între loialitatea mea și a celui mai bun prieten al lui Ty.

– Nimic nu este corect în dragoste sau război.

– Și asta este dragoste sau război? întrebă ea foarte serios.

– Trebuie să o văd. Acum. În seara asta.

Ea rămase tăcută, iar Matt știa ce trebuia să spună dacă își dorea ajutorul ei.

– Există vreo clauză de urgență în codul fetei cuminți? întrebă el. Să spunem, pentru tipi care înțeleg mai greu și au nevoie să se dovedească a fi de încredere?

– Poate, spuse ea încet. Poate că, să spunem, eu nu ți-am *spus* unde este ea de fapt, pentru că tu *ai ghicit*.

– Dă-mi un indiciu.

– Bine... Oh! Îți amintești când te-am sunat și ți-am spus că prietena mea avea nevoie să fie salvată pentru că se rătăcise pe traseu?

Dumnezeule!

– Spune-mi că nu s-a întors pe traseul Sierra Meadows singură!

– Exact. Nu-ți spun. Ea șovăi. Te duci după ea, nu-i așa?

Pe fundal, Matt reuși să-l audă pe Ty spunând:

– Bineînțeles că se duce după ea. Este sub papuc.

Matt încleștă tare din dinți.

– Spune-i că o să-i șterg zâmbetul ăla de pe față data viitoare când mergem împreună la sală.

– Nu o s-o faci, zise Mallory. Eu îi iubesc zâmbetul.

Pe fundal, Ty râse și, după sunetele care se auzeau pe linie, el o sărută apăsat pe Mallory, apoi preluă legătura.

– Te duci la fund, omule, spuse Ty. Tare.

Matt nu știa sigur ce voia să spună Ty, dacă se referea la sală sau la ce simțea el pentru Amy. Probabil la amândouă. Încheie convorbirea și porni camioneta. Amy plecase să încheie căutarea bunicii ei.

Singură.

Noaptea.

Întoarse camioneta și se îndreptă spre post, spunându-și că se înșela. Ea nu putea să fie atât de nebună să facă așa ceva, dar îi găsise mașina în parcare. Motorul era rece.

Probabil că plecase mult mai devreme, pe timp de zi, ceea ce ridica cu totul alte probleme. De ce nu se întorsese? Era rănită? Căută prin contactele din telefon și o sună pe Candy, femeia pădurar aflată în practică și care se ocupase în acea zi de biroul primiri.

– Da, spuse ea cu voioșie. Mașina era acolo când am încuiat peste noapte.

La naiba! O sună din nou pe Mallory, dar de data aceasta răspunse Ty.

– Omule, ai început *la propriu* să-mi distrugi viața sexuală.

– Prea multă informație. Întreab-o pe Mallory când a vorbit ultima dată cu Amy!

Urmă o conversație înfundată, iar Mallory luă telefonul.

– Am primit un mesaj de la ea acum o jumătate de oră. Era bine și se pregătea să rămână peste noapte.

– Să rămână acolo sus peste noapte? Singură?

Tăcere.

– Codul tăcerii, fată cuminte. Suntem în codul tăcerii. Doar spune-mi!

– Să campezi peste noapte fără permis este interzis, spuse ea afectată.

„La naiba!"

El închise și privi în treacăt spre cer. Beznă totală, groaznic. Formă numărul lui Josh.

– Problemă.

– Sângerezi? întrebă Josh. Prin sângerare vreau să spun crestarea aortei, pentru că sunt în mijlocul unui lucru. Și prin lucru mă refer la dormit. Pentru prima dată după treizeci și șase de ore.

– O să ratez ancheta de dimineață...

– Ah, spuse Josh aprobator. Deci, nu este o sângerare la aortă, o leziune la creier. *Ți-ai pierdut complet mințile?*

– Amy a urcat pe Sierra Meadows. Singură. O să mă duc după ea.

– Asta este treaba ta de serviciu, îi aminti Josh. Serviciul înaintea femeilor, omule!

– Asta-i ca aia cu *frații înaintea femeilor ușoare*. Și este irelevant. Am lăsat-o să creadă că nu am încredere în ea. Trebuie să-i demonstrez că am greșit.

– Aruncându-ți în aer existența?

– Dacă Toby ar avea nevoie de tine, ai face la fel.

– Eu îl iubesc pe Toby.

Matt scoase un oftat.

– Da.

Urmă o tăcere grea, dar nu ținu prea mult.

– Dumnezeule! răbufni Josh. Ești la fel de rău ca Ty. Du-te! Du-te și fă ce trebuie! Dacă o să-ți pierzi serviciul, o să te angajez dădaca mea.

Matt închise, înșfăcă geanta de urgență din spatele camionetei și o luă pe traseu. Zece minute mai târziu, la miezul nopții, lanterna se stinse. Scoase rezerva. Era la mijlocul drumului și dăduse pe gât stocul de băutură energizantă pentru cinci ore, iar ochii îi ardeau și inima îi bătea cu putere din cauza cafeinei. Nu dormise cu o noapte în urmă cu gândul la Amy și Riley. Nu dormise noaptea de dinainte pentru că își petrecuse orele răvășind cearșafurile și bucurându-se de o mare pasiune alături de Amy. Și în noaptea de dinaintea aceleia nu apucase să atingă cearșafurile din cauza alpinistului rănit.

Dacă altcineva ar fi venit în pădure în situația lui, ar fi crezut că avea nevoie de o evaluare psihologică. La naiba, *el* avea nevoie de o evaluare psihologică!

Era 12.30 noaptea când i se stinse și lanterna de rezervă. Prea mult pentru Iepurașul Duracell. Scoase iPhone-ul. Nu avea semnal, dar avea o aplicație de lanternă. Apple era noul lui prieten cel mai bun.

Era ora 1 noaptea când se apropie. 1.05 când mobilul muri.

Apple era retrogradat sub Iepurașul Duracell pe lista lui neagră, pe care o tot refăcea, când se îndepărtă de traseu ca să se ușureze și căzu.

Și căzu.

Amy adormise lângă foc, dar, la un moment dat, se ridică speriată, cu inima bătându-i nebunește în piept. Auzise ceva. Ceva puternic, o bubuitură.

Focul aproape că se stinsese. Puse mai multe lemne, apoi luă lanterna, cercetând pădurea din jurul ei.

Nimic.

Își închipuise? Se ridică în picioare și se duse spre marginea poienii, făcând lumină în jurul ei.

– Hei!

Nu răspunse nimeni. Era bine, hotărî ea. Dacă nu era vreun urs flămând... Nervoasă, privi în treacăt de jur împrejur, spre pâlcurile de copaci din fața râpei, și își aduse bine aminte ce se întâmplase ultima dată când fusese acolo noaptea.

Când un zâmbet îi arcui gura fără voie, se duse mai aproape, luminând în jos, amintindu-și cum căzuse și fusese salvată de Matt, și...

Oh, Dumnezeule! Se auzi un foșnet acolo jos, un foșnet *zgomotos* și imediat se gândi la un urs. Dar un urs n-ar fi înjurat de mama focului.

Cu vocea lui Matt.

capitolul 24

Dragostea este ca și cum ai bea ciocolată fierbinte înainte să se fi răcit. La început, te ia prin surprindere, dar apoi îți ține cald multă vreme.

– Matt? Amy privi lung în prăpastia întunecată, absolut șocată. Tu ești?

– Nu, afurisita de Clopoţica!

Răspunsul răstit fu urmat de mai multe foşnete şi mai multe înjurături.

– Ce cauţi acolo jos? întrebă ea, îndreptând lumina în direcţia vocii lui, dar fără să vadă prea mult. Mi-ai spus să nu cobor pe drumul ăla, îţi aminteşti?

– Da, Amy, îmi amintesc, mulţumesc. El se opri. Am căzut.

– Oh, Dumnezeule! Eşti bine?

El nu răspunse imediat, iar ea intră în panică.

– Matt?

– Mda. Doar mi-am sucit puţin umărul.

Frica se alătură panicii, în timp ce se uită lung în abisul negru ca noaptea.

– Cobor chiar acum!

De îndată ce îşi dădea exact seama cum să o facă în întuneric.

– Nu coborî! îi strigă el. Sunt bine.

Ignorând replica aceea, propria ei minciună preferată, ea coborî cu grijă.

– Nu, Amy! Urc eu imediat.

Ar fi fost minunat dacă ar fi fost adevărat, dar ea nu reuşi să-l audă cum se mişcă şi astfel continuă să înainteze. Se dovedea a fi complicat, pentru că era mai greu la coborâre decât la urcare. Era abrupt, iar ea avea nevoie de ambele mâini. Avea nevoie şi de lanternă, aşa că o înfipse în bluză şi o fixă în sutien. Astfel îşi lumină mai curând faţa, dar făcu destulă lumină ca să vadă.

Oarecum.

– Amy, opreşte-te!

– Nu te las aici... Se opri cu un ţipăt speriat, în timp ce picioarele îi alunecară sub ea pe o pantă alunecoasă şi umedă.

– Eşti bine? întrebă Matt.

– Sigur. Sunt îmbrăcată bine.

Ea se grăbi să ajungă lângă el.

– Tu nu asculți, spuse el. Stătea în picioare, cu spatele sprijinit de un ciot, cu maxilarul încleștat. Ești sigură că nu ești rănită?

– Da.

– Ce ai în bluză, o lanternă?

– Da, din nou. Ți-ai rupt umărul?

– Doar dislocat, cred. Vino mai aproape.

– De ce?

– Ca să mă uit prin bluza ta.

Deci, nu era pe moarte.

– O să-ți arăt sânii când ne întoarcem la tabăra mea, îi promise ea, dându-și seama că el răsufla printre dinții încleștați.

Ea scoase lanterna și o folosi ca să se uite bine la el. În pofida nopții răcoroase, o picătură de sudoare îi alunecă pe tâmpla, iar el părea ușor palid.

– Ce pot să fac, Matt?

– Ai putea să-mi arăți sânii acum ca să mă stimulezi.

– Vorbesc serios.

El oftă.

– Sunt bine, doar lasă-mă un minut.

Ei bine, reacție tipică pentru un bărbat.

– Nu trebuia să vii.

– Nu mai spune! zise el. Și nici tu nu trebuia.

– Mă refeream la faptul că mâine-dimineață ai audierea. În câteva ore! Serviciul tău... Atunci înțelese brusc totul, se întoarse pe călcâie și-l privi lung, fluturând o mână în aer. Doamne, Matt, o să-l ratezi! De ce ai făcut asta?

El îi luă mâna și îi mângâie delicat încheietura cu degetul mare chiar peste pulsul ei. Ridicându-i mâna la gură, își apăsă buzele în palmă.

– Voiam să fiu cu tine aici. Ai găsit ce căutai?

– De fapt, da.

– Am știut eu că o să găsești. Asta era scopul tău, iar tu nu ești o lașă. Termini ce începi. Am venit iar să termin ce am început *noi*.

Inima i se opri în piept.

- Noi am terminat deja. Şi, ca să ştii, eu *sunt* lasă. Renunţ la tot şi la toate. Aşa am fost dintotdeauna.

- N-o aduce aici pe Amy adolescenta, spuse el. Ea a renunţat la o viaţă urâtă şi şi-a făcut una nouă. Ea...

El se mişcă şi se opri cu o grimasă de durere.

- Oh, Doamne, Matt! Trebuie să...

- Uite... ţine-mă aşa, spuse el şi, folosindu-se de mâna sănătoasă, îşi ridică braţul într-un anumit unghi. Ţine bine şi nu-i da drumul.

Ea îşi înfăşură mâinile în jurul braţului lui. Îi tremurau muşchii.

- Dar...

Matt tresări, iar ea auzi un pocnet, apoi el trase tare aer în piept şi se smuci.

Ea se duse iute lângă, aproape sărind ca să-i vadă chipul. Transpira foarte tare acum, dar îi revenea culoarea în obraji. El îi zâmbi fără vlagă.

- Ai nimerit-o din prima, spuse el şi închise ochii.

- Matt!

- St! făcu el fără să se mişte. În clipa asta, nu sunt prea pregătit să gonesc vreun urs curios. Şi cred că cei din China ne-au auzit deja. Ajută-mă să-mi scot cămaşa.

Ea se întinse deasupra lui şi îi descheie cămaşa, apoi o trase cu grijă de pe umărul rănit.

- Îmi place când îmi scoţi hainele, spuse el.

- Credeam că îţi place când îmi scot *eu* hainele.

- Şi asta. Vocea lui era blândă şi catifelată. Asta *chiar* îmi place. Rupe cămaşa în două.

Ea încercă, dar nu avea destul putere, aşa că el o luă înapoi şi o ţinu între mâna sănătoasă şi dinţi, rupând-o cu uşurinţă în două.

Imaginea aceea o făcu să simtă un fior înflăcărat, pe care îl ignoră. Matt îi arătă cum să împăturească un bandaj din cămaşă pentru braţul lui.

- Este mai bine? întrebă ea când terminară.

El răsuflă cu grijă și își roti umărul.

– Mda.

– Trebuie să mergem la Urgențe.

– Nu, sunt bine acum.

– Și spui că *eu* nu ascult. Ea îl cuprinse cu brațul ca să-l ridice, mormăind în șoaptă. Pe mine nu mă ascultă nimeni niciodată. Nu că aș putea să-i învinovățesc. Eu am crezut în Riley și uite ce-a ieșit.

Matt își strecură o mână pe după ceafa ei și îi ridică fața spre chipul lui, care păstra o expresie solemnă.

– Eu te ascult, spuse el. O să te ascult mereu. Poate că nu o să fiu de acord, dar îți jur că o să ascult întotdeauna. N-am vrut să te rănesc, Amy.

Dintr-odată, ea simți un nod în gât. Ochii îi ardeau.

– Matt...

– N-am vrut niciodată ca tu să renunți la Riley, continuă el liniștit. Fata a făcut o greșeală, dar asta nu înseamnă că ea *este* o greșeală. Îi îndepărtă părul de pe față. O să dea totul înapoi. Descoperă cum să îndrepte lucrurile după ce le-a stricat. Și asta ți se datorează ție, Amy. Tu ai ajutat-o să reușească. Nu-ți dai seama? Cel mai bun lucru care putea să i se întâmple a fost să te întâlnească pe tine. El se opri, cu ochii blânzi, studiindu-i atent trăsăturile. Acum, mai mult ca niciodată, nu renunța la ea!

Ea se uită lung în ochii lui și clătină din cap, extrem de conștientă de căldura corpului lui sub mâinile ei.

– Nu o să fac asta. Eu... nu pot.

– Bine, spuse el. Pentru că nici eu nu pot să renunț. Nici la ea. Nici la tine. Și nici la noi.

Inima ei se opri, iar el zâmbi, ceea ce îi făcu inima să bată din nou, cu durere. Apoi el se ridică în picioare, își puse brațul sănătos pe umerii ei și se sprijini pe ea chiar când i se tăie răsuflarea. Se întoarse cu fața spre stânci.

– Matt...

Dar el deja începuse să urce.

– Matt...

- Sunt bine.

Minunat, era bine! Dar ea *nu* era bine. Era foarte îngrijorată. Rămase chiar în spatele lui, deşi habar nu avea ce urma să facă dacă el cădea. Măcar avea o priveliştе minunată, fiindcă el rămăsese doar în pantaloni şi bocanci.

- Am putea să vedem mai bine dacă ai lumina în faţa noastră, nu spre fundul meu, spuse el blând.

„La naiba!"

Ea îndreptă lumina şi ignoră râsul lui uşor.

În cele din urmă, ajunseră la locul ei de campare.

Se aşezară pe buşteanul din faţa focului, iar Matt îşi ţinu strâns braţul la piept.

- Nu eşti bine, îl acuză ea.

- Se poate să se fi rupt ceva, recunoscu el.

- Cum o să te ducem înapoi?

- O să fiu bine până dimineaţă.

- *Este* dimineaţă. Iar tu trebuie să te întorci.

- Amy. Folosindu-şi braţul sănătos, o trase spre el. Este doar o slujbă.

Ei nu-i venea să creadă, nu putea să creadă ce făcuse pentru ea. Căută prin rucsac şi scoase sticla de Dr. Pepper pe care o împachetase. În clipa aceea, păruse uşor penibil să care o sticlă din sucul lui Matt doar ca să-şi amintească de el. Dar era bucuroasă că o făcuse. O deschise şi i-o întinse lui Matt.

El o privi de parcă îi întinsese luna. Amy aşteptă până ce el o goli.

- Matt, spuse ea încet, tu îţi iubeşti meseria.

- Da. Dar mi-am iubit şi fosta slujbă şi am pus-o înaintea oricărui alt lucru, inclusiv înainte instinctelor şi a căsniciei mele. Nu o să mai fac asta niciodată.

- Niciodată înseamnă mult timp.

- *Niciodată*, repetă el hotărât. Şi altceva ce n-o să mai fac niciodată...

- Ce anume?

- Să-mi mai scot cămaşa dacă nu o scoţi şi tu pe a ta.

O dădu jos de pe buștean și i se alătură numaidecât.

– Ai grijă la umărul tău, scânci ea, întinsă pe spate, țintuită la pământ de cele 100 de kilograme ale pădurarului atrăgător.

– Nu pentru umărul meu trebuie să-ți faci tu griji acum, spuse el și îi acoperi gura cu a lui. Ea îi cuprinse bărbia cu palmele, simțind cum barba lui nerasă îi zgâria buricele degetelor. Buzele lui se mișcară peste ale ei și, chiar dacă avea de gând să oprească toată nebunia înainte ca el să se rănească mai tare, Amy se trezi răspunzând cu înflăcărare la sărutul lui, incapabilă să se satură de el.

Cum să fi uitat ce simțea când el o săruta așa? Ea răsufla întretăiat când el se întoarse pe spate.

– Ești bine? reuși ea să spună.

– Nu. Vino aici.

Ea se mută pe el. Degetele lui erau surprinzător de abile din moment ce putea să facă mișcări limitate. Probabil îl durea ca naiba. Abile, delicate și tandre, în timp ce o scoase din haine într-un timp record. El o îndemnă să urce tot mai sus, până când ajunse să stea pe pieptul lui.

– Matt, ce...

– Mai sus, spuse el, trăgând-o până când genunchii ei ajunseră de o parte și de alta a urechilor lui. Așa, spuse el cu o satisfacție profundă.

Nu era nimic delicat și tandru acum la el, nici când o mușcă de interiorul coapsei sau când îi depărtă picioarele și mai mult și își îngropă fața între ele. Cu o singură dezmierdare a limbii, o aruncă în cea mai înflăcărată dintre frenezii și o făcu să țipe când atinse culmile plăcerii. Înainte să se oprească din tremurat, el o făcu să alunece încet pe trupul lui și își coborî pantalonii atât cât să o pătrundă, în timp ce gura lui o găsi pe a ei.

Ea putea să se guste pe limba lui. Încerca să fie atentă cu umărul lui, dar își înfipse unghiile în spate lui. El îi înghiți gemetele, în vreme ce se împinse înăuntrul ei,

puternic şi aprig. Ea nu mai putea să gândească, tot ce putea să facă era să simtă, iar ce simţea o copleşi în asemenea măsură că îşi simţi ochii plini de lacrimi.

Ochii lui erau întunecaţi şi înfierbântaţi când ridică din nou privirea spre ea.

- Din nou, spuse el. Dă-ţi din nou drumul pentru mine!

Nu mai avu nevoie de altceva ca ea să se avânte pe culmile plăcerii. El era potrivit pentru ea. Tremurând în braţele ei, cu mâna bună îi prinse şoldul când o trase spre el şi îşi îngropă faţa în gâtul ei. Putea să simtă căldura răsuflării lui pe pielea ei, în timp ce el se chinui să-şi stăpânească respiraţia întretăiată.

Ea nu reuşea să şi-o controleze pe a ei nici dacă încerca. Matt era încă cufundat adânc înăuntrul ei, iar ea îl ţinu aproape şi savură senzaţia trupurilor lor împreunate.

În cele din urmă, ea îşi înălţă capul şi se uită în ochii lui de un căprui-deschis, minunaţi şi limpezi, iar atunci ştiu.

El era acel ceva pentru ea.

Indiferent ce se întâmplase, indiferent ce spunea el acum, faptul în sine rămânea.

- Am făcut câteva mari greşeli în viaţa mea, spuse el încet. Ultima a fost atunci când te-am lăsat să crezi că am renunţat la noi.

Ea încercă să se dea jos de pe el, dar el o ţinu strâns, trăgând-o spre el şi apăsându-şi buzele pe tâmpla ei.

- Stai. Stai cu mine!

- Am înţeles de ce ai vrut să renunţi, spuse ea. Te-am mintit.

- Mda. El încuviinţă din cap. Ceea ce demonstrează că nu sunt singurul care poate să facă o mare greşeală. Îi zâmbi. Este bine de ştiut.

Nu fu în stare să-i zâmbească înapoi. Avea inima în gât. Învăţase multe despre ea în ultimul timp, mai ales că era greu să ceri iertare şi cu atât mai greu

să ierți. Să lași și să crezi. Dar merita. Oh, Dumnezeule, cât merita!

– Îmi pare atât de rău, murmură ea.

– Știu, spuse el. Și mie îmi pare rău. Al naibii de rău că te-am rănit. Dar îți jur, Amy, dacă îmi dai o șansă, nu o să te mai rănesc niciodată! Cu nimic. Poți să ai încredere în mine.

Privirea lui lungă o țintui locului. Era prea mult.

Mult prea mult. Se simțea prea deschisă și... goală. Își lăsă capul pe pieptul lui.

– Chiar am încredere în tine, șopti ea. Doar că nu știu ce o să fac.

Cu mâna sănătoasă, el o mângâie pe spate.

– O să-ți dai seama. Am încredere în tine.

Înălțându-și capul, se uită lung la el, apoi râse.

– Nu o să te prefaci în erou ca să te oferi să-mi rezolvi toate problemele?

– Nu sunt aici ca să-ți rezolv problemele. Sunt aici ca să te susțin în deciziile pe care le iei. Nu o să plec, Amy. Nici acum, nici când o să fie mai greu, niciodată. Sunt chiar aici, lângă tine.

– Pentru cât timp?

– Cât timp o să mă vrei. Te iubesc, Amy.

Uluită, ea îl privi lung.

– Dar tu nu ești priceput la dragoste.

– N-am spus niciodată asta. Am spus că dragostea n-a prea funcționat pentru mine. Dar tot ce-mi trebuie este omul potrivit. Tu ești omul potrivit.

Nimeni nu-i mai spusese vreodată un asemenea lucru, iar cuvintele lui îi făcură inima să-i sară din piept.

– Te iubesc, Matt. Atât de mult!

El zâmbi de parcă ea îi oferise cel mai frumos cadou pe care îl primise vreodată. Amy se așeză pe partea cu brațul lui sănătos și priviră lung cerul înstelat.

– Știam eu că o să găsesc ceva în călătoria asta, spuse ea. Nu eram sigură ce anume, dar știam că o să fie ceva special.

*

Ajunseră la biroul North District la ora 9 dimineaţa, cu o oră întârziere, iar Matt ştia că asta avea să-l coste destul de mult.

Nu regreta că întârziase. Nu putea. Vorbise serios când îi spusese lui Amy că nu-şi mai punea serviciul înaintea vieţii lui personale. Fusese un obicei, o tehnică de supravieţuire.

Şi era pură laşitate.

Acolo, în Lucky Harbor, învăţase ceva despre el.

Oraşul avea încredere în el. Prietenii aveau încredere în el. Amy avea încredere în el. Şi el putea să aibă încredere în el şi să permită fericirii să intre în viaţa.

Amy era fericirea lui.

De obicei, în parcarea staţiei de pădurari nu era prea multă activitate, dar în dimineaţa aceea tot locul era ocupat de maşini.

– Ce se întâmplă? întrebă Amy.

Matt se uită lung la maşinile aliniate.

– Habar n-am.

Coborâră din maşină, arătând ca o echipă de haimanale din *The Amazing Race*[1]. Matt nu era îmbrăcat în cămaşă, iar bandajul era la locul lui. Hainele lui Amy erau rupte încă din timpul coborârii în viteză şi în întuneric spre locul în care căzuse Matt. Era ciufulită şi luminoasă.

Nu de la căţărare.

Numai cu o privire, şi Matt se înflăcăra pe de-a-ntregul şi peste tot.

– Maşina lui Mallory este aici, zise Amy, şi arătă spre ea. Şi a lui Grace. Iar aia nu este maşina lui Josh? Şi camioneta lui Ty? Şi maşina de poliţie a lui Sawyer? Ce... De ce este toată lumea aici? Crezi că toţi sunt aici ca să te susţină?

[1] O emisiune de televiziune din Statele Unite, în care echipe formate din două sau patru persoane se întrec într-o cursă prin întreaga lume. (n.tr.)

Mda, exact asta credea.

Drept dovadă, ușa stației se deschise, iar oamenii ieșiră valvârtej - colegii lui, apoi Jan, Lucille, întreaga gașcă a lui Lucille... jumătate de oraș.

- Ce Dumnezeu? spuse Matt.

Sawyer ajunse primul la el.

- Atacatorul lui Riley este în arest. Idiotul a apărut la restaurant azi-noapte cu un cuțit, amenințând pe toată lumea la vedere dacă nu i-o aduceau pe Riley, iar Jan l-a lovit cu o tigaie. Ea depune plângere, iar Riley o să facă la fel. Sawyer se uită la Amy. Jan i-a spus lui Riley că sunt chit acum. Datoriile din trecut au fost achitate și Riley poate să închirieze dărăpănătura de studio de deasupra restaurantului dacă vrea.

Ty și Josh ajunseră la ei. Atenția lui Josh se concentră pe bandajul improvizat al lui Matt.

- Ah, Doamne, spuse el, apoi dădu la o parte cămașa ruptă și îi examină umărul până când Matt șuieră printre dinți. Ai făcut-o din nou, nu-i așa?

Lucille se împinse printre cei doi bărbații masivi, abia ajungându-le la coate.

- Ei bine? îl întrebă pe Matt. Am venit aici și mi-am ratat emisiunile de dimineață. Ai putea măcar să-mi dai o declarație exclusivă privind situația.

Matt clătină din cap.

- Nu cunosc situația.

Lucille își arcui sprâncenele, uitându-se de parcă înghițise gălușca.

- Deci, dacă îți spun că noi toți am venit aici ca să vedem cum funduleț tău sexy este dat afară, m-ai crede?

Matt aruncă o privire piezișă spre Josh și Ty, amândoi purtând ochelari de soare cu lentile fumurii, cu expresii la fel de solemne, fără să divulge vreun detaliu. Puțin ajutor.

Lucille zâmbi și îl bătu ușor în piept, de parcă era un cățeluș trist.

– Ah, eşti prea drăguţ ca să te tachinez! Am venit cu toţii de dimineaţă ca să pledăm pentru cazul tău. Ty şi Josh i-au spus şefului tău că n-ai cum să fii aici pentru că eşti ocupat să salvezi o femeie care s-a aventurat singură în pădure. Ea se întoarse la Amy. Iar aveai nevoie de salvare, scumpo?

– De fapt, spuse Matt, ţinând-o strâns cu braţul sănătos, ea m-a salvat pe *mine*.

– Dulce, replică Lucille. Te-am salvat şi eu, să nu uiţi. Ea îi dădu un cot lui Ty. Vezi, Facebookul nu este *complet* rău. Radia de mândrie. Oh, şi ai scăpat de toate anchetele sau petele din dosarul tău, îi spuse nepăsătoare lui Matt. Fotografiile de pe Facebook au fost foarte acuzatoare. Ea se întoarse spre Amy. Mă gândeam la o emisiune exclusivă.

– La o emisiune?

– Arta ta. Ai venit în Lucky Harbor fiind pe urmele străvechii aventuri a bunicii tale, sperând să găseşti aceleaşi experienţe care să-ţi schimbe viaţa, nu? Ai idee ce poveste fabuloasă o să iasă de aici dacă implici şi arta? Este fantastic! Eu nici măcar nu pot să fac chestii din astea. O să se vândă ca pâinea caldă. O să facem găleţi de bani.

– Cum ai ştiut toate astea? întrebă Amy. Despre bunica mea şi toată povestea?

– Scumpo, eu ştiu totul. Întrebarea este alta: ai găsit experienţa care să-ţi schimbe viaţa?

Amy se uită la Matt şi zâmbi.

– Am găsit-o.

Lui Matt i se strânse inima în piept.

– La naiba! îi spuse şi o trase spre el. Te iubesc.

– Ai grijă la braţ! îl preveni Josh.

– Nu se uită el la braţ, adăugă Ty în timp ce Matt o sărută pe Amy din nou.

– Dumnezeule! spuse Josh.

Matt îi ignoră pe toţi şi continua să o sărute pe Amy. Un val de emoţie îl tulbură până în adâncul inimii când

ea îi răspunse cu tot ce avea, iar sărutul chiar deveni ușor mai înflăcărat. Era oarecum conștient că toată lumea aplauda, fluiera și striga, dar pe el nu-l interesa.

În cele din urmă, avea tot ce își dorise vreodată.

Ridicându-și capul, se uită în jos la femeia al cărei zâmbet o făcea să pară că lumina din interior. Era murdară, extenuată, probabil pe jumătate moartă de foame și un dezastru total. Dar îi tăia răsuflarea și era stăpâna inimii lui, iar el nu văzuse niciodată ceva mai frumos.

- Fii a mea, Amy!

- Sunt deja.